PATTY COPELAND

Punctaj final

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANDREEA DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Şase din zece… părea un scor mic, dar nu reuşise să vadă la cât ajunseseră celelalte.

Aşezându-se mai comod în scaunul cu spătar înalt, Mickey reuşi să vină mai aproape şi să tragă cu ochiul la lista de sub mâna lui mare.

Bărbatul scria de mai bine de o jumătate de oră şi stiloul lui scârţâia în timp ce acoperea mai multe foi de hârtie cu litere ascuţite, iar ea îl urmărea intrigată. Despre ce naiba scrie?

Urmări literele scrise cu cerneală neagră şi după un timp reuşi să înţeleagă scrisul lui apăsat şi atunci oftă. Cu siguranţă nu era o listă pentru cumpărături!

„Melodie Graves, 23 de ani, un metru şaptezeci, cincizeci şi cinci de kilograme, blondă (probabil vopsită), ochi căprui, necăsătorită”.

Lista se derula apoi cu punctajul care i se acorda acestei femei.

Mickey deschise ochii mari când văzu că totalul punctelor se apropia de o sută. Închise ochii şi se rezemă de spătar. Poate că se înşelase, poate că totuşi era o listă de cumpărături… pentru un nou harem!

Auzea ritmul în care scârţâia peniţa şi i se părea că literele devin nişte şerpi, de aceea privi în altă parte şi îşi împinse mai sus pe nas ochelarii cu lentile fumurii şi ramă din carapace de broască ţestoasă. Mâna bronzată parcurgea repede hârtia albă şi Mickey privi fascinată încă un punctaj total de optzeci şi şapte dintr-o sută… Nu era rău; evident că Angela era mai presus decât biata Melodie. Nu mai suporta să citească încă un punctaj care va fi probabil maxim.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule Grant.

Tonul politicos îl trezi la realitate şi Mickey îşi îndepărtă repede privirea pentru a nu fi surprinsă.

— Mulţumesc, chiar aveam nevoie de o cană plină de cafea.

Vocea lui era joasă şi adâncă, simţind spre ea o vibraţie delicioasă care o făcu să tremure. Citise despre faptul că există asemenea voci, dar ea nu auzise niciodată vreuna.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule?

Tonul femeii care servea cafeaua arăta clar că şi aceasta fusese impresionată de vocea lui şi Mickey se bucură că nu e singura care se află în acea postură.

— Nu, deocamdată nimic, mulţumesc, spuse bărbatul, şi stewardesa plecă.

Mickey îl privi cu coada ochiului cum soarbe din cafeaua fierbinte în timp ce-şi studiază notiţele, adăugând câte un cuvânt sau o frază pentru a fi sigur că nu uită nimic. Închise capacul stiloului, aranjă hârtiile într-un dosar şi se ridică. Corpul lui atletic se mişcă uşor în timp ce se întorcea pentru a aşeza dosarul pe măsuţa din faţa scaunului.

Pentru o clipă Mickey privi cu atenţie trăsăturile lui accentuate care o încântaseră din prima clipă când îl văzuse. Bărbatul era bronzat, avea părul şaten care cădea în cârlionţi pe fruntea înaltă, ochi albaştri ca safirele, umbriţi de sprâncene negre, şi buze senzuale… Era minunat, înalt şi bine făcut.

El se aplecă puţin pentru a trece de compartimentul bagajelor şi se îndreptă cu uşurinţă spre cabina de toaletă. Ea murea de curiozitate să citească notiţele, dar oare trebuia s-o facă? Mickey o privi pe cealaltă pasageră, o femeie în vârstă care sforăia mulţumită, şi apoi cercetă dosarul.

Se luptă scurt timp cu dorinţa şi cu etica, după care deschise coperta dosarului şi citi repede numele de pe pagini şi totalul punctelor. Erau opt nume şi din ce reuşise să vadă putea spune că Angela era în frunte, cu toate că nu

ştia prea bine despre ce concurs e vorba. Probabil că va afla dacă va studia dosarul cu atenţie.

Se mai uită o dată peste foi pentru a vedea însemnările pe care le făcuse el. Spera că va avea mai mult tact în faţa acelor femei, pentru că unele propoziţii scrise acolo erau tăioase.

— Cred că asta îmi aparţine.

Mâna lui bronzată îşi făcu apariţia înainte ca Mickey să închidă dosarul şi ea îl privi alarmată. Ochii lui albaştri o priveau furioşi şi ea îi dădu dosarul cu o mână care tremura foarte tare.

El i-l smulse din mână cu o violenţă abia controlată şi îl aşeză în servieta de piele pe care erau gravate iniţialele KG, după care se aşeză pe scaunul lui, pe jumătate întors cu spatele.

Mickey se gândi că ar trebui să-şi ceară scuze, însă era de neiertat faptul că-i citise însemnările – şi că fusese prinsă – aşa că nu reuşi să vorbească. Până şi spatele lui părea furios şi ea bănuia că nu trebuie să-i vorbească acum. Nu, era mai bine să fie discretă şi să-l lase în pace deocamdată. Totuşi era păcat; era cel mai fascinant bărbat pe care-l cunoscuse. Chicoti nervoasă, gândindu-se că punctajul ei ar fi un mare zero.

La scurt timp avionul ateriză şi Mickey oftă uşurată desfăcându-şi repede centura de siguranţă pentru a-şi lua geanta mare şi teancul de reviste. Era bucuroasă că ajunsese pe aeroport, bucuroasă să scape de valurile de antipatie care se revărsau peste ea. Privi îngrijorată în jur şi-l văzu cum se îndepărtează spre uşă. Ea lăsă câteva persoane să treacă în faţa ei pentru a se afla cât mai departe de acel bărbat.

Stând în picioare, îşi aranjă bine pălăria pe cap şi îşi puse geanta pe umăr în timp ce urmărea lumea care cobora din avion. Se înfioră. Mersese prea departe de această dată şi instinctul îi spunea că pe viitor nu va mai fi atât de norocoasă. Nu putea decât să spere că nu-l vare în tâlni pe acel bărbat.

Era bătaie pe taxiuri. Mickey privi marea de lume şi începu să bată nervoasă din picior. Nu va reuşi să ajungă acasă înainte de miezul nopţii şi Gerald va fi, pe bună dreptate, furios că nu-i va transmite materialele la timp. Privi repede micuţul ei ceas de aur şi mormăi disperată; trebuia să fie deja acolo. Oare de ce nu telefonase înainte de a se urca în avion? Ar fi scăpat din această încurcătură.

Gândind repede, Mickey ieşi din coada de călători care se deplasau răbdători, dar îngrijoraţi, şi se îndreptă spre cealaltă parte a aeroportului, unde aşteptă neliniştită să vadă luminile unui taxi în întunericul care se lăsa. Respiră adânc, îşi luă geanta pe umăr şi îşi târî valiza după ea. Va face o adevărată cursă, care îi cerea o concentrare maximă deoarece nu trebuia să facă nicio greşeală.

Inima îi bătea cu putere în timp ce taxiul se oprea cu frânele scârţâind. Un bărbat îmbrăcat într-un balonzaid gri deschise portiera din spate şi îi spuse ceva şoferului înainte de-a se urca în maşină. Taxiul porni încet şi ea se aruncă în faţa lui, ignorând frânele şi claxoanele celorlalte maşini. Ajunse lângă portiera taxiului care mergea încet, trase de mâner pentru a o deschide şi se aruncă înăuntru împreună cu valiza, reuşind să-şi recapete echilibrul. Se rezemă de spătarul scaunului zâmbind mulţumită. Reuşise, se afla în maşină.

Întorcându-se, dădu cu ochii de pasagerul tăcut din spate şi începu micul ei discurs alcătuit pentru astfel de situaţii.

— Of, îmi pare rău, dar e o urgenţă. Vă supăraţi dacă împart… Oh!

Mickey privea uimită aceiaşi ochi albaştri, furioşi, şi surpriza o amuţi.

— Oh, te rog. Oricum ai împărţit bancheta din avion cu mine, ce mai contează?

Buzele lui zâmbeau ironic şi Mickey se întoarse îngrozită în scaunul ei rămânând tăcută în timp ce se gândea ce ghinion avea.

Din toate taxiurile care existau în acest oraş, sărise tocmai în ăsta, în care se afla el!

Liniştea era atât de stânjenitoare încât părea de nesuportat.

Mickey privea înainte. Îşi aranjase cu grijă geanta pe genunchi şi o ţinea ca pe un scut. Valiza era rezemată de picioare şi îi cam zgâria pielea, dar ignoră acest lucru. Nu dorea să atragă atenţia asupra ei şi prefera să nu se mişte, cu toate că nu stătea deloc confortabil.

Îl privi repede pe bărbatul din spate şi ochii ei se măriră de uimire când îl văzu că o studiază. El îi zâmbi cu răutate.

— Ei bine?

Cum naiba avusese impresia că vocea lui e frumoasă? Răceala tonului lui o făcu să se înfioare şi Mickey rămase cu ochii la el.

— Ei bine, ce? reuşi ea să spună printre dinţii încleştaţi.

— Credeam că am vorbit clar, i-o întoarse el cu asprime. Ce naiba credeai că faci în avion când îmi citeai notiţele? N-ai auzit niciodată că trebuie să respecţi intimitatea unei persoane?

Mickey înghiţi în sec în timp ce-l privea. Adevărul era că nu-l putea învinovăţi pentru că era nervos, ea fusese cea care greşise. Problema era că nu înţelegea ce-o făcuse să acţioneze aşa şi nu găsea nicio explicaţie satisfăcătoare pentru a-şi motiva gestul.

— Ţi-ai înghiţit limba? o chestionă el furios.

— Îmi pare rău, se scuză ea nervoasă, încercând să se controleze. Îmi pare foarte rău… nu ştiu ce a fost cu mine. Am fost doar… copleşită de curiozitate când te-am văzut scriind. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată şi, ca să fiu sinceră, nici nu se va mai întâmpla. Ea îl privea cu ochi care rugau ca el să-i accepte scuzele.

— Înseamnă că nu ai obiceiul ăsta, nu? Nu te comporţi aşa mereu?

— Nu. Vocea îi era tristă şi se simţea prost în timp ce se făcea mică în scaun.

— Ai fost doar curioasă. Însă fii atentă, ştii bine că

uneori curiozitatea duce la lucruri grave, nu?

Vocea lui era aspră şi extrem de rece, iar Mickey tremură. Oare de ce se băgase în treburile lui? Descoperise că el avea ceva care o intimida într-un fel ciudat.

— Îmi pare rău, repetă ea repede şi el încuviinţă ca şi când i-ar fi acceptat scuzele, cu toate că nu părea a fi indulgent.

— Dacă vrei să cobor, te rog să opreşti taxiul, propuse ea gândindu-se cu disperare că el o va face. Nu va mai rezista mult în compania lui, nervii ei erau deja încordaţi. Însă speranţele se năruiră când el îi spuse cu o oarecare blândeţe:

— Acum eşti aici şi poţi rămâne în continuare. Eu merg în centru şi sper că îţi este la îndemână, din moment ce te-ai hotărât să mi te alături.

Era clar că îi vorbeşte ironic, însă Mickey se hotărî să ignore asta şi reuşi să-i răspundă liniştit:

— Ei bine, speram că mă poţi lăsa la Chiswick, pentru că sunt nerăbdătoare să ajung acasă cât mai curând posibil.

— Aşa credeam şi eu, zise el pe un ton rece, dar mi-e teamă că nu se poate. Eu merg direct în centru.

— Oh, dar nu e decât un mic ocol, n-ai putea…

— Nu, nu pot, zise el întrerupând-o brusc. Mickey îi întoarse spatele uimită. Planul ei era de a-l convinge pe cel care ocupase taxiul să o lase mai întâi pe ea acasă, însă ştia că e în zadar să-l mai roage. Avea sentimentul ciudat că lui i-ar plăcea să-şi repete refuzul. Nu, acum trebuia să se mulţumească să ajungă cu el în centru, după care să plece acasă cu acelaşi taxi. Îşi muşcă buzele, neliniştită. Se pare că minunata ei tactică a făcut-o să piardă şi mai mult timp. De ce trebuia să acţioneze atât de impulsiv, fără a se gândi bine înainte? Ea fusese cea care greşise încă de la început şi acum nu mai avea ce face.

Se rezemă de spătarul scaunului, îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi privi pe geam astfel încât borul pălăriei îi ascundea faţa.

Se zăreau luminile oraşului şi senzaţia de familiaritate o făcu pe Mickey să se relaxeze.

Era atât de bine să te întorci acasă! îi plăcuse călătoria şi viaţa din America, fusese încântată să lucreze cu oameni necunoscuţi, într-un mediu diferit, îi plăcuse schimbarea, dar luna petrecută acolo fusese de ajuns.

Adevărul era că fusese mulţumită de aprecierea de care se bucurase şi de entuziasmul oamenilor şi se simţise flatată când i se oferise un contract pe termen lung, dar nu îndeajuns pentru a-l accepta. Cu toate că salariul pe care l-ar fi primit era cu mult mai mare decât cel pe care-l avea aici, lucru ce o tentase mult, se hotărâse să revină la viaţa ei. Da… acesta era oraşul ei şi îl iubea.

— Te-ai distrat în vacanţă? în ce parte a Americii ai fost? Vocea lui o trezi la realitate şi se întoarse spre el privindu-l, pentru a-şi da seama de scopul întrebării lui.

— Am fost la Philadelphia, răspunse ea politicos, întorcându-se şi mai mult pentru a-l vedea. De fapt, nu a fost chiar o vacanţă. Am lucrat în acest timp.

— Oh?

Vocea lui era întrebătoare şi ea nu reuşi s-o ignore, aşa că îi explică:

— Da. Am lucrat la un post de televiziune care se dezvoltă…

— Asta era, eşti reporter!

Tonul lui acuzator era rece şi el întinse o mână mare ca s-o strângă de braţ. Mickey se încruntă de durere şi încercă să scape de mâna lui smucindu-şi braţul. Se refugie în colţul ei, frecându-şi braţul îndurerat. El o privea mirat şi lui Mickey îi plăcu asta… dacă se gândea că poate face orice cu ea, se înşela.

— Unde naiba ai învăţat să te aperi aşa? mormăi el.

— Oh, pe ici pe colo, dar fii atent, nu e singura metodă pe care o ştiu, aşa că ţine-ţi mâinile acasă.

Reuşi să vorbească pe un ton aspru… cât mai putea. Ani de zile urmase cursuri de autoapărare şi nu-i părea rău de nicio vânătaie zărind expresia de pe faţa lui. Era minunat să ştie că prin tot ce învăţase putea face faţă unei

situaţii reale.

— Doamnă, nu te voi mai atinge niciodată, i-o întoarse el plin de resentimente şi entuziasmul ei dispăru.

Ochii ei trecură de la faţa lui spre geamul întunecat al maşinii în timp ce se gândea că stricase din nou totul. De ce naiba nu se aranjase înainte de a pleca din aeroport? Avea impresia că arată groaznic şi acest lucru îi afecta încrederea în sine. Totuşi, nu avea de ce să-şi facă griji, acum nu mai era nimic de făcut.

— Pentru ce ziar lucrezi?

Întrebarea lui brutală o trezi la realitate şi îl privi din nou, de această dată cu îngrijorare. Figura lui împietrită nu prevestea nimic bun şi ochii aceia albaştri străluceau furioşi în semiîntunericul din maşină, iar ea încerca să evalueze situaţia.

Deschise gura pentru a-l asigura că nu are de ce să-şi facă griji, că ea nu-i va dezvălui secretele, când el insistă cu brutalitate:

— Ei bine, răspunde-mi!

Era un ordin, nici mai mult nici mai puţin, şi Mickey nu putea suporta să i se dea ordine. Privi în jos şi furia începu să pună stăpânire pe ea. Cine se crede de îşi permite să-i spună ce să facă? Ideea de-al asigura că totul e în ordine fu înlocuită de intenţii maliţioase. El făcuse o greşeală şi acum trebuia să sufere. Merita asta.

Ridicând capul, îi susţinu privirea.

— La Recorder, spuse ea pe un ton care nu lăsa să i se citească sentimentele.

— La Recorder… e un ziar naţional, nu-i aşa?

— Da. E cel mai citit ziar din ţară. Oh, îi plăcea să-l vadă neliniştit, era ca şi cum punea sare pe o rană.

Pe figura lui bronzată trecură cu rapiditate tot felul de emoţii şi ea aşteptă o izbucnire. Oare el se va referi la indiscreţia ei şi o va ruga să nu dezvăluie nimic din ceea ce citise, sau va ignora totul şi va spera că lucrurile nu se vor precipita? Era o decizie grea, care merita timp de gândire. Ea îi dădu câteva minute.

Se retrase din nou în colţul ei şi îl studie gânditoare.

Cine era el dacă se gândea că lumea va fi interesată de secretele lui? Ochii ei îi studiau figura căutând ceva familiar, dar nu descoperi nimic. Nu-l cunoştea, dar era sigură că alţii l-ar recunoaşte; va trebui să pună unele întrebări. Curiozitatea ei crescuse şi mai mult. Care era numele lui?

Căută repede în memorie şi găsi informaţiile pe care le dorea… Grant. Asta era, stewardesa îi spusese „domnule Grant" şi, dacă îşi amintea bine, pe servieta lui erau iniţialele K.G.

Da, domnule K. Grant, îşi spuse ea, încă nu ştiu cine eşti, dar n-am să te las să ştii asta.

Întorcându-se spre el, îi zâmbi dulce cu buzele ei pline. Lasă-l să transpire!

— Presupun că n-ar fi de folos să apelez la cele mai bune sentimente ale tale, murmură el sec în timp ce-i susţinea privirea, şi ea se fâstâci.

Se întoarse spre el şi deschise gura pentru a-i spune că secretele lui nu vor fi dezvăluite, dar se opri când îi văzu expresia întipărită din nou pe faţă.

Făcea totul deliberat; era iar fermecător, vorbea pe acel ton magic, ştiind exact ce efect au aceste lucruri asupra unei biete femei. Şi ea aproape că cedase. Oare de ce el trebuia să fie atât de prefăcut? Bine că reuşise să-şi revină înainte să se facă de râs! îi va arăta ea. Şi putea juca acest joc… va fi campioana prefăcătoriei!

Se lăsă pe spătar şi puse una dintre micuţele ei mâini albe pe mâna lui mare în timp ce-l privea insistent în ochi şi-i zâmbea plină de adoraţie şi apreciere.

El îi acoperi degetele subţiri cu ale lui, mângâindu-le uşor în timp ce-o privea zâmbitor.

— Ei bine?

— Nu, murmură ea cu dulceaţă.

Zâmbetul lui dispăru într-o clipă pentru a lăsa loc furiei.

— Nu! Ce vrei să spui cu acest nu?

El îi îndepărtă cu bruscheţe mâna şi o privi revoltat. Îi putea vedea figura supărată, datorită luminilor de afară

care împrăştiau umbre pe trăsăturile lui frumoase, şi ea se îndepărtă înainte de a fi prea târziu.

— Vreau să spun nu, n-ai de ce să te chinuieşti să apelezi la cele mai bune sentimente ale mele, preciză ea tare şi clar, ca şi când se adresa unui copil neînţelegător.

El nu reuşi să se controleze şi se repezi la ea ca pentru a o strânge de gât, dar Mickey îşi ridică geanta şi se apără cu succes. Era clar că acest bărbat nu era obişnuit să fie contrazis şi ea nu va ezita să se apere dacă ar întrece măsura. Loveşte acum, gândeşte mai târziu, era una dintre maximele pe care le repetase ani de zile şi nu o va trece cu vederea acum.

Făcând un mare efort, el reuşi să se controleze, gândindu-se probabil la ce păţise mai devreme şi spunându-şi că era mai bine să folosească alte metode. Ea nu avea de ce să-şi facă griji, cu toate că nu câştigase decât o luptă şi bătălia era departe de-a se fi sfârşit. Avea nevoie de toate resursele pentru următorul lui atac şi avea impresia că acesta va veni foarte curând.

El o privi direct în ochi, apoi îi studie figura mică şi ea realiză că se înroşise puţin. Bărbatul zâmbi, arătându-şi dinţii albi prin barba frumos tunsă şi ea îşi spuse că nu trebuie să-l lase să câştige teren. Reuşi să se liniştească şi îl privi ridicând o sprânceană în timp ce aştepta ca el să vorbească.

— Ei bine, după câte se vede nu pot apela la sentimentele bune pe care le ai, ce zici dacă apelez la cele rele? o chestionă el.

Introduse mâna într-unul din buzunarele jachetei şi scoase un portofel de piele în acelaşi timp mângâind cu cealaltă mână servieta în care se afla dosarul cu notiţe. Îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Cât?

— N-am înţeles! Mickey îl privea îngrijorată, fără a-i veni să creadă. Chiar îi oferea bani, în speranţa de a-i cumpăra tăcerea?

— M-ai auzit. Cât de mulţi bani vrei pentru a păstra numai pentru tine ce ai văzut?

Scoase un teanc de bancnote din portofel şi le măsură între degete.

— Cred că sunt o mie de lire aici, constată el în timp ce-i privea cu neruşinare trupul zvelt. Îmi imaginez că ţi-ai putea cumpăra câteva haine decente cu ei, nu-i aşa?

El îi întinse teancul de bani şi Mickey îl privi oripilată, simţindu-se mai insultată decât fusese vreodată în viaţă. Cum îndrăznea, cum îndrăznea să o cumpere şi, mai rău, cum îndrăznea să-i spună că arăta ca şi când avea nevoie disperată de bani? Era prea mult!

Se întoarse şi strigă la şofer:

— Opreşte!

Frânele scrâşniră şi maşina se opri, iar şoferul se întoarse spre ea, gata să protesteze în faţa tonului ei. Oricum, când îi văzu faţa schimbată din cauza furiei, se răzgândi. Ca şofer de taxi era obişnuit cu astfel de scene şi ştia când trebuie să tacă. Îi lăsa pe clienţi să-şi vadă de treaba lor şi nu intervenea niciodată.

Oprirea bruscă răsturnă geanta lui Mickey şi conţinutul ei se împrăştie prin maşină. Începu să strângă mormăind nervoasă, cu toate că ea ordonase această oprire. Bărbatul din spate o urmărea în linişte şi-i studia mişcările rapide, fără a se gândi s-o ajute. Îi era greu să vadă prin semiîntuneric, dar îşi spuse că strânsese totul în afară de ce mai era pe podea. Îşi mişcă un picior pe ea şi reuşi să înfigă tocul ghetei în stiloul ei preferat. îl ridică supărată şi simţi cum îi curgea cerneala pe degete. Căută o batistă cu mâna cealaltă şi nu găsi decât un pachet gol în care nu se mai aflau batiste de hârtie, dar trebuia să facă ceva. Aruncă stiloul în fundul genţii pentru a împiedica scurgerea cernelii pe mâna ei. Degetele îi erau ude şi căută în jur ceva pe care să se şteargă.

— Uite.

El îi întinse o batistă curată, albă, dar ea ezită, nedorind să accepte nimic de la el. Murmurând dezgustat, el o aruncă în poala ei înainte de-a se întoarce la locul lui şi a privi pe fereastră.

Ridicând batista, Mickey îşi şterse fiecare deget

murdar, făcând-o de nefolosit şi mototolind-o aşa cum ar fi dorit să facă acum cu faţa lui. Reuşi să se şteargă, dar pielea îi rămăsese pătată. Ea privi repede în sus şi întâlni ochii lui, spunându-i clar că-şi dăduse seama de ceea ce gândea ea, numai într-o secundă. Obrajii ei se înroşiră şi lăsă ochii în jos pentru a împături cu grijă batista înainte de a i-o da înapoi.

El o acceptă zâmbind zeflemitor şi o puse la locul ei, în buzunarul pantalonilor. Portofelul era tot în poala lui şi bancnotele se aflau deasupra lui, iar ea le privea supărată.

Bărbatul îi urmări privirea şi le ridică.

— Înseamnă că trebuie să accept din nou un răspuns negativ? o chestionă el ca şi când i-ar fi oferit o ceaşcă de ceai sau un biscuit şi nu o mie de lire. Ea îşi reveni repede.

— Nu cred că trebuie să-ţi răspund, nu-i aşa? Ţine-ţi banii, domnule Grant, sunt sigură că ştii exact ce poţi face cu ei!

Ea deschise uşa cu putere şi ieşi în aerul răcoros şi proaspăt al nopţii, după care se aplecă pentru a-şi lua valiza. Apucă mânerul uşii şi-l privi încă o dată pe bărbatul înalt şi tăcut.

— Noapte bună, domnule Grant. Aş minţi dacă aş spune că a fost o întâlnire plăcută pentru vreunul dintre noi, dar, cel puţin, ai avut ocazia să înveţi ceva în această seară. Nici eu, nici tăcerea mea nu sunt de vânzare, nici acum, nici altă dată. Vocea ei era clară în aerul încremenit al nopţii şi era nemulţumită de efectul cuvintelor ei.

Aplecându-se, el o privi, cu figura luminată de felinarele de afară. Satisfacţie, cinism, experienţă, toate se citeau în ochii lui adânci care străluceau în timp ce-i vorbi cu răceală.

— Nu te amăgi singură, doamnă. Nu există nicio femeie care nu poate fi cumpărată. Problema e că trebuie să-ţi aflu preţul, atâta tot. Îi arătă apoi poşeta ei şi întinse o mână pentru a închide portiera cu putere, gata să-i smulgă degetele. Taxiul plecă repede şi ea rămase singură sub lumina felinarelor, privind maşina care se îndepărta în timp ce gemea frustrată.

Îi era greu să recunoască, dar avea ciudata bănuială că nu ea fusese cea care câştigase această rundă!

Capitolul 2

Dimineaţa era liniştită încă, deoarece traficul nu se intensificase şi majoritatea oamenilor încă mai dormeau, iar Mickey dorea cu disperare să fie ca ei. Se trezise de câteva ore, de când apăruse prima rază palidă a soarelui, şi capul o durea îngrozitor din cauza oboselii. Însă mintea ei era prea preocupată pentru a o lăsa să se odihnească şi ea oftă ridicându-se pe perne, după care căscă.

Dădu la o parte pătura şi îşi ridică piciorul zgâriat trecându-şi uşor mâna peste pielea roşie şi inflamată… gemu. Rana era mare şi vor trece multe zile până când va putea purta pantofi cu toc, şi asta numai din vina acelui bărbat nesuferit! Se rezemă de perne şi începu să se gândească la seara trecută.

După ce sărise din taxi furioasă şi indignată, realizase că se află destul de departe. Treceau destule taxiuri, dat toate erau ocupate şi nimeni nu oprise la semnele ei disperate. Singura ei speranţă era să prindă un autobuz şi, luându-şi geanta şi valiza, se îndreptă spre cea mai apropiată staţie.

Când ajunse acolo braţele îi tremurau din cauza greutăţii bagajelor, pe care le aşeză repede pe jos şi îşi deschise geanta pentru a scoate bani de bilet… şi îşi dădu seama că avea mari probleme.

Nu găsi niciun ban şi admise într-un târziu faptul că probabil îi pierduse când conţinutul genţii se împrăştiase prin taxi. Căută cu disperare şi prin buzunare şi reuşi să găsească un dolar şi cincisprezece cenţi. Erau destui bani, dar nu suficienţi pentru transportul în comun din Londra, şi îşi spuse oftând că dacă dorea să ajungă acasă în acea seară, va trebui să folosească singura şi cea mai ieftină metodă care-i rămăsese… mersul pe jos!

Drumul dură treizeci şi cinci de minute, minute nenorocite, aşa că atunci când ajunse la destinaţie era atât de obosită încât nu mai simţea nimic. Acum, stând întinsă în pat, piciorul începuse s-o doară ca pentru a-i aminti

totul şi furia o cuprinse la gândul că fusese insultată, asaltată şi apoi abandonată, fără să ştie prea bine de ce. Înţelegea perfect faptul că bărbatul fusese deranjat de ceea ce-i făcuse, dar era sigură că existau motive întemeiate pentru acţiunile lui de mai târziu. Cine era? De ce notiţele acelea erau atât de importante pentru el, atât de importante încât încercase s-o seducă şi apoi s-o cumpere pentru a nu fi dezvăluite?

Nu înţelegea şi din cauza asta se zvârcolise în pat toată noaptea, dar Mickey ştia că e departe de a se lămuri. Lipseau prea multe piese, erau multe detalii inexplicabile. Mormăi nervoasă şi se ridică din pat. La naiba cu el şi cu toate problemele lui! Avea destule altele pe cap.

Totul începuse când citise ciudatele însemnări ale acelui bărbat, iar lucrurile se înrăutăţiseră pe parcurs. Asta era pedeapsa ei. Dacă ar fi reuşit să-şi stăpânească puţin curiozitatea, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce urmase şi ea s-ar fi simţit mult mai bine acum.

Ridicându-se în picioare realiză cu mulţumire că uitase să-şi pună ochelarii, fapt pentru care nu putea vedea prea bine dezordinea pe care o găsise în hol când venise. Oftă adânc privind împrejur.

Pereţii erau dezgoliţi de tapet pe suprafeţe mari şi totul era îmbrăcat în plastic. Foliile de pe jos i se lipeau de tălpi. Parchetul era murdar şi zgâriat. Un teanc de sandvişuri începute zăcea împreună cu nişte căni într-un colţ. De fapt, în afară de scările curate, peste tot era mizerie şi când va pune mâna pe constructor îl va omorî.

O asigurase că va fi o treabă simplă ce va dura numai o săptămână, timp în care holul va fi complet transformat. Ei bine, era transformat, dar nu în felul în care se aşteptase ea şi acest lucru o înfuria. Dacă avea bun-simţ nu va mai îndrăzni să apară la uşa ei… Era nevoie de mai multe zile pentru a curăţa toată mizeria.

Ridicând poalele vechiului ei capot porni prin hol întrebându-se de unde să înceapă curăţenia.

Se auzi soneria care suna strident prin holul gol şi o sperie. Cine naiba era? Nimeni nu ştia că se întorsese, în

afară de Rob… Era sigură că el nu i-ar face o vizită atât de matinală.

Acest gând o deranjă şi o făcu să ezite înainte de a deschide uşa. îl cunoştea pe Rob Bryant de câţiva ani, de când începuse să scrie pentru ziarul la care el era cel mai bun fotograf şi, treptat, în decursul timpului se legase între ei o mare prietenie. De curând, Mickey realizase că Rob îşi dorea ceva mai mult decât o simplă prietenie; un lucru pe care ea nu era sigură că va putea să i-l ofere. Oh, ţinea la Rob, chiar foarte mult, şi se bucura de orele pe care le petreceau împreună, dar ştia foarte bine că lipsea ceva important. Nu se aştepta la foarte mult de la bărbatul de care se va îndrăgosti, dar era sigură că se va simţi cu totul altfel… Nu, ţinea la Rob, însă nu-l iubea, asta era diferenţa. Problema era că nu ştia cum să-i spună acest lucru. Nu dorea să-i rănească sentimentele, dar nici nu voia să-i dea speranţe inutile. Era o problemă şi nu se simţea în stare s-o rezolve acum.

Soneria se auzi din nou, mai lung şi mai tare, ca şi când cel aflat la uşă uitase să ia degetul de pe buton şi Mickey realiză acum că nu Rob era cel care o căuta. Lui nu-i stătea în fire să devină atât de agresiv, aşa că nu ştia cine este… în cazul în care nu era constructorul care venise să strângă mizeria. Oh, lasă-l să intre!

Ochii îi străluceau şi îşi aranjă buclele negre răzleţe care îi căzeau pe faţă. Deschizând uşa, se dădu repede înapoi speriată.

— Tu?

Îl privea îngrozită în timp ce ochii lui o priveau de sus cu o sprânceană ridicată. El o măsura din cap până-n picioare şi Mickey simţi cum roşeşte dându-şi seama că arăta foarte rău aşa somnoroasă cum era, cu părul răvăşit, ca să nu mai menţioneze capotul învechit. În ciuda faptului că el era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă la uşă, se miră că-i face plăcere să-l revadă şi îngrijorarea puse stăpânire pe ea.

— Ce vrei? îl întrebă ea cu bruscheţe în timp ce-şi strângea capotul la gât.

— Uşor, uşor, domnişoară James, acesta este un exemplu al ospitalităţii britanice despre care am auzit atât de multe? o întrebă el zeflemitor.

Era îmbrăcat într-un costum croit perfect, asortat cu o cămaşă bleu, cu soarele strălucind în părul lucios, arăta atât de plin de virilitate şi prospeţime încât ea se simţi frustrată. De ce nu se îmbrăcase pentru a arăta decent? Pe lângă el arăta ca o servitoare proastă. Nu era corect. Oricum, nu avusese de unde să ştie că el va apărea la ora asta, şi îl privi cu răutate.

— Ospitalitate? Nu-ţi voi arăta niciun fel de ospitalitate, nici dacă am fi ultimii oameni rămaşi pe o insulă pustie şi dacă ar trebui să împărţim ultima nucă de cocos, domnule Grant. Acum, repet, ce vrei? Am multă treabă.

— Se vede, replică el privind peste umărul ei haosul din interior. Mickey se hotărî să-i distrag atenţia şi se mişcă uşor în cadrul uşii, sperând că refuzul ei de a-l invita înăuntru va fi înţeles şi acceptat. Deschise gura pentru a-i explica ce e cu mizeria din casă, dar o închise repede. De ce l-ar interesa pe el felul în care arăta casa ei? Nu era treaba lui. îl privi supărată şi aşteptă o explicaţie pentru această vizită. El o tratâ cu încă unul din zâmbetele lui fermecătoare.

— Ei bine, după câte se vede nu voi fi invitat să intru şi cred că ar fi mai bine să-mi ţin discursul aici. Mi se pare că am un lucru care te interesează.

Introducând mâna într-unul din buzunare, începu să scoată ceva, în timp ce Mickey izbucnea furioasă:

— Cum îndrăzneşti… cum îndrăzneşti să vii aici pentru a-mi oferi bani după cele întâmplate seara trecută? Ţi-am mai spus şi îţi voi mai spune din nou, aici şi acum, pentru ultima oară: Nu ai cum, nu poţi să mă cumperi, domnule Grant. Nu sunt de vânzare!

Cuvintele ei sunau ciudat de ascuţit în aerul liniştit al dimineţii, surprinzând-o şi pe Mickey. Câteva păsări zburară din tufişul de lângă intrare şi ochii ei le urmăriră ajungând să vadă îngrozită cum două femei se opriseră la

poartă. După expresia feţei lor se vedea că auziseră tot şi nu dorea să se gândească la interpretarea da spuselor ei. Ea roşi puternic, se rezemă de lemnul uşii încălzit de soare şi închise ochii. Cum va mai îndrăzni să iasă pe stradă şi să treacă prin faţa vecinilor ei?

Chicotul lui o trezi la realitate şi ea îi privi silueta înaltă care stătea rezemată de peretele casei; lacrimi de ciudă apărură în ochii ei trişti.

— De ce… Dar dându-şi seama că acest bărbat se distra pe seama frustrării ei, Mickey ridică o mână spre faţa lui surâzătoare.

Nu reuşi să-l atingă pentru că el îi prinse mâna micuţă cu a lui. Fără să se gândească, ea ridică şi cealaltă mână, în încercarea de a-şi atinge ţinta, dar el o prinse şi pe aceasta.

— Nimeni, nu ridică mâna la mine, cucoană. Să nu mai îndrăzneşti! exclamă el.

Pentru o clipă el îi privi figura speriată, cu ochi plini de răceală. După aceea îşi aplecă uşor capul şi îi cuprinse buzele cu ale lui într-un sărut sălbatic care o făcu să ameţească. O săruta cu forţă şi Mickey gemu, conştientă că nu se poate împotrivi fiind prea slabă pentru a se lupta cu trupul lui puternic.

Lacrimi din cauza furiei şi neputinţei îi scăldau ochii în timp ce încerca disperată să scape din îmbrăţişarea lui. Prinzându-i amândouă încheieturile într-una din mâinile lui, îi înconjură gâtul cu cealaltă şi o ţinu nemişcată.

Sărutul era interminabil şi se schimba încet, încet într-unul mai blând. Acum el părea că nu mai vrea s-o pedepsească, ci încerca să primească un răspuns din partea ei. Încercă să mai lupte împotriva lui, însă sângele îi fierbea şi rezistenţa ei scădea; mii de senzaţii treceau prin trupul ei, făcând-o să reacţioneze ciudat.

Mormăi supărată şi îi răspunse la sărut, lipindu-se de pieptul lui musculos. Sângele îi fierbea şi o ardea sub piele în timp ce el continua s-o sărute şi să-şi mişte buzele încet spre punctele vulnerabile de pe urechea ei, iar ea gemu incontrolabil.

El o ţinu mult timp în braţe înainte de-ai da încet drumul pentru a se întoarce apoi spre grădină şi a o privi cu o linişte ciudată. Apoi, aplecându-şi capul îi aruncă o privire rapidă înainte de a spune blând:

— Cred că ar fi mai bine să intru în casă, ce zici? Vocea lui era adâncă, uşor aspră şi Mickey încuviinţă dând din cap, incapabilă să vorbească.

Închise uşor uşa în urma lui şi se opri o clipă cu mâna pe clanţa rece a acesteia. Era încremenită de surprindere, şocată de reacţia ei intensă faţă de el… faţă de un străin. Întorcându-se spre el, îi studie spatele lat şi îi auzi respiraţia sacadată, simţind cum triumful o face să devină mai veselă.

Oricât de tare şi de puternic era, domnul K. Grant era copleşit. Probabil că îl lovise cu ceva mult mai puternic decât palma pe care intenţionase să i-o dea.

* * *

Cu bărbia ridicată şi spatele drept, Mickey trecu prin praful din hol pentru a se îndrepta spre bucătărie şi, după un moment de ezitare, el o urmă.

— Te rog să iei loc, domnule Grant, îl invită ea, politicoasă, forţându-se să adopte un ton rece. Pot prepara ceva de băut, din păcate nu cafea, pentru că eu beau numai ceai.

— Mulţumesc, e bun şi un ceai.

În câteva minute prepară ceaiul şi îl turnă în căni, aşezându-se la masă şi începând apoi să soarbă încet din lichidul fierbinte. Privind în sus, începu să vorbească pe un ton ferm:

— Bine, domnule Grant, hai să aflăm… motivul pentru care te afli aici.

El scoase încet un pătrat de piele roşie şi îl puse uşor chiar în centrul mesei, fără să spună nimic. Mickey îl privi uimită.

— E geanta mea. De unde o ai?

El zâmbi uşor ironic.

— Am găsit-o aseară, în timp ce coborai din taxi.

O privi calm, aşteptându-i reacţia.

Pentru o clipă rămase nedumerită, apoi realiză înţelesul cuvintelor lui.

— Ai găsit-o când coboram din taxi? Vrei să spui că ştiai că a rămas acolo şi m-ai lăsat să plec fără ea?

— Da.

— De ce…

Respirând adânc, uită să mai vorbească şi indignarea o făcea să-şi muşte buzele.

— Îţi dai seama prin ce am trecut aseară din cauză că nu mi-ai dat poşeta? îţi dai seama? Nu? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun. A trebuit să ajung acasă… m-ai auzit?… Am mers pe jos mai mult de treizeci de minute, cărând bagajele cu mine, fără a primi ajutor de la cineva. Apoi, când am reuşit să ajung aici, a trebuit să sun la birou şi să suport o serie întreagă de mustrări pentru că nu mi-am predat materialele la timp. Şi, ca şi cum nu era de ajuns pentru o singură seară, n-am putut nici să mă odihnesc.

Ridicând poalele capotului îi arătă piciorul rănit. Era furioasă, dorea să-l poată învinovăţi pentru tot ce suferise şi pentru felul în care se comportase cu ea.

— Mm, urât, cu toate că în rest pari într-o formă foarte bună, murmură el urmărindu-i linia trupului începând cu piciorul ei zvelt. Ea roşi lăsându-şi capotul în jos şi îl admonestă furioasă:

— E tot ce poţi să spui?

— Ei bine, domnişoară James, nu văd cum ai putea să mă învinovăţeşti pe mine pentru ghetele cu toc pe care le purtai, nu-i aşa? replică el aşezându-se şi mai bine în scaun.

Timp de o clipă Mickey avu dorinţa nebunească de a-l pocni pentru a vedea cum îi dispare zâmbetul de pe faţă. Probabil că şi-ar fi creat şi mai multe probleme şi ea nu se mai descurca acum cu cele pe care le avea deja. Îşi trecu o mână peste fruntea care o durea şi respiră adânc pentru a reuşi să gândească raţional. De ce îi păstrase poşeta şi apoi se obosise să i-o aducă înapoi? Nu avea sens. Ea îl privi încurcată.

— De ce? De ce ai făcut asta?

Pentru câteva clipe el îi studie figura mirată fără a-şi trăda sentimentele. Când vorbi, tonul lui aspru o făcu să se înfioare.

— Ca să fiu sincer, domnişoară James, era o ocazie prea bună ca s-o ratez. Trebuia să aflu mai multe despre tine şi aceasta era şansa ideală.

— Ce să afli? i-o întoarse ea nervoasă.

— Numele tău, de exemplu. Nu uita că aveai mai multe avantaje asupra mea... ştiai cine sunt, dar eu nu aveam nicio idee despre cine eşti tu, în afară de faptul că lucrai la ziarul Record. Trebuia să aflu mai multe, să găsesc o cale de a mă asigura că nu-mi vei dezvălui secretul.

Mickey oftă adânc şi îl privi.

— Mi-e teamă că nu înţeleg ce vrei să spui. Nu-ţi pot oferi nicio garanţie în afară de cuvântul meu şi, desigur, ţi-l pot da. Nu am avut intenţia de a divulga ceva din ceea ce am văzut, domnule Grant, nici ziarului nici altcuiva.

Pentru un moment se gândi că ar fi bine să-i spună cu ce se ocupa la ziar; probabil că acest lucru l-ar asigura de tăcerea ei.

— De unde să ştiu că îţi vei ţine cuvântul? întrebă el aspru. Nu ţi-ai făcut deloc scrupule când mi-ai citit notele în avion, aşa că nu pot avea încredere în ce-mi spui. Nu, domnişoară James, ceea ce vreau este mai mult decât o simplă promisiune, vreau un contract. De fapt, acesta nu mă va linişti prea mult, dar îţi va oferi mai multe mii de lire. Ce spui de asta?

Nu găsea decât un singur cuvânt potrivit pentru o asemenea ocazie şi, ridicându-se, făcu un gest dramatic arătând spre uşă şi spunând:

— Afară!

Neimpresionat de reacţia ei, el îşi termină de băut ceaiul şi se ridică, punând scaunul la locul lui. Sprijinindu-se cu mâinile pe spătarul lui, îi privi încet faţa consternată.

— E păcat, să ştii. Puteam ajunge la un aranjament satisfăcător; puteai rămâne cu câteva mii le lire şi eu cu siguranţa că am pus bazele unei afaceri serioase. Ei bine,

acum probabil că nu vom mai ajunge acolo. Eşti sigură că nu vrei să te mai gândeşti? E ultima ta şansă.

— Afară! repetă ea, prea nervoasă pentru a observa tonul lui plin de avertismente. Am primit deja prea multe de la tine, domnule Grant, insulte şi ameninţări, mai ales. Acum ieşi afară! strigă ea balansând cana ca şi cum ar fi dorit să i-o arunce în cap.

El ridică o mână apărându-se în glumă şi apoi ieşi din cameră. Mickey aşeză cana pe masă şi se grăbi să-l ajungă din urmă. Deschizând uşa din faţă, ea se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă, ferindu-şi privirea de ochii lui zeflemitori.

— Ei bine, dacă eşti sigură că nu te răzgândeşti… Se opri, stând foarte aproape de ea, atât de aproape încât îi putea simţi căldura trupului şi Mickey întoarse capul, hotărâtă.

— Niciodată, zise ea cu asprime.

— Păcat.

El îi susţinu privirea şi ochii lui exprimau un regret care o uimi. Dintr-odată, o apucă de umeri şi o trase mai aproape de el, moment în care ea îngheţă, reuşind să-şi revină cu greu. Încercă să scape din braţele lui, dar el îi anticipa fiecare mişcare şi reacţie, rămânând neînduplecat. Încercă din răsputeri să-l lovească şi cu picioarele, dar nu făcu decât să-şi atingă piciorul rănit de pantalonii lui, strigând de durere.

— Ce rea eşti, murmură el cu o figură triumfătoare.

O lipi de uşă cu o putere surprinzătoare şi îi apăsă corpul cu trupul lui mare, făcându-i imposibilă orice mişcare. Apoi aplecându-şi capul, îi cuprinse buzele cu ale lui într-un sărut straniu, care nu avea nimic din pasiunea şi furia dinainte.

Ea încercă să-şi întoarcă faţa, dar se opri când văzu nişte licăriri în faţa ochilor. Dumnezeule, el o săruta şi acum vedea stele!

— Ai prins şi asta, Ted?

Întrebarea lui care venea ca o şoaptă lângă urechea ei, o făcu să tresară şi privi spre grădină.

— Singur că da, Keir. Probabil că nu vor fi nişte poze la fel de bune ca primele… lumina era mai bună atunci, dar va ieşi ceva. Le voi developa într-o oră.

Mickey era confuză; cine era bărbatul din grădina ei, şi ce făcea cu aparatul de fotografiat?

Îl privi repede pe bărbatul înalt din faţa ei, care o studia atent în timp ce-i zâmbea satisfăcut şi ironic.

— N-ai înţeles, domnişoară James? Haide, m-am gândit că ştii foarte bine ce joc faci, zise el îndepărtându-se şi ştergându-şi palmele de pantaloni, ca şi când pusese mâna pe ceva murdar. Îi mai aruncă încă o privire tăioasă femeii care rămăsese încremenită. Văd că tot nu înţelegi. Ei bine, lasă-mă să-ţi explic. Prietenul meu ne-a făcut câteva poze frumoase în dimineaţa asta pentru a arăta ceea ce altora li se va părea că sunt nişte scene pasionale. Faptul că încă eşti în capot le face şi mai interesante. Acum, domnişoară James, e foarte simplu: dacă sufli vreun cuvânt, voi avea grijă ca aceste fotografii şi o descriere amănunţită a relaţiei noastre să ajungă la redacţia celui mai mare ziar. După asta, cine te va mai crede? Ştii bine ce se spune despre astfel de femei, nu-i aşa? Şi vei părea una dintre acelea… voi avea grijă de asta. E vorba de şantaj, o asigură el ridicându-i bărbia cu un deget. Numai de şantaj, un lucru eficient.

Întorcându-i spatele, el se îndreptă spre maşina parcată în faţa casei şi plecă fără să mai privească înapoi.

Mickey trânti uşa oftând şi parcurse repede holul, pentru a ajunge la telefon şi după ce formă un număr îl ceru pe Alistair Graham. Dacă cineva ştia cine este K. Grant, acela era Alistair; el edita pagina de scandal a ziarului şi uneori Mickey avea impresia că nu exista persoană despre care el să nu ştie câte ceva.

Vocea lui tărăgănată răspunse şi Mickey trecu la treabă. Alistair dădea imprsia că e o broască ţestoasă înceată, dar avea o minte ageră şi simţea subiectul de la o poştă. Va trebui să fie foarte precaută pentru a nu-i trezi interesul şi, ca să fie sinceră, după ce se întâmplase azi dimineaţă, nu-şi mai permitea un asemenea lux!

— Alistair… Mickey James la telefon. Ce mai faci? îl întrebă ea pe un ton vesel, care nu trăda nimic din mulţimea de întrebări pe care-o avea în minte.

— Mickey, iubito, când te-ai întors?

— Aseară, pe la opt şi jumătate.

— Bine. Ce pot face pentru tine?

În vocea lui leneşă se simţea curiozitatea şi ea respiră adânc înainte să continue.

— Ei bine, vreau numai să te întreb ceva, Alistair. Aseară, în avion, era un bărbat, de fapt am stat lângă el şi aş vrea să ştiu cine este. Am impresia că e o persoană despre care ai mai auzit.

Oare suna bine? Va accepta vorbele ei sau va săpa mai adânc pentru a afla de ce o interea atât de mult?

— Te-a intrigat, nu-i aşa? chicoti Alistar şi Mickey îşi muşcă buzele. Nu putea spune că fusese numai intrigată de Grant, dar nu putea dezvălui nimic din ceea ce se întâmplase.

— Ceva de genul ăsta, reuşi ea să spună printre dinţi. Oricum, numele lui este Grant… Keir Grant, adăugă ea repede, reamintindu-şi cum îl strigase fotograful.

Urmă un moment de tăcere, apoi îl auzi pe Alistar oftând.

— Deci el se afla acolo, nu-i aşa? Se pare că ne-a scăpat înregistrându-se cu un alt nume pe lista de călători… Ce interesant!

Ea se înfioră când auzi cuvintele. Dumnezeule, ce făcuse? Dacă Grant încercase să păstreze secretul vizitei lui şi descoperea că ea fusese cea care vânduse pontul ziarului, atunci nu ştia ce va urma. Însă aşa stăteau lucrurile şi nu prea mai putea face nimic în afară de a ascunde tot ce mai ştia despre el.

— Cine e? întrebă ea rezemându-se de perete deoarece genunchii îi tremurau.

— Are o mare companie de pază în America. Se zvoneşte că el este întruchiparea visului american… bărbatul încrezător care a reuşit să ajungă departe, având o companie ce valorează multe milioane de dolari. A fost

însărcinat cu transportul lingourilor de aur pe coasta de nord a Atlanticului, anul trecut. Trebuie să-ţi aminteşti, Mickey, toate ziarele au scris despre asta şi la televizor au fost difuzate tot timpul ştiri.

— Desigur.

Îşi reamintea. Povestea se mediatizase timp de o săptămână şi ea o urmărise cu interes. Nu era de mirare că avusese impresia că-l cunoaşte de undeva; pozele lui apăruseră peste tot, dar atunci nu avea barbă şi de aceea nu-l recunoscuse acum.

— Mă întreb ce caută aici, mormăi Alistair. Probabil că nu vrea să se ştie de vizita lui, din moment ce nu a venit cu propriul avion… Nu poţi spune că e un om care a rămas în pană de bani. Numai din acea mică operaţie de transport a achiziţionat o mică avere.

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai vagă idee. Mickey încerca să-i înăbuşe interesul, dar nu putea face mai mult.

— Mm… îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus, Mickey. Voi face nişte cercetări, să văd ce pot afla. Poate iese o poveste interesantă din asta. E vreo şansă să-l vezi? o întrebă el plin de speranţă şi ea se îngrozi la acest gând.

— Nu, răspunse ea scurt, sperând să aibă dreptate.

— Păcat. Totuşi, n-ai de unde să ştii, nu? Oricum, e mai bine să încheiem convorbirea acum şi să ne vedem când vii la birou. De fapt, îţi fac cinste pentru pont. La revedere, iubito.

— La revedere.

Punând receptorul în furcă, Mickey mormăi nemulţumită. Ce făcuse?

O dată trezit interesul lui Alistair, nu mai era nimic de făcut. Dacă Grant află că ea fusese cea care-i dezvăluise vizita aici, cu toate că nu avusese nicio intenţie în acest sens, nu se ştia cât de repede va trimite pozele spre toate ziarele din oraş. Trebuia să i le ia sau să-l facă să se răzgândească în ceea ce priveşte folosirea lor. Probabil că numai pe ea o vor afecta, însă nu era deloc simplu să-l facă să se răzgândească. Mai era şi mătuşa Ruth, se gândi Mickey rezemându-se sfârşită de perete, realizând că nu

putea s-o răneascâ… îi datora prea multe.

Avea numai optsprezece ani când părinţii ei muriseră într-un accident cu motocicleta şi mătuşa Ruth fusese cea care avusese grijă de ea, ajutând-o să depăşească tragedia, înconjurând-o cu dragoste şi căldură.

Oricum, bietul ei creier nu găsea nicio soluţie acum şi oftă adânc, dezlipindu-se de perete. Avea alte probleme acum, trebuia să facă ordine în casă.

Ridicând ziarul necitit de pe masă îl aruncă pe podea, dar îl ridică atunci când îşi văzu coloana ei. Fusese atât de supărată în dimineaţa asta încât nu făcuse obişnuita verificare. Rupse repede acea jumătate de pagină.

„Specialităţile americane ale Michaelei James.

Cum ştie fiecare femeie, calea spre inima unui bărbat trece prin stomacul lui, aşa că nu există o tentaţie mai mare în viaţa unui bărbat decât degustarea unor specialităţi desăvârşite de pe coasta de est a Americii, nu-i aşa?”

Pufnind nemulţumită, aruncă foaia din mână. Exista un singur bărbat care îi punea beţe în roate şi pentru care nu găsea nicio soluţie convenabilă de a-l tenta!

Capitolul 3

Era foarte cald. Fruntea îi era transpirată şi Mickey ridică o mână pentru a se şterge. Dacă nu făcea o pauză pentru a se răcori, va ajunge la spital. Închizând focurile, se îndepărtă de aragaz şi traversă bucătăria pentru a deschide uşa de afară şi a respira aerul călduţ al verii târzii. Minunat!

Descheie nasturii rochiei albe şi se aşează pe scaunul de lângă uşă pentru a-şi lăsa gâtul să se răcorească în vânticelul care o mângâia ca o şoaptă. După săptămânile de aer condiţionat din America, îi era foarte greu să suporte căldura.

Rezemându-se de zidul rece de piatră al casei, urmări printre genele lungi şi negre linia copacilor care mărgineau panglica argintie a râului. Era linişte peste tot şi simţi cum se relaxează treptat, scăpând de căldura care o făcuse să se simtă rău.

Trecuse un timp de când preluase noua funcţie şi programul îi era foarte încărcat, dar după ce se obişnuise cu noile ei sarcini, s-a bucurat că le acceptase. Oh, coloana de la ziar, articolele şi demonstraţiile, îi acaparau tot timpul, îi plăcea acest lucru, dar era diferit de ce făcuse până acum; era adevăratul test al calităţilor ei ca bucătar şi era bucuroasă că Lucy o sunase pe ea pentru a prelua funcţia. Revenise la rădăcinile ei, la locul din care-şi începuse cariera în domeniul culinar.

Mickey se ridică repede când auzi motorul unei maşini şi privi vinovată în jur. Trebuie să fi sosit primul oaspete al doamnei Forester şi ea mai trebuia să taie artistic legumele. Nu avea de gând să întârzie servirea unei mese, asta nu se va întâmpla niciodată.

Întorcându-se pentru a intra în bucătărie, se opri când auzi vocea unei femei prin liniştea serii.

— Dragă, ai venit prea devreme. Nu te poţi opri ca să mă priveşti? întrebă Caroline Forester.

Mickey se strâmbă când auzi vocea acelei fete. Bucătăria se afla destul de sus, trebuia să urci trei trepte pentru a ajunge în încăpere şi din unghiul în care se afla putea zări o siluetă îmbrăcată cu o rochie rozalie lungă şi voalată. Oricum, nu avea nevoie să vadă mai mult; tonul dulceag al fetei îi spusese clar ce expresie avea figura acesteia.

Auzi un zgomot şi Mickey văzu apărând încă două picioare care se opriră tot în capătul scărilor.

— Ce zici?

Vocea adâncă era ironică şi fata chicoti, acoperind din fericire oftatul surprins al lui Mickey. Se rezemă de uşă pentru a nu cădea din picioare şi corpul îi deveni din nou fierbinte.

Cu toate că trecuse o săptămână de când auzise acea voce, nu avea cum să greşească, era acelaşi ton adânc şi accentuat. Keir Grant… Aici!

Auzi paşii lor pe pietrişul care înconjura casa şi realiză că o puteau zări cum stătea sprijinită de tocul uşii. Intră cu grijă înăuntru pentru a nu face zgomot şi era

mulţumită că îşi dăduse jos şorţul alb, rămânând în tricoul marinăresc care o ajutase să nu fie surprinsă în întuneric.

Închise repede uşa, dorind cu disperare să pună o barieră între ea şi acel bărbat. Mâinile îi tremurau, inima îi bătea cu putere şi duse o mână la gât încercând să-şi revină. Trebuia să fie lucidă, să-şi vadă de treabă; nu-şi permitea să intre în panică. Însă nu se putea linişti când instinctul îi spunea să fugă pentru a ajunge cât mai departe de această casă.

— Domnişoară James?

Tonul rece şi impetuos o trezi la realitate. Se întoarse spre uşa care dădea în hol şi privi expresia întrebătoare de pe faţa albă a lui Jane Forester, clienta ei.

— Da. Vocea îi tremura şi înghiţi în sec pentru a reuşi să-şi regăsească expresia politicoasă. Luă repede un castron şi îl ţinu în mână ca pe un paloş în faţa unui atac. Respirând adânc, încercă să se liniştească, ştiind că orice gând de a fugi era o simplă fantezie. Era aici şi trebuia să rămână… indiferent de ceea ce va urma!

Femeia mai în vârstă înaintă câţiva paşi în bucătărie ridicându-şi rochia lungă, crem, pentru a nu atinge podeaua cu ea. Traversând încăperea, studie oalele aflate pe aragaz înainte de a-i arunca o privire curioasă lui Mickey.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Forester? întrebă aceasta politicoasă, fixând-o pe femeie cu o privire atât de rece încât aceasta se îndepărtă.

— Vedeţi, domnişoară James, fiica mea, Caroline, are un oaspete special în această seară, pe domnul Grant, şi doreşte ca el s-o aprecieze cât mai mult. Acest domn Grant este – cum să-ţi spun? – un bărbat de modă veche în felul lui. Crede că o fată trebuie să ştie să gătească. Chicoti uşor, dar se opri când văzu expresia lui Mickey. Caroline a luat lecţii de bucătărie, continuă ea repede, şi face progrese mari, dar, desigur, nu e încă în stare să pregătească o cină atât de elaborată. Mă întreb dacă te vei supăra în cazul în care domnului Grant i se va da impresia că fiica mea a pregătit aceste bucate alese. Oh, ştiu că e o

decepţie, dar una mică şi sunt sigură că el va râde cu poftă când fiica mea îi va destăinui totul, după mai mult timp.

O privi rugător de Mickey şi aceasta îi întoarse spatele, ştiind că figura ei îi exprima toate sentimentele. Să ierte decepţia? Niciodată! E clar că biata Caroline ştia foarte puţine despre „oaspetele special" pe care-l avea. Chiar şi Mickey, după ce-l cunoscuse în acele împrejurări, ştia că ar deveni furios dacă ar afla că fusese înşelat. Zâmbi ironic când realiză cât de mult greşise… nu fusese rugată să plece deoarece toţi făcuseră planuri mari pentru această seară. Însă ea nu era de acord cu ele; fata aceea era nebună să creadă că va fi simplu.

Deschise gura pentru a-şi convinge clienta că ideea nu era prea bună, dar se opri pentru că se gândea la altceva. De ce să-şi facă griji? De ce s-o dezaprobe pentru a o supăra pe această femeie, încercând să nu-l decepţioneze? îl va face pe acest bărbat ticălos să simtă ceea ce simţise ea. Îşi merita soarta şi aceasta era cea mai bună cale să-l rănească.

Întorcându-se, îi zâmbi cald femeii care aştepta şi încercă disperată să nu arate maliţiozitatea din ochii ei căprui. Ce idee minunată pentru a egala scorul!

Mergea de minune.

Cu uşa bucătăriei larg deschisă, Mickey putea auzi murmurul vocilor din sufragerie şi zâmbi. Era întotdeauna mulţumită când masa decurgea conform planului şi când clienţii îi apreciau vizibil preparatele, aşa cum făcea familia Forester în această seară.

Decorase elegant felurile de mâncare şi Mickey era încântată de farsa pe care o jucau gazdele. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut să-i vadă faţa când va realiza că era înşelat şi când va afla cine făcuse parte din acest plan. Însă nu le putea avea pe toate şi, chiar şi această mică răzbunare, o va ajuta să doarmă mai bine noaptea, lucru care nu se mai întâmplase după vizita lui. Această răzbunare era dulce şi o încânta faptul că el era dus cu vorba!

Mickey deschise frigiderul şi scoase o tavă mare cu

pahare de şampanie de pe raftul de sus, aşezându-le cu grijă pe colţul unei mese din lemn de brad.

Când accepta un contract, agenţia îl făcea pe client să înţeleagă că nu se puteau face pregătirile numai în casa lui, timpul fiind foarte scurt. Pregătise două dintre feluri înainte şi în timp ce făcea supa pregătea şi spuma delicioasă de agrişe pentru desert. Acum nu mai trebuia să fie servit decât acesta şi adăugă repede crema subţire deasupra cremei reci.

Umplu repede cupele cu crema roşiatică şi continuă decorarea. Paşii uşori pe care-i auzi coborând scara o făcură să se oprească şi să privească spre uşă pentru a vedea silueta înaltă, blondă şi elegantă a Carolinei Forester.

— Cum megre? o întrebă ea politicoasă înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre tava pe care aranja cupele.

— Ah, minunat. Keir a fost impresionat de friptura de vită Wellington, chicoti Caroline uşor. E un scump, domnişoară James. A spus că va trebui să-mi dea un punctaj mai bun pentru că am pregătit o asemenea cină.

Ea înconjură repede masa şi, din fericire, nu văzu expresia de pe faţa lui Mickey.

Biata fată credea că el e un scump, dar Mickey ştia mai bine ce înseamnă asta. Probabil că schimbase deja cifrele în mintea lui care era ca un calculator; atâtea pentru o friptură, atâtea pentru garnitura din legume… Era incredibil! O apuca febra când se gândea cum era judecată această fată, însă ea nu putea face nimic.

Respirând adânc, se forţă să rămână calmă, ştiind că dacă s-ar agita ar aduce efecte dezastruoase asupra tehnicii ei. Adăugă crema şi în ultimul pahar şi îl ornă cu pricepere.

— Arată extraordinar, domnişoară James. Nu ştiu cum reuşeşti să aranjezi crema în acest fel. Ori de câte ori am încercat nu am reuşit decât să fac o grămadă inestetică.

Caroline nu se mai învârtea bucuroasă în jurul mesei, ci admira desertul. Iar Mickey îi zâmbi cald. Era o fată

drăguţă, în ciuda gusturilor ciudate pe care le avea pentru bărbaţi.

— Nu e mare lucru. Vei învăţa dacă exersezi, o asigură ea.

— Ah, mă îndoiesc. Ca să-ţi spun adevărul, nu-mi place să gătesc, aşa că nu prea stau prin bucătărie. Nu cred că voi fi capabilă vreodată să prepar mâncărurile pe care le-ai făcut tu în această seară. Chiar şi felul cum arată această cremă mă uimeşte!

Întinzând un deget subţire spre unul dintre pahare, îi atrase atenţia lui Mickey care făcu ochii mari de groază.

— Cred că pe acesta i-l voi da lui Keir.

Luând tava, Caroline ieşi repede din bucătărie, înainte ca Mickey să se trezească pentru a o opri. Rămase nemişcată lângă masă şi se trezi cu greu din transă. Trebuia s-o oprească pe Caroline să-i dea acea cupă lui Grant… sau acela va fi sfârşitul planurilor lor!

Plecă repede spre scări şi apoi pe hol, dar nu reuşi s-o ajungă pe Caroline care intrase pe uşa sufrageriei. Era prea târziu, n-o mai putea întoarce din drum, dar trebuia să vadă ce avea să se întâmple, să vadă dacă el realiza că decoraţiunile erau exagerate.

Scoţându-şi pantofii, porni pe hol şi privi pe uşă.

Se ascunse bine în spatele unui paravan şi tremură când văzu faţa lui şi silueta înaltă, care se afla destul de aproape de ea. Inima îi bătea cu putere şi avea un nod în gât de care nu putea să scape. Nu avea cum s-o vadă sau să ştie că se afla acolo.

Caroline le servise deja desertul şi Mickey îşi ţinu respiraţia în timp ce urmărea cum el îşi ridică linguriţa de argint cu atenţia îndreptată spre ceea ce spunea gazda. Prinse cupa delicată de cristal cu degetele lui mari şi Mickey deveni mai tensionată. Râzând amuzat îşi coborî privirea pentru a îndrepta linguriţa în farfuria de porţelan chinezesc şi ea crezu pentru o clipă că el nu observase. Speranţa ei se nărui repede când el se opri cu linguriţa în aer, foarte aproape de cupă. Mickey respira sacadat şi urmărea expresia feţei lui. Închizând ochii, se rezemă de

perete şi îngheţă amintindu-şi felul în care arăta paharul.

„10”. Pe crema deschisă la culoare se afla acest număr, înconjurat de crema de ciocolată, destul de slab schiţat, dar vizibil. Acum el îl văzuse, îl citise… întrebarea era dacă ştia cine îl scrisese? Ea trebuia să afle!

Cu gura uscată şi inima împietrită, se îndepărtă, puţin înfricoşată de ceea ce putea urma.

Acum el îşi îndreptase atenţia spre Caroline, ochii lui albaştri studiind figura ei inocentă şi zâmbitoare care deveni confuză văzându-l că lasă linguriţa în jos. Mickey auzi un râs nervos.

Văzuse punctajul, asta era bine, dar nu putea crede că ea, Caroline fusese cea care făcuse asta; chiar atât de puţin cât o cunoştea pe această fată, Mickey ştia că nu-i stătea în fire să facă astfel de trucuri, nu era normal ca această fată să ia în serios o simplă glumă şi să-i ofere din proprie iniţiativă un punctaj. Era o fiinţă tăcută, prea bine crescută pentru a face asemenea glume. Cu toate că el se putea decide curând că fusese numai o greşeală, o mişcare greşită a mâinii, puţină cremă în plus care arăta întocmai ca o cifră, dar nu era nimic. Tot ce trebuia era puţin noroc şi faptul că el nu avea idee cine pregătise mâncarea şi nu va şti niciodată, dacă Mickey putea să dispară cu bine de acolo.

Spunându-şi că totul va fi bine, Mickey se furişă pe vârfuri spre ieşire şi călcâiul ei atinse paravanul făcându-l să se zgâlţâie şi să se deschidă puţin. Mişcarea îi atrase imediat atenţia lui Grant şi Mickey se trezi privindu-l în ochi timp de câteva secunde. În acel moment văzu surprinderea de pe faţa lui, apoi îşi dădu seama că el înţelesese. Îşi ridică paharul şi îl îndreptă spre ea într-un toast ironic înainte ca uşile paravanului să se închidă, lăsând-o încremenită şi îngrozită.

Acum el ştia cine făcuse cifrele din cremă şi Mickey avea oribilul sentiment că ştia ce înseamnă asta pentru ea… Necazuri!

Capitolul 4

Lingura, polonicul, cuţitele… Mickey îşi împachetă

repede lucrurile în geantă, aruncând din când în când priviri spre ceasul mare de pe perete. Un sfert de oră! oftă nemulţumită pentru că în tot acest timp nu reuşise să dispară. Se părea că ei îşi vor termina şi caşcavalul până la plecarea ei şi nu ştia ce se va întâmpla în momentul în care el se va ridica de la masă. Nu era niciun dubiu că înţelesese ce se întâmpla – expresia feţei lui fusese limpede – şi ea n-avea nicio speranţă că o va ierta pentru că făcuse parte din acest plan. Nu, avea sentimentul că el îi va atribui întreaga vină. Dacă ar putea pleca înainte de a da ochii cu el atunci i-ar fi mult mai dificil să aibă vreo dovadă contra ei.

Privi repede prin bucătărie ca să vadă dacă nu cumva uitase ceva în afară de biletul pe care i-l scrisese doamnei Forester, explicându-i că trebuie să plece urgent. Dacă clienta ei găsea această plecare oarecum ciudată, nu era prea rău; nu avea de gând să rămână aici pentru a fi prinsă de el.

Punându-şi geanta pe umăr, îşi aşează mai bine ochelarii pe nas şi ridică cu grijă cutia plină de vase murdare, simţind că îi vine rău sub greutatea ei. Bine că îşi parcase maşina aproape, pentru că nu ar fi reuşit să meargă prea departe. Oricum, nu avea de gând să facă două drumuri; nu se ştie dacă va avea noroc şi a doua oară.

Deschise uşa din spate cu călcâiul şi ieşi afară pentru a se îndrepta cu grijă spre maşină, păşind cu greu pe pietrişul zgrunţuros. Privi îngrijorată în jur când depăşi colţul casei şi ajunse la maşină cu braţele tremurând din cauza greutăţii.

Reuşi să manevreze cutia pentru a introduce cheia în broască, dar realiză că nu putea apăsa capota pentru a deschide portbagajul. Dacă lăsa încărcătura jos, nu ar mai fi avut puterea s-o ridice.

— Dă-mi voie.

Vocea adâncă, masculină, tăie aerul liniştit al nopţii şi Mickey se alarmă privindu-l cu ochi mari, îngroziţi cum trece pe lângă umărul ei şi-i deschide repede portbagajul.

Ea întoarse încet capul şi-l privi cu disperare cum stătea lângă ea şi-i zâmbea ironic.

— Eşti speriată, domnişoară James? Mă întreb, de ce? Se pare că nu te-a şocat deloc prezenţa mea aici.

Ochii lui străluceau reci şi Mickey înghiţi în sec în timp ce încerca să găsească o cale de scăpare. Însă nu exista niciuna. El o urmărea concentrat asemenea unui vânător care-şi pândea prada. Nu va putea să scape.

Făcând un pas înainte, el îi luă cutia din braţe şi o aşeză încet în portbagaj, după care începu din nou să-i studieze obrajii luminaţi palid de lună. Mickey se îndepărtă ezitând şi îşi impuse să fie calmă şi raţională. Nu putea decât să rămână liniştită acum, când fusese prinsă… Respirând adânc, reuşi să se strâmbe în ceva care trebuia să fie un zâmbet.

— Mulţumesc. Ţi-a plăcut mâncarea, domnule Grant? Vocea îi tremura puţin, dar ignoră asta îndreptându-şi umerii pentru a părea mai înaltă, însă incomparabil mai scundă decât el. N-avea importanţă, nu dorea să-i dea satisfacţia de a observa cât de nervoasă era din cauza acestei întâlniri.

— Da, eşti o bucătăreasă desăvârşită, domnişoară James, excelentă chiar. Te întreb numai din curiozitate, te-a jutat şi Caroline la prepararea acestei cine?

Chiar dacă vocea lui era joasă, tonul îi era rece când vorbea despre biata fată şi Mickey încercă disperată să-i găsească o scuză; dar nu reuşea. Ochii lui o fixau deranjant, iar ea nu era capabilă să-i spună altceva decât adevărul şi clătină din cap.

— Nu, aşa credeam şi eu.

— A luat lecţii, se repezi Mickey pentru a o salva pe fată. Oricum, ţi-ai dat seama că a vrut doar să te impresioneze… e evident atrasă de tine.

— Sau de banii mei, replică el zâmbind cinic.

— Oh, doar nu vorbeşti serios!

Îngrozită, Mickey făcu un pas înainte uitând de precauţiile ei pentru a o salva pe Caroline.

— Nu? zise el studiind-o cu o sprânceană ridicată.

Asta înseamnă că tu m-ai găsi atrăgător şi dacă aş fi sărac? întrebă el ironic.

— Sigur că da... vreau să spun nu... adică banii... Domnule Grant, asta nu are nimic de-a face cu noi doi!

Mickey privi în altă direcţie, ruşinată că se lăsase să cadă în plasa lui. Încercă să-şi ascundă confuzia şi vorbi repede:

— Uite ce e, domnule Grant, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta, dar sunt sigură că fata nu a vrut să facă niciun rău. Sunt sigură că voia să-ţi spună adevărul, după un timp.

— Chiar aşa? Şi când crezi că mi-ar fi spus... după ce i-aş fi pus verigheta pe deget?

Vocea lui era caldă, cuvintele alese cu grijă şi ea îşi dădu seama că sub masca lui rece exista o imensă supărare. Însă incredibil; chiar vorbea serios când spunea că avea de gând să se însoare cu această fată? Era o prostie şi ea încercă repede să-l trezească la realitate.

— Doar nu vrei să spui că vei lăsa acest mic... truc să-ţi schimbe planurile? Cu siguranţă, dacă o iubeşti cu adevărat pe Caroline, acest lucru nu vă va sta în cale, nu-i aşa?

— Cine a spus ceva despre iubire, domnişoară James?

— Dar de ce naiba vrei să te căsătoreşti cu ea dacă nu o iubeşti? Mickey se rezemă de maşină, mirată de cuvintele lui.

— Pentru că aveam impresia că se potriveşte cu cerinţele mele.

Ea îi privi uimită faţa frumoasă şi îşi dădu seama ce voia să spună. Răspunsul pe care-l căuta de o săptămână îi fusese dat şi duse o mână la gură pentru a-şi disimula un sunet de surpriză. Punctajele pe care le citise în avion reprezentau planul lui de a-şi alege o soţie!

— Eşti şocată, domnişoară James? o întrebă el pe un ton zeflemitor văzând-o cum îl priveşte mirată.

— Da, dacă vrei neapărat să ştii. N-am mai auzit niciodată aşa ceva! Chiar vrei să spui că le dai un punctaj fetelor pe care le cunoşti pentru ca apoi să-ţi alegi o soţie?

E incredibil! Dacă ar afla… ar fi foarte supărate. Ea era oripilată şi nu putea crede că e adevărat, dar el nu părea tulburat când îi răspunse.

— Dar n-au cum să afle, nu-i aşa? Există numai două persoane care cunosc planul meu, eu şi tu!

Mickey se înfioră când auzi vocea lui adâncă şi începu să tremure. Nu exista nicio şansă ca el s-o ierte pentru că-l spionase, mai ales după ce aflase clar cum stăteau lucrurile! Speranţele ei de a pune mâna pe acele fotografii dispăruseră total acum, şi realiză că nu mai putea face nimic în legătură cu asta. Înghiţi în sec şi ridică mâinile în aer în timp ce se îndrepta spre portiera maşinii.

— Domnişoară James.

El se aplecă prinzând portiera cu mâna lui puternică, pentru ca ea să n-o poată închide.

— Da? Uite ce e, domnule Grant, am avut o zi încărcată, sunt obosită şi vreau să ajung acasă. Ce mai vrei acum?

— De fapt, credeam că tu vrei ceva.

— N-am înţeles!

Uimită, Mickey îi privi faţa care se afla atât de aproape de a ei încât nările i se umplură de parfumul lui. îl studie repede şi oftă cu regret; ce păcat că în spatele unui exterior atât de atrăgător se ascundea o minte rece, planificată monstruos.

— Fotografiile, domnişoară James… şi trebuie să spun că sunt minunate. Arătăm ca un cuplu de îndrăgostiţi.

— Nu arătăm ca nimic, domnule Grant, zise ea supărată în timp ce pornea motorul. Ţi-am spus că nu voi sufla o vorbă din ceea ce ştiu.

— Probabil că nu intenţionat, dar inconştient? Scăparea ta-am considerat-o o scăpare în această seară – a spus multe. Dacă vorbeşti în somn?

— Ei bine, nu va fi nimeni lângă mine ca să mă asculte, aşa că nu-ţi face griji, aruncă ea şi îşi regretă repede spusele pentru că ochii lui străluceau amuzaţi. Să-l ia naiba! El căuta să afle cât mai multe detaliii despre viaţa ei particulară şi ea cădea mereu în plasa lui!

— Ei bine, cel puţin ne-am lămurit în privinţa asta. Nu am aflat prea multe despre viaţa ta amoroasă, replică el cu uşurinţă în timp ce ea punea mâinile pe volan şi îşi concentra atenţia spre parbriz pentru a nu-i mai vedea figura zeflemitoare. Bărbatul acesta era ticălos, odios… Ce-i spusese? Se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce ai făcut? Mi-ai investigat întreaga viaţă? zise ea aproape ţipând. Furia pusese stăpânire pe ea şi coborî repede din maşină, forţându-l să facă vreo doi paşi înapoi.

— Spune, îi ceru ea, asta ai făcut?

— Desigur, răspunse el calm, evident neimpresionat de furia ei. Tu nu te-ai interesat despre mine? Aş fi dezamăgit să aflu că nu.

Alistair… se gândi ea începând să se calmeze. Era sigură că el dorise să afle mai multe despre ea, aşa cum făcuse la rândul ei.

— Ei bine?

— Da.

— Bine. Atunci suntem chit.

— Nu chiar, din moment ce păstrezi acele fotografii, ripostă ea supărată.

— Da, văd că acest lucru te îngrijorează. Dar am o propunere, domnişoară James, o cale de a le obţine de la mine.

Putea paria că era un trişor. Se gândi o clipă la oferă lui, între bându-se despre ce putea fi vorba şi, cunoscându-l cât de cât, avea impresia că va fi un lucru inacceptabil. Dar nu-i va face rău să-l asculte până la capăt, nu? Ridicându-şi ochii căprui, ea îl privi în faţă, încercând să pară mai liniştită decât era în realitate. Trebuia să afle totul înainte de a fi de acord.

— Te ascult, domnule Grant.

Ridicând mâneca hainei, aceasta lăsă să se vadă ceasul mare de aur pe care-l purta, după care îşi îndreptă privirea spre ea.

— Nu avem timp să discutăm acum. Trebuie să mă întorc înainte ca doamna Forester să trimită pe cineva

după mine. Vino la apartamentul meu mâine dimineaţă, şi îţi voi da toate detaliile. Uite.

El rupse o foaie din agendă şi îi scrise adresa pe ea. Iar acum i-o întindea. Mickey ezită o clipă, după care luă bucata albă de hârtie.

— Mâine, atunci, repetă el în şoaptă şi ea încuviinţă.

Asta era singura cale pentru a-şi rezolva problemele şi a scăpa de acest om. Dacă îi făcea o propunere rezonabilă, îi putea lua pozele. Ar fi fost o prostie să nu accepte… oare?

* * *

În dimineaţa următoare se afla în faţa uşii apartamentului lui Keir Grant şi încă nu era sigură că proceda corect. O propunere, spusese el, o cale de a pune mâna pe poze, dar cum? Asta era întrebarea. Oare ce mai născocise mintea lui diabolică, ce trebuia să facă ea pentru acele fotografii? Din câte ştia despre el, nu va fi ceva simplu şi normal!

Rămase un timp în faţa uşii închise, neştiind dacă să apese pe butonul soneriei sau să fugă, dar raţiunea învinse panica. Se afla aici, făcuse deja primul pas, aşa că ar fi o prostie să nu afle ce dorea el să-i spună. Oricum, putea oricând să-l refuze, nu? Ridicând din umeri, apăsă butonul, înainte să-i dispară şi ultima fărâmă de curaj.

Uşa se deschise repede şi Mickey încremeni cu gura deschisă când îl văzu pe bărbatul care stătea în uşă, având numai un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor. Ea îl studie fără să vrea din cap până-n picioare şi se opri pentru a-i privi pieptul puternic, bronzat, picioarele musculoase, înghiţind în sec. Era suficient pentru a-şi da seama de intenţiile lui!

— Îmi pare rău, domnule Grant. Văd că te-am scos din baie. Voi reveni mai târziu.

Zâmbindu-i cu răceală, ea se întoarse pe călcâie pentru a pleca, dar mâna lui puternică îi prinse umărul făcând-o să se întoarcă spre el pentru a-i privi buzele senzuale care-i zâmbeau amuzat…

— Nu e nevoie să pleci. Intră. Făcând un pas înapoi,

el deschise uşa larg, dar ea ezită să intre în hol.

— Ei bine… începu ea nervoasă trecându-şi o mână peste obrazul fierbinte şi roşu, după care îşi aranjă o buclă ce-i cădea pe faţă.

— Dacă eu nu mă supăr, tu de ce o faci? o provocă el zeflemior şi Mickey zâmbi vag, intrând pe uşă. Nu-l va lăsa să creadă că e prea speriată pentru a intra… Chiar dacă acesta era adevărul.

— Pe aici.

Fără a-şi face probleme, el o conduse prin holul mic, furniruit luxos şi Mickey îl urmă, ferindu-şi privirea pentru a nu se mai holba la umerii lui laţi, musculoşi. Deschizând o uşă de la capătul holului, el se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre şi ea trecu îngrijorată pe lângă el, încordându-se pentru a fi sigură că nu-l va atinge. Dacă ar fi venit mai târziu, n-ar fi ajuns într-o astfel de situaţie care o dezavantaja total, însă fusese atât de curioasă să audă ce-i spune încât nu mai putuse aştepta.

— Te rog să iei loc. Voi avea nevoie de câteva minute ca să mă îmbrac.

El părăsi camera şi Mickey răsuflă uşurată că el nu încercase să poarte o discuţie aproape dezbrăcat! Aruncându-şi geanta pe canapea se aşeză acolo, rotindu-şi ochii prin camera mare, decorată în bleu şi gri, cu o combinaţie inteligentă de mobilă veche şi modernă care nu o făcea să pară prea stilizată. Avea sentimentul că fiecare lucru din cameră fusese ales pentru frumuseţea lui şi nu numai pentru că se potrivea cu o schemă rigidă.

Se îndreptă spre un şifonier, cu colţurile curbate, din lemn de trandafir şi ochii îi căzură pe dosarul de pe masa de cafea, din sticlă, încremenind îngrozită când văzu ce era scris pe coperta lui.

„MICHAELA JAMES”… Numele ei era scris cu majuscule pe coperta albă… întinse o mână spre dosar şi îl ridică pentru a privi literele timp îndelungat. Ştia că se interesase de ea, desigur, nu ţinuse secret faptul că făcuse investigaţii, dar era şocată să vadă dovada şi mii de emoţii o năpădiră. Deschise dosarul cu mâini tremurânde şi trecu

peste paginile care îi descriau întreaga viaţă, zâmbind acum. Erau puţine de spus pentru cei douăzeci şi cinci de ani ai ei, încât totul încăpuse pe două file. Însă acum nu avea timp să se gândească la evenimentele din viaţa ei; acum trebuia să afle cum putea obţine fotografiile şi în schimbul cărui lucru.

Dând la o parte ultima filă, găsi un plic şi când îl deschise pozele îi căzură în poală, iar ea începu să le studieze. Era nevoită să admită că erau bune şi foarte clare. Le privi cu atenţie, oprindu-se la ultima, înroşindu-se când o văzu mai bine. Chiar îi înconjurase gâtul cu braţele în felul acela, îşi lipise trupul de al lui, îi răspunsese la sărut cu o pasiune atât de evidentă? Era sigură că nu!

— Aceasta este cea mai reuşită, nu-i aşa, domnişoară James? Trebuie să-ţi spun că şi eu am rămas uimit când am văzut-o.

Vocea lui joasă şi ironică o surprinse şi sări speriată în picioare, împrăştiind toate pozele pe covor. Se aplecă repede să le ridice, folosind această diversiune pentru a-şi ascunde jena şi reuşind să obţină timp ca să-şi revină. Trebuia să rămână de gheaţă, dacă voia ca această întâlnire să decurgă aşa cum dorea ea. Văzând fotografiile, considera că era vital să reuşească. Niciun fel de negare n-ar convinge pe cineva că ea fusese obligată să accepte acea îmbrăţişare fierbinte!

Strângând fotografiile, le aşeză în plic şi luă loc lângă măsuţa de sticlă înainte de a-l privi pe bărbatul care rămăsese în pragul uşii deschise. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi în blugi subţiri, iar Mickey reuşi cu greu să pară rece şi distantă. Avea sentimentul că trebuie să fie calmă până când va afla despre ce e vorba.

— Te servesc cu ceva? Ceai… cafea? se oferi el politicos, întorcându-se spre bar, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Am o întâlnire la ora zece, aşa că nu pot sta prea mult. Era o minciună, dar nu-i păsa. Nu putea să suporte toate amabilităţile unei vizite când venise pentru a pune capăt unui şantaj.

— Ei bine, în acest caz, ar fi mai bine să trec direct la

subiect.

Traversând camera, el se aşeză întinzându-şi picioarele lungi şi

Mickey se feri ca să nu-l atingă. Nu-şi permitea să devină îngrijorată de prezenţa lui, pentru că altfel ar fi avut şi mai mari necazuri. Un lucru era sigur: era dificil să negociezi cu Keir Grant şi era necesar să fie cât mai lucidă!

— Acum, domnişoară James, ai văzut fotografiile, aşa că ştii la ce mă referem când am spus că arată foarte multe.

El făcu o pauză în care ea încuviinţă numai din cap, fiindu-i frică să facă un comentariu pentru a nu se vedea cât de şocată era. Când îşi aminti de ultima poză şi de detaliile din ea, se ruşină prea mult ca să mai vorbească.

— Ei bine, îmi imaginez că ai vrea să le ai.

— Desigur. Oare era o ofertă? Spera că este, şi îi zâmbi cald. Asta înseamnă că te-ai răzgândit, că mi le vei da?

Figura ei se lumină şi el o studie o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Probabil.

În vocea lui era o nuanţă de avertizare şi Mickey simţi să speranţele îi dispăreau. Era nebună dacă se aştepta să fie uşor; el nu era genul de bărbat care să ofere ceva fără a primi altceva în schimb.

— Ce vrei să spui cu „probabil”? îl întrebă ea îngrijorată, dorind să-l poată lovi. Nu va accepta să stea aici pentru a se juca de-a şoarecele şi pisica, dacă asta dorea el să facă în următoarea jumătate de oră. Trebuia să afle condiţiile lui, aici şi acum.

Rezemându-se de spătarul canapelei, o privi fix.

— Totul depinde de tine, domnişoară James.

— În ce fel? întrebă ea ridicând o sprânceană şi încercând să pară calmă, încleştându-şi degetele pentru a alunga neliniştea care o cuprindea.

— Dacă vei fi de acord cu propunerea mea, vei primi toate fotografiile, şi negativele, desigur.

Vocea lui era uşoară şi plăcută, aşa că ea nu înţelegea de ce se aştepta la tot ce e mai rău, de ce frisoane de îngrijorare îi străbăteau tot corpul. Respiră adânc şi îl privi fix, simţind cum inima începe să-i bată nebuneşte.

— Şi care e propunerea ta?

Urmă o pauză, moment în care ea îl simţi ezitând, înainte ca vocea lui să rostească tăios:

— E foarte simplă, domnişoară James. Poţi avea tot ce-ţi doreşti dacă vei fi de acord să petreci trei weekenduri împreună cu mine, aici, în acest apartament.

Capitolul 5

Se lăsă liniştea. Mickey rămase tăcută, nemişcată, îngrozită pe măsură ce pătrundea sensul cuvintelor, repetându-le în gând pentru a se încredinţa că le auzise bine. Dar nu, nu avea cum să greşească, şi o furie rece şi necontrolată începu s-o cuprindă.

Incredibila aroganţă a acestui bărbat era uimitoare! Chiar credea că ea va accepta asta? Probabil că avea o impresie greşită despre valoarea ei.

— Nu! îi dădu un răspuns scurt, refuzând să facă şi comentarii pe această temă. Îşi luă geanta cu mâinile tremurânde, se ridică şi se îndreptă pentru a părea mai înaltă. Ochii ei îl priveau pe bărbatul înalt şi atrăgător, dar reuşi să se întoarcă pentru a ieşi pe uşă. Nu avea de gând să-i mai asculte insultele.

Ajungând la uşa de stejar, ieşi în hol şi se opri când întinse o mână subţire spre clanţă. Ceva nu era în regulă… se întâmpla ceva şi ea realiză care era problema. El n-o lăsase niciodată să plece fără a-i mai spune ceva, de ce făcea altfel acum?

Întoarse capul şi privi peste umăr, înfuriindu-se şi înroşindu-se când îl văzu scuturat de râs.

Cum îndrăznea? Cum îndrăznea s-o insulte şi apoi să-şi bată joc de ea în acest fel? Pentru o clipă amuţi.

— Domnule Grant, eşti cel mai detestabil, cel mai arogant bărbat pe care am avut ghinionul să-l cunosc! strigă ea. Mai întâi mi-ai furat poşeta, apoi ai venit la mine

acasă pentru a mă şantaja şi acum, după ce m-ai jignit şi m-ai şantajat, ai tupeul să crezi că mă voi culca cu tine pentru a recupera fotografiile? Poţi să le păstrezi, domnule Grant, şi sunt foarte sigură că…

— Uşor, uşor, domnişoară James! Conversaţia noastră se deteriorează şi asta nu mă surprinde. Încă o dată, eşti prea sălbatică şi înţelegi lucrurile greşit. El o studie atent, fără a mai râde. Mickey refuză să se calmeze.

— Ce am înţeles greşit? îl privea, cu mâinile în şolduri şi cu obrajii roşii. Greşesc când spun că mă şantajezi? Nu cred. Tonul ei era rece şi sarcastic, dar el nu părea impresionat şi nu arăta nicio emoţie pe figura împietrită.

— Nu, nu greşeşti în ceea ce priveşte şantajul, domnişoară James. Am intenţia să fac tot posibilul pentru a-mi păstra secretele, dar ai înţeles greşit că am intenţia să mă culc, aici, cu tine.

— Ah.

Nu reuşea să găsească alte cuvinte. Îşi plimbă repede privirea pe faţa lui impasibilă. Probabil că o minţea deoarece văzuse furia ei, se hotărâse să mintă, negând propunerea pe care i-o făcuse. Dar nu, nu putea face nimic ca ea să-l creadă, însă expresia lui era sinceră şi Mickey îl privi cu neîncredere, luând în calcul posibilitatea că se înşelase. De ce nu rămăsese calmă pentru a-i oferi posibilitatea de a dezvolta oferta? Un val de ruşine îi şterse furia în timp ce se întorcea încet în cameră pentru a-şi relua locul.

— Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce e cu propunerea asta, domnule Grant, nu? Vocea ei era rece şi făcu eforturi deosebite pentru a rosti cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— Desigur. Îmi pare rău că m-ai înţeles greşit. Presupun că puteam vorbi mai clar.

Vocea lui era joasă, încrezătoare, şi Mickey avu senzaţia că el îşi alesese cuvintele de mai înainte cu un anumit scop. Ştiuse exact cum vor fi interpretate şi cât de furioasă va fi când le va auzi. Era un fel de plan răutăcios

de a o dezechilibra, de a o nelinişti, astfel încât să nu mai ştie ce vrea. Oricum, în comparaţie cu sugestia de a se urca în patul lui ca plată pentru fotografii, nu putea urma nimic mai rău!

Gândul acesta o îngrijora.

— Da, puteai, zise ea cu asprime.

— Mm… şi aşa cum am mai spus, îmi pare rău că te-am supărat.

El îi zâmbi fermecător şi Mickey se nelinişti; ceea ce se întâmplase în taxi o lecuise de credulitate şi o făcuse imună la această tactică. Privind undeva, deasupra capului lui, îi spuse cu răceală:

— Bine, domnule Grant, de ce vrei să vin aici? Cum sugerezi să-mi „recapăt" fotografiile?

El ignoră tonul ei sarcastic şi-i zâmbi.

— Ţi-am făcut oferta de a sta în acest apartament numai în interes de afaceri, domnişoară James, nu din interese personale. Am sentimentul că mă vei putea ajuta să iau o hotărâre care mi-e necesară.

— O hotărâre… ce fel de hotărâre?

— Cred că ar trebui s-o iau de la început, nu-i aşa? Atunci nu vor mai exista neînţelegeri. Se rezemă mai bine de spătarul moale şi ochii lui albaştri îi studiau profilul căutând s-o vadă interesată, dar Mickey îşi şterse repede orice expresie.

— Am făcut această călătorie în Anglia nu numai pentru că aveam de rezolvat nişte afaceri care mă solicitau, ci şi pentru că m-am hotărât să mă căsătoresc. Acum câţiva ani, mi-am dat seama că atunci când îmi voi alege o soţie, aceasta va fi probabil o englezoaică, mai ales pentru că găsesc ceva foarte atrăgător la ele. Probabil mă impresionează calmul lor, acea uşoară agresivitate… e greu să spun cu exactitate, dar e ceva la mijloc. Ei bine, în timpul vizitelor mele recente, am făcut o listă cu posibilele candidate… lista pe care ai citit-o în avion.

Aici el făcu o pauză, ca şi când ar fi aşteptat un comentariu din partea ei, dar Mickey rămăsese tăcută, nedorind să rostească vreun cuvânt. El oftă uşor şi

continuă:

— Ei bine, în ultimele săptămâni, într-un fel sau altul, am redus lista la patru persoane… nu, trei, se corectă el repede şi Mickey se gândi dintr-odată la biata Caroline, care se pare că ieşise din competiţie.

— Ceea ce doresc, domnişoară James, este să mă ajuţi să iau o hotărâre finală, să mă ajuţi s-o aleg pe cea care va fi soţia perfectă pentru mine.

— Cum? Cum te pot ajuta eu? Alegerea unei soţii este un lucru foarte intim.

— Desigur… într-un fel. Cele trei femei pe care le-am selectat îndeplinesc perfect cerinţele mele, constată el şi Mickey se stăpâni să nu privească în tavan oripilată. Cum îşi putea alege o soţie pe baza unei scurte liste de candidate perfecte?

— Ceea ce simt că-mi trebuie acum, e opinia unei alte persoane şi modul în care le vede aceasta. Din cât te-am cunoscut, domnişoară James, am văzut că eşti atât de cinstită încât uneori pari proastă. Ştiu că mi-ai putea oferi o opinie clară asupra acestor femei şi, deoarece nu sunt implicat emoţional în aceste relaţii, voi lua totul în considerare.

— Dar de ce? De ce naiba îţi trebuie încă o părere? Sunt sigură că o vei alege pe femeia pe care-o iubeşti.

— Asta e, domnişoară James, n-o iubesc pe niciuna dintre ele. Oh, le găsesc atrăgătoare, plăcute, culte, dar nu caut dragoste într-o căsătorie.

— Nu?

— Nu. Să-ţi explic. Sunt un bărbat foarte ocupat şi nu am timpul necesar sau dispoziţia de a trece prin traumele a ceea ce se numeşte „iubire”.

— Dar nu trebuie să fie aşa, trebuie să ştii asta, protestă ea cu vehemenţă, nefiind capabilă să creadă că un om poate fi atât de rigid. Nu-mi poţi spune că la vârsta ta – cred că vreo treizeci de ani, nu? – n-ai fost niciodată îndrăgostit.

Urmă un moment de linişte şi Mickey avu impresia că el nu va răspunde, apoi când începu să-şi dorească să fie

aşa, îl auzi spunând pe cel mai rece ton.

— Da, cred că am fost îndrăgostit, odată, când am crezut că am găsit femeia perfectă, cea care îşi va împărţi restul zilelor cu mine, dar m-am înşelat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu blândeţe, îngrijorată oarecum că nu-i va spune.

— S-a întâmplat că a trebuit să conduc două operaţiuni de salvare şi compania n-a mai putut suporta costurile. Unii dintre investitori se gândeau deja să-şi retragă banii, în perspectiva unui faliment.

— Dar cum a putut afecta asta relaţia ta cu femeia care trebuia să-ţi devină soţie? îl întrebă Mickey surprinsă.

— Ea, ca şi investitorii, a hotărât că nu mai reprezint o afacere atât de bună şi şi-a îndreptat atenţia în altă direcţie, spre o persoană ale cărei posibilităţi păreau mult mai sigure.

— Oh, dar e îngrozitor! Cum a putut face aşa ceva? se lamentă Mickey îndreptându-se spre el din impuls.

— Foarte uşor, din câte am văzut, răspunse el sec.

— Dar nu poţi lăsa acest lucru să-ţi afecteze viitorul, nu? Trebuie să recunoşti că atunci n-ai avut noroc, că ai făcut o alegere greşită, dar nu ai niciun motiv să crezi că ţi se mai poate întâmpla aşa ceva încă o dată. I se părea foarte important să-l facă să creadă asta, însă privindu-i faţa încruntată, Mickey ştia că eşuase. Fusese rănit, destul de grav după câte spunea, şi cel mai rău lucru era că nu voia să se răzgândească.

— Nu? Mi-e teamă că nu văd viaţa în roz aşa ca tine, domnişoară James. Din partea mea, dragostea nu e baza unei căsătorii.

— Dar dacă asta crezi, de ce mai vrei să te căsătoreşti? De ce nu rămâi singur pentru a evita toate aceste probleme?

— Pentru că şi singurătatea îţi creează probleme. Lasă-mă să-ţi spun mai multe: am treizeci şi cinci de ani, o companie care valorează miliarde de dolari, dar mi se pare că-mi lipseşte ceva. Dacă voi muri mâine, cine m-ar plânge, cine mi-ar simţi lipsa, cui îi voi lăsa tot ce am clădit în

aceşti ai? Nu, m-am întors de prea multe ori în apartamente goale, îngrijite de menajere indiferente; vreau să am o casă curată, o relaţie sigură bazată pe respect şi compatibilitate, copii… toate lucrurile normale pe care le vrea un bărbat. E atât de ciudat să-mi doresc toate astea, domnişoară James?

— Nu… nu, nu la asta m-am gândit. Doar că, ei bine, doar…

— Ce?

— Ei bine, e un mod ciudat de a le obţine, asta e.

— Chiar aşa? Nu prea cred, am impresia că aşa e cel mai bine. De fapt, am mers atât de departe încât pot spune că-mi imaginez mulţi oameni făcând asta, diferenţa e că eu am scris punctajul pe hârtie, nu l-am păstrat numai în mintea mea. Mai bine uită de sistemul de punctaj, a fost numai mijlocul meu de a-mi clarifica anumite lucruri în legătură cu aceste fete. Întrebarea este: vrei să mă ajuţi?

— Dar de ce tocmai eu? Domnule Grant, dacă încă mai eşti îngrijorat pentru ce am văzut, ar fi mai bine să uiţi asta. M-ai verificat şi acum şti foarte bine că ţin numai o coloană cu reţete culinare şi că nu sunt un reporter înverşunat. Nu am avut niciodată intenţia să dezvălui povestea ta.

Vocea ei era rece, dar el o ignoră în timp ce-i studia faţa cu ochii albaştri înăspriţi.

— Te-am mai auzit spunând asta, însă nu sunt sigur că trebuie să te cred. El ridică o mână când Mickey încercă să vorbească. Nu, lasă-mă să termin. Ştiu că nu eşti reporter, dar ai toate legăturile cu ei, nu? Nu eu te-am rugat să-ţi vâri nasul în treburile mele, a fost numai alegerea ta şi nu mă poţi învinovăţi pe mine pentru că încerc să obţin unele avantaje din asta. Am nevoie de ajutor, domnişoară James, pentru următoarea parte a planului meu, şi tu eşti, ca să fiu sincer, potrivită pentru asta. Faptul că am acele fotografii te face şi mai potrivită. Oricum, sunt sigur că vei dori să discuţi despre acest aranjament în loc să-ţi dezamăgeşti mătuşa care le va vedea tipărite pe prima pagină a ziarelor. Nu va fi un mic

dejun prea plăcut pentru biata bătrâna, nu-i aşa? Mai ales datorită luminii în care voi prezenta totul.

Tonul lui era sincer şi Mickey începu să tremure. Până în acest moment nu-şi dăduse seama de amploarea şantajului.

— Cum te pot ajuta? îl întrebă ea în şoaptă. Ce pot oferi eu în plus sistemului tău bine pus la punct?

— Ceea ce-mi poţi oferi, domnişoară James, e părerea unei femei, şansa de a afla ce crezi despre fiecare în parte. Hai să fim sinceri, trebuie să admiţi că majoritatea femeilor se prefac a fi mai perfecte decât sunt, mai ales în faţa unui bărbat, însă cu ajutorul tău voi fi capabil să descopăr adevărul despre cum e fiecare dintre ele cu adevărat. Aşadar, vei face asta, mă vei ajuta să găsesc femeia potrivită… viitoarea mea soţie?

Întrebarea rămase suspendată în aer şi Mickey avea ciudata senzaţie că va pluti acolo veşnic. Femeia perfectă… trebuia să fie nebun!

— Trei weekenduri, domnişoară James, asta e tot ce-ţi cer, numai şase zile, după care vei avea fotografiile şi voi dispărea din viaţa ta pentru totdeauna.

Era o ofertă pe care n-o putea refuza, nu după tot ce discutaseră, dar, privindu-l, Mickey ştia în sinea ei că nu numai pentru asta îi accepta propunerea. În ciuda felului cum o trata acum, el îi putea face mult rău, putea chiar să-i distrugă cariera. Totuşu o atrăgea cu o forţă pe care n-o înţelegea, însă nici nu o putea nega şi ar fi acceptat propunerea lui chiar dacă n-ar fi fost la mijloc acel şantaj!

Capitorul 6

Mickey opri încet maşina şi îşi privi ceasul. Ajunsese mai devreme cu douăzeci de minute, dacă ceasul mergea bine, iar ea se gândi să mai dea un ocol blocului pentru ca timpul să treacă mai repede, dar alungă această idee. Ce rost avea să mai întârzie? Nu, cu cât începe mai devreme, cu atât va termina mai curând. Respirând adânc, deschise portiera şi coborî din maşină.

Deschise apoi portbagajul şi scoase geanta ei mare, plină cu ustensile de bucătărie.

Se îndreptă încet spre uşile mari, duble, ale impozantei clădiri şi aşteptă cu răbdare ca paznicul în uniformă să deschidă una dintre ele.

— Mulţumesc. Aşezând genţile jos, Mickey îi zâmbi bărbatului înalt cu păr grizonant care o privea întrebător.

— Sunt aşteptată de domnul Grant.

— Sunteţi domnişoara James? Bărbatul se înclină mai relaxat când ea încuviinţă. Domnul Grant mi-a spus că veţi veni. A ieşit puţin şi m-a rugat pe mine să vă conduc în apartament. Lăsaţi-mă să vă iau bagajele.

Ridicând genţile, el o conduse spre lift şi Mickey îl urmă uşurată că nu trebuia să dea imediat ochii cu Keir Grant. După câteva minute ajunse în holul mic şi elegant începând să privească în jur pentru a găsi un loc în care să-şi lase bagajele. Nu era normal să se plimbe prin apartament în absenţa lui Grant, dar nu va face niciun rău dacă verifica bucătăria, în cazul în care afla care dintre uşile lustruite de lemn se deschidea spre ea.

Mergând încet prin holul acoperit de mochetă gri, apăsă pe clanţa primei uşi şi privi repede într-o cameră mică şi ordonată în care se afla numai un birou şi o bibliotecă, ceea ce arăta că acesta e biroul lui.

Închizând uşor uşa se îndreptă spre următoarea şi rămase pe loc când văzu patul dublu din acea cameră. Era un dormitor frumos, îşi spuse ea când deschise uşa larg. Camera era mare, aerată, şi parchetul era acoperit de o mochetă gri la fel de groasă şi frumoasă ca aceea din hol. Pe pereţi era lipit tapet într-o nuanţă de gri-argintiu care strălucea contrastând cu patul acoperit de o cuvertură în dungi negre, gri şi roşii, asortată cu draperiile. Şifonierul din lemn lustruit strălucea în razele soarelui care intrau pe fereastra imensă. Făcând un pas în cameră, Mickey văzu încă o uşă, care ducea cu siguranţă la baia strălucitoare îmbrăcată în marmură albă. Era clar că stăpânul acestui apartament îşi dorise să aibă tot luxul din lume.

— Îţi place?

Vocea joasă şi amuzată o luă prin surprindere şi se alarmă întorcându-se repede spre el. Pentru o clipă avu

impresia că o să cadă deoarece pantofii îi alunecaseră pe parchetul lustruit, dar mâinile lui puternice o prinseră repede de umeri şi o echilibrară. Mii de senzaţii treceau prin trupul ei la atingerea aceasta caldă şi fermă, iar Mickey crezu pentru o clipă că timpul se oprise în loc. Ar fi dorit să se apropie mai mult de corpul lui înalt şi puternic, însă realiză cine o ţinea în braţe şi ce se întâmplase ultima dată când se lăsase impresionată de această atracţie. Se eliberă repede şi ieşi pe uşă, îndepărtându-se de el.

— Mulţumesc. Cred că m-ai speriat, nu te-am auzit intrând în casă. Vocea îi era tensionată pentru că nu-şi revenise din şoc.

Pentru o clipă, el rămase nemişcat, privind ciudat figura ei intimidată. Apoi se uită repede în altă direcţie, arătând spre uşa de la intrare.

— Uşa nu era închisă complet. Dacă nu apeşi bine pe clanţă, nu se închide bine. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu face nimic. Dacă îmi arăţi unde îmi pot aşeza lucrurile, atunci mă pot duce la bucătărie pentru a vedea dacă am tot ce-mi trebuie pentru cina din această seară.

— Ce limbaj profesional, domnişoară James, sunt impresionat.

Ridicându-şi geanta, constată cu răceală:

— Sunt aici ca să-mi îndeplinesc sarcinile, domnule Grant, atâta tot.

— Da, admise el susţinându-i privirea, atâta tot.

Era mult prea târziu ca să se întrebe dacă, doar pentru o clipă, auzise o urmă de regret în vocea lui adâncă.

— Miroase bine.

— Chiar aşa?

Privind în sus, Mickey zâmbi rece în timp ce stomacul i se strângea. În ultimele ore, după strania lor conversaţie, ea stătuse cu atenţia încordată, urmărindu-i fiecare mişcare prin apartament, însă nu reuşise să-şi dea seama că el intrase în bucătărie înainte să-i vorbească. Îşi făcu de lucru cu prăjitura pe care o copsese deja şi turnă

amestecul pentru cremă într-o cratiţă, mulţumită că mâinile îi erau sigure.

— Ce pregăteşti?

Intrând în încăpere, Keir i se alătură, urmărind cum crema pentru prăjitură fierbea pe foc. Era atât de aproape de ea încât îi simţea căldura corpului, o intimitate pe care n-o putea suporta. Forţându-se să se concentreze, scoase blatul auriu din tavă înainte de a-i da răspunsul.

— Pui şi şuncă în aluat. Sper că o să-ţi placă.

— De când prepari astfel de delicatese, Mickey?

Întrebarea lui o miră şi îl privi rece când îi răspunse.

— De ce mă întrebi? Tu eşti cel care deţine dosarul cu informaţii despre mine, aşa că ştii cu siguranţă răspunsul.

El oftă cu un oarecare regret.

— Da, ai dreptate, am multe informaţii despre tine, dar sunt numai simple fapte, nimic mai mult.

— Aşadar, ce vrei să afli, mai multe detalii pentru a mă şantaja şi mai bine?

— Nu, nicidecum. Sunt doar curios, mă întrebam cum ai reuşit să pui bazele afacerii tale care acum merge foarte bine, zise el încet.

— Am reuşit muncind cât mai mult; pregătind prânzuri în timpul zilei, cine festive seara şi mese în weekenduri.

Dând cratiţa la o parte de pe foc pentru a se răcori, Mickey luă o cârpă şi şterse aragazul pentru a-şi găsi o ocupaţie.

— Cu siguranţă ai gătit şi pentru amici, prieteni… iubiţi; oameni care au investit bani în afacerea ta, nu? o întrebă el sceptic.

— Nu, n-a investit nimeni şi, chiar dacă ar fi vrut cineva s-o facă, nu l-aş fi lăsat.

Aruncând cârpa în chiuvetă cu destulă violenţă, Mickey îl privi în faţă roşind.

— Uite ce e, domnule Grant, am muncit mult pentru a ajunge unde sunt… să am ceea ce am. Nu am primit nimic pe degeaba şi nu am cerut nimănui nimic, aşa că lucrurile

sunt clare.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Keir porni spre ea şi-i luă mâinile în ale lui, strângându-le cu blândeţe.

— E vorba numai de faptul că sunt obişnuit să cunosc un alt gen de femei, femei care iau totul de-a gata, niciuna dintre ele nefiind nevoită să muncească pentru ceea ce are.

— Ei bine, eu nu sunt aşa, zise Mickey în şoaptă. Ştia că trebuie să se îndepărteze de el, de mângâierea lui fermă, dar nu reuşi deoarece era un moment în care se înţelegeau excelent. Privindu-l, îi zâmbi blând. Dacă eram ca alte femei nu ar fi trebuit să muncesc din greu… aşa că nu sunt ca ele.

— Nu, eşti total diferită, dar ce e ciudat, Mickey, e că noi doi avem multe în comun.

— Chiar aşa?

Vocea lui reuşea s-o hipnotizeze.

— Da, amândoi am muncit pentru a realiza ceva în viaţă, nu-i aşa?

— Da, şopti ea.

— Da. Suntem la fel, dar numai eu am ajuns la concluzia asta.

Urmă un moment de linişte adâncă, apoi Keir îi eliberă mâinile şi ieşi din bucătărie. Mickey se înfioră şi introduse mâinile sub un jet de apă caldă pentru a se calma.

Oare el avea dreptate? Se asemănau? Aveau multe lucruri în comun? Dacă i-ar fi sugerat cineva asta cu o seară în urmă, ar fi negat, dar acum… acum răspunsul era foarte clar. Într-un fel, gândul de-a avea ceva în comun cu Keir Grant nu părea atât de înspăimântător, nu?

Ridicând tava grea de lemn, Mickey o aşează pe masă şi începu să pună pe ea serviciul de cafea pentru dimineaţă şi una din linguriţele de argint îi căzu pe podea. O ridică simţind o durere în ceafă. Era epuizată, mintal şi fizic, dorind numai să ajungă cât mai repede în pat. Fusese

tensionată întreaga seară şi acum nu mai simţea nimic decât că viaţa se scursese din ea. Nu realizase cât de stranie va fi această seară şi nici cât de mult o va deranja să-l vadă pe Keir Grant în compania invitatei lui.

— Domnişoară James!

Vocea aspră răbufni în încăpere şi Mickey privi speriată în sus, spre Angela Baddley care ţinea în mâinile subţiri o rochie de şifon verde.

— Da?

— Vreau să-mi fie călcată rochia… acum!

Tonul aspru răzbătu din nou şi Mickey nu reuşi decât să închidă gura căscată de uimire. Toată seara, femeia aceasta se purtase frumos şi vocea ei caldă umpluse apartamentul, dar acum se terminase. Acum dulceaţa se topise, înlocuită de răutate şi de o notă încăpăţânată care obosea nervii întinşi ai lui Mickey. Cu toate acestea, schimbarea nu avea nimic de-a face cu ea şi aruncându-i un zâmbet rece, îi spuse politicoasă:

— Mă duc să caut maşina de călcat, domnişoară Baddley, dacă vrei să aştepţi un minut.

Femeia nemulţumită vorbi din nou:

— Nu o voi călca eu, proasto, tu vei face asta. Uite! întinzând faldurile largi de şifon care erau pline de dungi, Mickey rămase uimită de lungimea şi amploarea lor. Studie confuză rochia; oare această femeie se aştepta ca ea să calce rochiea o noapte întreagă? Se părea că asta trebuie să facă, dar era şocată. Îşi îndreptă umerii şi obrajii palizi i se colorară puţin.

— Îmi pare rău, dar dacă vrei să fie călcată trebuie să faci tu însăţi acest lucru, zise ea aşezându-se pe scaun.

— Cum îndrăzneşti?

Făcând un pas înainte, blonda o privea pe Mickey cu ochi plini de venin.

— Când spun că vreau ceva vorbesc serios şi nu mă aştept ca o servitoare impertinentă să mă refuze. Acum începi s-o calci… şi repede!

Mickey o opri cu un singur cuvânt, care reuşea să-i exprime furia:

— Nu!

Din cauza nervozităţii uitase complet să fie politicoasă. Oh, simţise un aer de ostilitate sub masca de curtoazie a acestei femei, dar nimic nu o prevenise că va urma o asemenea scenă. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? Cum îndrăznea s-o trateze ca pe o servitoare? Nu avea de gând să accepte asta. Luând rochia şi mototolind-o, o aruncă pe podeaua bucătăriei, la picioarele blondei enervate.

— De ce, servitoare…

Făcând câţiva paşi, femeia se apropie şi o pocni peste obraz. Mickey încremeni şi se dezechilibră simţind o durere acută. Bucătăria se întunecase în faţa ochilor ei înlăcrimaţi şi prinse repede cu mâna colţul de lemn al mesei pentru a-şi reveni din starea cumplită în care se afla. Ridică o mână şi îşi mângâie obrazul fierbinte, constatând că pielea o durea tare. Respirând adânc, se întoarse spre atacatoarea ei pentru a-i studia figura schimonosită de răutate care făcea obrajii bine machiaţi ai Angelei Baddley să pară foarte urâţi.

— Dacă ai vreo plângere, domnişoară Baddley, îţi sugerez să mergi la domnul Grant. Sunt angajată aici ca menajeră şi nu ca să suport proastele maniere ale oaspeţilor.

Îi era greu să vorbească, dar reuşise s-o facă foarte rece şi controlat, hotărâtă s-o dezarmeze pe femeia din faţa ei. Nu fusese niciodată atât de nervoasă, atât de furioasă, dar nu arătă acest lucru, refuzând să decadă la nivelul acelei femei. Ridică mândră capul şi ieşi din cameră, ignorând figura schimonosită de furie a femeii.

Ajunsă în dormitorul ei, închise uşa şi se rezemă de ea amintin du-şi scena urâtă care tocmai se desfăşurase. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva şi era sigură că asta nu se va repeta. Nu mai avea de gând să rămână sub acelaşi acoperiş împreună cu acea femeie monstruoasă. Acum trebuia să-şi facă bagajele şi să plece, iar dacă Keir Grant va avea ceva de obiectat, cu atât mai rău. Fusese de acord să vină aici timp de trei weekenduri, dar nu să

suporte comportamentul absurd al invitatelor lui!

Se dezlipi de uşă şi traversă camera tremurând, apoi începu să-şi strângă lucrurile pe care le aranjă frumos în geantă, într-un timp foarte scurt. Auzi vocile de pe hol, dar le ignoră, hotărâtă să nu mai aibă nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla în apartament.

Auzi o bătaie în uşă, dar Mickey n-o băgă în seamă pentru că era prea furioasă şi îndurerată ca să poată vorbi.

— Domnişoară James, vreau să-ţi vorbesc.

Vocea lui Keir era joasă şi nervoasă, auzindu-se clar din hol, dar ea continuă să împacheteze. Lacrimile care îi străluceau în ochi începeau să-i curgă pe obraji şi îşi dădu repede ochelarii jos pentru a le şterge. Îşi dorea numai să fie lăsată în pace şi să scape din această situaţie cât mai repede posibil.

Uşa se deschise larg şi Mickey se opri pentru a-l privi pe bărbatul înalt din prag.

— Ce naiba se întâmplă? Ce e în capul tău de ai impresia că te poţi purta astfel cu invitata mea? Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva?

— Ce vrei să spui? Mickey îl privi surprinsă în timp ce inima îi bătea cu putere. Chiar şi fără ochelari, putea zări figura lui înăsprită de furie.

— Asta!

El aruncă pe pat rochia verde, iar Mickey o privi instinctiv, îngrozită de ceea ce vedea. Ridică repede rochia şi o ţinu în faţa ei urmărind petele de machiaj şi rimel care îi stricaseră ornamentele scumpe. Ridicând capul îl privi mirată, întrebându-se ce naiba se întâmpla. Era privită cu răutate şi milă, iar acest lucru o făcu să nu poată vorbi.

— Nu m-aş fi aşteptat să te comporţi astfel, domnişoară James. Ce sperai să câştigi stricând această rochie? Domnişoara Baddley plânge în camera ei, şi nu e de mirare. Nu te-am rugat să vii aici pentru a-mi insulta oaspeţii.

Vocea lui aspră ar fi intimidat-o în oricare altă situaţie, dar nu şi acum. Era prea indignată.

Înconjură repede patul şi îi dădu înapoi rochia.

— Dacă ţi-a spus că eu am stricat-o, atunci a minţit. Singurul lucru pentru care s-a supărat preţioasa şi prost crescuta domnişoară Baddley a fost faptul că am refuzat să calc această rochie când mi-a spus… nu, când mi-a ordonat să fac asta.

— Doar nu te aştepţi să cred că a făcut singură acest lucru, nu? Haide, domnişoară James, drept cine mă iei, crezi că sunt prost? Nu, acesta a fost micul şi urâtul tău plan pentru ca eu să-ţi cer să pleci, dar nu va merge, m-ai auzit? Ori ai de gând să te supui înţelegerii noastre, ori totul cade şi fotografiile ajung în ziare!

Ce rost mai avea? Mickey îi privi fix faţa aspră, impasibilă şi durerea o copleşea din ce în ce mai mult. Era clar că el n-o crezuse, fiind convins că totul făcea parte dintr-un plan, aşa că nu avea rost să încerce să-l convingă. Îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în plâns şi-i întoarse spatele, oprindu-se când el o strânse de umăr.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta? Vocea lui era joasă, dar aspră, încă sub impulsul furiei de mai devreme.

— Nimic.

Încercă să se îndepărteze, dar el o făcu să-l privească întorcând-o spre lumină pentru a-i studia obrazul alb cu urme verticale, roşii. Ridică un deget şi le urmări conturul, oprindu-se când ea gemu de durere şi Mickey simţi cum trupul lui se încordează de supărare.

— Cine a făcut asta, Mickey?

El îi ridică bărbia cu blândeţe şi-i privi faţa, însă ea refuză să răspundă pentru a nu-i mai oferi încă un motiv ca s-o facă mincinoasă.

— Angela a făcut asta? Răspunde-mi, Mickey, pentru că altfel te voi scutura de umeri până îţi descleştezi dinţii.

Ea reuşi să încuviinţeze şi îl văzu cuprins de furie, cu faţa frumoasă schimonosită de durere.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Mickey… atât de rău.

El o luă uşor în braţe şi Mickey simţi cu disperare că nu se poate controla. Lacrimile pe care încercase din răsputeri să le oprească îi curgeau acum pe obraji şi trupul ei firav era scuturat de frisoane. Totul i se părea urât, iar

această scenă umilitoare pusese capac îngrijorării şi neliniştii în care trăise ultimele săptămâni, şi acum simţea că nu mai poate lupta împotriva sentimentelor care o copleşeau.

— Oh, draga mea, nu plânge.

O aşează încet pe marginea patului şi-i apăsă capul pe gâtul lui în timp ce-i mângâia părul, iar Mickey rămase uimită să descopere că mâinile lui tremurau. îl privi printre genele ude de lacrimi şi se înfioră când îi văzu buzele crispate. Era supărat şi nervos, însă care era cauza? îl supărase comportarea Angelei sau ieşirea ei necontrolată, izbucnirea în plâns? Trebuia să afle.

— Îmi pare rău, murmură ea abia şoptit.

— De ce îţi pare rău? Nu tu ai fost cea care s-a comportat urât. Ea se îndepărtă puţin şi privi cămaşa lui albă de mătase, pătată acum de lacrimile ei şi se ruşină.

— De obicei nu plâng pe umărul unui angajator.

Keir râse şi ea se simţi încălzită de blândeţea lui, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Presupun că de obicei nu eşti atacată de musafiri, nu?

— Nu.

— Ei bine, atunci să spunem că aceasta a fost o seară neobişnuită şi să nu ne facem griji.

El începu din nou să-i mângâie uşor părul şi Mickey se relaxă încet, încet, lipită de pieptul lui puternic. Ar fi trebuit să se ridice, să facă ceva, dar nu găsea energia necesară pentru asta. Se simţea bine în braţele lui care îi ofereau o senzaţie de siguranţă. Închise ochii, lăsând durerea şi furia să dispară sub mângâierile lui blânde, dorindu-şi să rămână acolo pentru totdeauna.

— Ai adormit?

Întrebarea lui şoptită şi uşor amuzată îi ajunse încet la ureche şi Mickey se ridică repede, simţindu-se vinovată, dar negaţia care stătea pe buzele ei se opri când le întâlni pe ale lui. Pentru o secundă încremeniră amândoi, surprinşi de această atingere neaşteptată şi de ceea ce simţeau în acel moment. Apoi, foarte încet, Keir se relaxă

şi începu s-o sărute blând, cu o tandreţe foarte ciudată şi Mickey îi răspunse cu o pasiune pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

— Mickey?

Numele ei era rostit întrebător, cu o voce plină de fericire şi ea îl privi ştiind că răspunsul e întipărit în ochii ei strălucitori. Suspinând încet, el se aplecă şi o sărută din nou, însă nu blând ca prima dată, ci cu o intensitate atât de mare încât Mickey simţi cum sângele îi clocoteşte. Rămase întâi surprinsă de puterea senzuală a buzelor lui hotărâte… dar apoi o cuprinse o dorinţă necunoscută şi îl sărută cu disperare simţind cum el tremură la acest răspuns. O săruta din ce în ce mai pasionat şi începu s-o mângâie pe spate, făcând-o să-şi lipească trupul de al lui, până când simţi bătăile inimii lui, la fel de repezi ca ale ei. Apoi nu mai există nimic în afară de el, de ea şi de acest sărut, şi-i înconjură gâtul cu braţele, lăsându-se purtată de valurile pasiunii.

— Keir! Keir, unde eşti?

Vocea care striga din hol îi trezi la realitate şi lumea deveni cea de dinainte. Mickey suspină îndepărtându-se şi se ridică în picioare pentru a traversa camera spre fereastră, unde încercă să-şi recapete controlul. Ce făcuse? La ce se gândise când îl lăsase s-o sărute şi îi răspunsese astfel? O luase razna! Poate că acea palmă făcuse mai mult decât să-i usture obrazul; îi afectase şi raţiunea. Trebuia să-şi reamintească situaţia în care se afla şi să-şi urmeze drumul, con trolându-şi sentimentele prosteşti. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă o relaţie emoţională cu Keir Grant. Nu ar fi reuşit să facă faţă.

— Keir… te aştept.

Vocea dulce se auzi în cameră şi Mickey se întoarse încet spre el. Nu ar fi crezut niciodată că i-ar putea fi recunoscătoare pentru ceva acelei femei, dar acum era. Întreruperea aceasta o salvase de la a se face complet de râs. Făcu un efort pentru a sta în picioare şi se deplasă prin cameră pentru a-şi pune ochelarii, ştiind că fără ei nu putea reuşi să vadă expresia întipărită pe faţa lui.

Oare ce credea el, ce simţea? Era imposibil să spună dacă el regreta ceea ce făcuse sau sentimentele înflăcărate care descoperise că există între ei.

El se ridică repede şi ajunse lângă Mickey, care lupta din răsputeri cu dorinţa. Ochii lui alergau pe faţa ei roşie şi ea realiză că şi Keir lupta împotriva aceluiaşi sentiment, când văzu expresia lui furtunoasă. Urmă un moment de tăcere adâncă, apoi el îi întoarse spatele şi ieşi repede din cameră, închizând încet uşa în urma lui. Mickey simţi un gol imens în inimă.

Mergând încet, Mickey se îndreptă spre bucătărie, ştiind că se afla în faţa celui mai greu test din viaţa ei. Rămăsese trează o mare parte din noapte, gândindu-se la clipele petrecute în braţele lui Keir. De ce făcuse el asta? De ce o sărutase cu o pasiune atât de intensă? De ce ea îi răspunsese cu atâta fervoare? Nu putea înţelege, nici măcar nu se gândise că putea face aşa ceva. Singurul mod în care putea trece peste următoarele ore până la plecarea ei, era să fie cât mai distantă, pentru că dacă o copleşeau din nou sentimentele, i-ar fi fost greu să treacă peste amintirea clipelor pasionate de aseară.

Dacă nu ar fi ştiut că-i oferă Angelei Baddley o imensă satisfacţie, ar fi plecat imediat, dar nu o va lăsa niciodată pe acea femeie rea să creadă că a învins. Nu, trebuia să-şi păstreze mândria şi dacă era nevoie să dea ochii cu Keir în această dimineaţă, o va face cu… indiferenţă!

Intră cu bărbia ridicată în bucătărie şi se opri pe loc în clipa în care-l văzu stând pe un scaun, cu o cană de cafea în mână. Urmă un moment de tăcere în care se priviră, după care el îşi coborî ochii spre cană.

— Îmi pare rău, n-am ştiut că eşti aici, zise ea speriată. Voiam să pregătesc micul dejun.

— Nu te opri din cauza mea, spuse el pe un ton indiferent.

Ea ajunse lângă frigider şi luă ce-i trebuia de acolo cu mâini tremurânde. Spera să nu-i mai întâlnească

privirea pentru a-şi construi o armură, dar asta nu se întâmplă.

— Mickey.

Vocea lui întrerupse tăcerea şi ea se sperie, iar inima începu să-i bată într-un ritm nebunesc.

— Da? răspunse ea cu o voce stranie chiar şi pentru propriile urechi.

— În legătură cu aseară… trebuie să vorbim.

— Nu cred că avem despre ce vorbi, spuse ea în şoaptă, dacă nu cumva despre rochia domnişoarei Baddley, pe care ţi-am spus că nu eu am stricat-o.

— Nu-mi pasă de rochia aia blestemată şi ştii foarte bine asta! strigă el trântind cana pe masă şi împrăştiind cafeaua din ea. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat mai târziu între noi.

Mickey se întoarse cu spatele la el, ştiind că nu-i poate susţine privirile.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Mi-am dat seama că voiai doar să mă linişteşti. Era singura explicaţie la care ajunsese în orele lungi ale nopţii şi instinctul îi spunea să se agaţe de ea, mai ales acum. Dacă îşi imagina că fusese ceva mai mult, nu putea avea decât necazuri.

— Chiar aşa? întrebă el pe un ton ironic.

— Da.

— Şi asta a fost tot?

— Desigur. Ce altceva putea fi? zise ea întorcându-se spre el. Nu-mi poţi spune că a fost o atracţie neaşteptată, nu?

— De ce nu?

— Deoarece, ca să fiu sinceră, nu pot crede. Ştim amândoi ce gen de femei preferi şi eu nu intru în acea categorie. Îi era greu să admită asta, ciudat de greu, dar Mickey ştia că trebuie să facă faţă realităţii.

— Poate că m-am răzgândit, spuse el blând, dar ea refuză să-l creadă.

— Poate, dar eu nu te cred. Tu singur ai spus că ai totul planificat, fiecare punct a fost acordat cu stricteţe, aşa că nu văd de ce te-aş putea crede că te-ai răzgândit.

— După seara trecută, oricine ar fi fost forţat să-şi reconsidere planurile, zise el în şoaptă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea studiindu-l.

— Ei bine, să fim sinceri, seara trebuia să se desfăşoare în mod normal şi apoi s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. După observaţiile mele, Angela era aproape perfectă, dar totul s-a schimbat numai în câteva ore.

— Dar, Keir, asta încercam să-ţi spun. Nu ai cum să selecţionezi o candidată potrivită pentru relaţia pe care ţi-o doreşti. Sunt prea mulţi factori implicaţi.

— Am început şi eu să-mi dau seama, zise el îngrijorat.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit cu privire la întreaga idee? îl întrebă ea plină de speranţă. Vrei să renunţi la punctajele tale pentru a te ghida după instincte?

Răspunsul lui i se părea foarte important şi Mickey îl aşteptă cu sufletul la gură. Urmă o clipă de linişte, apoi el îi vorbi în şoaptă, cu o tristeţe care o făcu să-şi piardă toate speranţele care răsăriseră.

— Nu, Mickey, nu am cum să fac asta, nu mă pot lăsa influenţat de sentimente.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi Mickey realiză că, în ciuda celor întâmplate între ei, a sentimentelor de netăgăduit pe care le avuseseră, nimic nu se schimbase cu adevărat. Rămânea devotat acelui plan care probabil nu-l va duce decât la suferinţă.

Ea şopti lăsând ochii în jos.

— Ei bine, sper să meargă, Keir, spre binele tău, dar mă îndoiesc. Vezi tu, trebuie să te implici emoţional în aceste relaţii, să fii pregătit pentru orice, dar nu eşti deloc pregătit pentru asta. Dacă nu eşti atent, vei descoperi vă totul te ia prin surprindere şi că ai putea rămâne tot singur şi trist.

Cuvintele ei stăruiau în bucătărie, pluteau în aerul apăsător şi ea îl văzu cum se înfioară. Apoi Keir se ridică şi împinse cu bruscheţe scaunul spre masă.

— Asta e părerea ta; eu tot mai cred că este singura modalitate de a aborda lucrurile, cel puţin pentru mine.

Aici suntem diferiţi, Mickey. Eu văd sentimentele ca pe nişte oprelişti în calea firească a lucrurilor, în timp ce pentru tine ele sunt vitale. Cu toate astea, nu lăsa nimic să te tulbure… oricum, după terminarea înţelegerii noastre, nu te va mai interesa ce se întâmplă, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea, întorcându-i spatele pentru a-şi ascunde ochii înlăcrimaţi. Ceea ce faci cu viaţa ta nu are nimic de-a face cu mine.

Gândul acesta o întrista într-un mod ciudat.

Capitolul 1

Făcând un pas înapoi, Mickey studie cu un ochi critic masa încărcată, înainte de a pune pe ea şi platoul plin cu fursecuri de ciocolată care se asorta cu cel în care se aflau tartele delicioase.

— Asta e, cum ţi se pare, Rob? Zâmbind, îi aruncă întrebarea peste umăr bărbatului care o aştepta plin de răbdare să-şi termine treaba.

— Minunat, Mickey, mie mi se pare că arată foarte bine. Lasă-mă doar să potrivesc luminile şi apoi voi începe să fac fotografiile.

Plecă repede de lângă masa mare şi studie notiţele de pe măsuţa mică, felicitându-se, ştiind că merită. Fusese copleşită când i se solicitase acest lucru pentru suplimentul color şi Mickey ştia că e un pas important pentru cariera ei. Coloana cu reţete ocupa un mic spaţiu în interiorul ziarului şi o încurajase mult faptul că va apărea o broşură dedicată preparatelor ei culinare. Desigur, trebuia să muncească mult, făcuse multe planuri şi pregătiri, dar merita din plin.

Nu avea de gând să refuze oferta. Avea de gând să ajungă pe cele mai înalte trepte în domeniul ei şi ştia foarte bine că fusese ajutată de mult noroc… nu se implicase prea mult până acum.

Plăcerea dispăru rapid când îşi trecu un deget peste obrazul stâng. Roşeaţa urâtă dispăruse şi lăsase locul unor urme gălbui pe care le ascundea cu fond de ten în timpul zilei, dar care, când erau vizibile, o făceau să-şi reamintească de seara pe care dorea foarte mult s-o uite,

lucru pe care şi-l impusese toată săptămâna, însă fără succes.

— Mickey!

Mickey tresări, vinovată, şi reveni imediat la realitate. Se întoarse încet spre bărbatul care se afla în cealaltă parte a camerei, cu aparatul de fotografiat în mână şi oftă încet. Dacă se lăsa cuprinsă de fantomele acelei nopţi, atunci trebuia să aleagă timpul şi locul potrivit.

— Îmi pare rău, Rob, murmură ea. Ce spuneai?

— Spuneam că sunt gata pentru următorul cadru, dacă ai făcut pregătirile necesare. Nu ştiu ce e cu petele de pe obrazul tău. Ce s-a întâmplat, iubito?

El îşi aşeză aparatul performant pe marginea mesei şi se apropie pentru a-i mângâia mâinile în timp ce-i privea îngrijorat faţa obosită.

— Arăţi ca naiba, Mickey.

— Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult! Exact de asta are nevoie o femeie pentru a-şi ridica moralul.

Supărată, încercă să-şi elibereze mâinile, dar Rob era mai puternic şi refuza s-o lase în pace.

— Haide, doar ştii că am spus asta numai pentru că-mi pasă de tine, murmură el blând şi Mickey îşi simţi ochii înlăcrimaţi din cauza grijii pe care o manifesta acest bărbat pentru ea.

Îl privi şi făcu un efort să zâmbească în timp ce-i răspundea:

— Ştiu, am vrut să par dură. Sunt doar puţin obosită şi prinsă în aceste activităţi suplimentare.

Ochii ei îl implorau să accepte aceste explicaţii fără alte întrebări şi el îi eliberă mâinile, îndepărtându-se.

Luând un teanc de cutii curate din plastic, Mickey începu să adune mâncarea de pe masă. Chiar dacă acum se afla cu spatele la el, ştia că Rob o studiază atent şi ea suspină, dorindu-şi să fi luat lecţii de actorie în locul cursurilor de gătit. El ştia că ceva e în neregulă şi ar fi vrut să-i spună despre ce era vorba, dar nu putea. Dacă-i destăinuia totul, s-ar fi aflat în pericol şi nu-i putea spune

numai o parte din adevăr, pentru că nu ştia să mintă. Nu, cel mai bine era să termine cât mai repede şedinţa de fotografii şi să-l alunge pe Rob pentru a putea să-şi ordoneze gândurile. Oricum, mai rămăseseră numai două weekenduri… dacă va supravieţui în acest timp!

Concentrându-se asupra muncii ei, curăţă repede masa şi aranjă pe ea un alt set de farfurii aranjate minunat. Făcând un pas înapoi îl privi pe Rob care studia totul şi râse când îi văzu expresia înfometată.

— Cum arată?

— Excelent. Abia aştept să gust din plăcinta aceea, sunt hămesit. Zâmbind, îşi îndreptă un deget spre tarta cu cremă de ciocolată şi Mickey chicoti.

— Şi eu care credeam că din cauza mea arăţi aşa. Sunt dezamăgită, îl tachină ea veselă.

— Oh, sigur că da, iubito, aşa e, numai că priorităţile sunt altele… mai întâi mâncarea şi apoi tu. Râzând, el o trase în braţe şi Mickey îi cuprinse cu mâinile mijlocul pentru a-i răspunde, între bându-se de ce apropierea lui nu o impresiona. Ţinea la Rob, dar în cele câteva ocazii când o sărutate nu simţise acea pasiune care se născuse sub buzele fierbinţi ale lui Keir Grant. De ce Keir o făcea să-l dorească din moment ce nu-l cunoştea prea bine şi, cu siguranţă, nici nu-l plăcea? Era o problemă pe care trebuia s-o rezolve până la sfârşitul săptămânii, dar nu reuşea. Probabil că totul se datora momentului respectiv sau vârstei la care ajunsese; poate că ajunsese la acele clipe din viaţă în care sentimentele şi emoţiile încep să te copleşească, fără a mai putea fi ţinute în frâu. Probabil că ar reacţiona la fel la sărutul oricărui bărbat… chiar şi dacă ar fi vorba de Rob.

Ea ridică delicat capul şi privi tentant ochii lui gri, atât de aproape de ai ei, apoi aşteptă… dar nu prea mult. Amuzamentul dispăru repede din ochii lui, fiind înlocuit de sentimente profunde şi el se aplecă pentru a o săruta uşor, ezitând la început şi apoi din ce în ce mai pasionat, când văzu acceptarea ei.

Mickey îl lăsă s-o sărute câteva minute şi îi răspunse

în timp ce regretele puneau stăpânire pe ea. Nu simţea nimic, nimic din ardoarea pe care o aşteptase şi îşi aminti repede de singurul bărbat care o făcea să simtă astfel… bărbatul nepotrivit.

— Oh, scuzaţi-mă. V-am întrerupt?

Vocea care venea de la uşă o făcu să se îndepărteze de Rob şi Mickey se întoarse în acea direcţie pentru a privi surprinsă figura mică şi grăsună a lui Alistair Graham. Pe faţa lui era o expresie ciudată, o oarecare nelinişte, care dispăru atât de repede încât Mickey credea că se înşelase. Oricum, nu de expresia lui trebuia să se teamă, ci de scopul pentru care venise aici. În cei trei ani de când lucra la ziar, vorbise cu acest bărbat de puţine ori, cel mai mult în ultimele săptămâni. Trebuia să existe un motiv pentru vizita lui şi ea avea impresia că ştie despre ce e vorba. De ce naiba îl sunase tocmai pe Alistair în acea zi? Fusese nebună. Însă nu putea repara nimic din ce făcuse şi acum trebuia să suporte consecinţele…

— Alistair, ce te aduce aici? Cred că nu voiai să vezi cum vor arăta pozele pentru supliment… sunt sigură că acest lucru nu merită să fie menţionat în coloanele tale, nu-i aşa?

— Cu greu, cu toate că sunt întotdeauna interesat de activităţile colegilor mei, răspunse el încet şi Mickey se întreba ce semnificaţie aveau cuvintele lui. Ştia ceva, bănuia ceva? îi era greu să-şi dea seama. Oricum, un lucru era sigur, trebuia să aibă mare grijă, pentru orice eventualitate.

Păşind în cameră, Alistair privi aranjamentul de pe masă şi se opri când întâlni ochii lui Rob.

— Sunt surprins că fotografiezi aşa ceva, Bryant. Credeam că e mult mai prejos decât standardele tale.

Vocea lui avea un ton provocator care-l făcu pe Rob să roşească uşor şi Mickey făcu un pas înainte pentru a linişti spiritele. Între cei doi bărbaţi nu existase niciodată simpatie; Rob văzuse partea urâtă a muncii lui Alistair şi nu putea aprecia pe cineva care scormonea vieţile oamenilor. Oricum, văzând îngrijorarea lui Mickey, îl

ignoră şi se întoarse pentru a-şi aranja reflectoarele; iar ea oftă uşurată înainte de a vorbi.

— Rob a fost foarte amabil când a acceptat să-mi facă această favoare. Ştie cât de important este acest proiect pentru mine şi sunt încântată că-şi dedică timpul liber bucătăriei mele. Acum, Alistair, nu vreau să te gonesc, dar avem multă treabă. Nu vreau ca preparatele să se topească sub căldura luminilor.

— Ah, da, desigur. De fapt, pentru asta am venit, răspunse Alistair, întorcându-se spre ea.

— Cum?

— Preparatele… de asta am venit. Ţi-am promis că îţi fac cinste pentru pontul despre Keir Grant şi am vrut să te sun când m-am gândit că e mai bine să vin personal să te ivit la prânz. Meriţi din plin.

— Chiar aşa?

— Desigur. Am senzaţia că voi descoperi o poveste interesantă, Mickey, numai dacă aş reuşi s-o găsesc, şi îţi sunt recunoscător pentru informaţii. Aşa că trebuie să mă laşi să te invit la prânz pentru a-ţi arăta cât apreciez acest lucru.

— Oh, nu, Alistair… nu… nu e nevoie. Era îngrozită şi nu găsea nicio scuză plauzibilă pentru a-l refuza.

— Nu voi accepta un refuz. Te aştept la ora unu, la restaurantul Owl, Mickey. La revedere.

El ieşi în viteză pe uşă şi ea rămase încremenită, suspinând.

— Keir Grant? zise în şoaptă Rob.

Numele acela o înfiora. Ce făcuse? Ce făcuse când îşi începuse tirada de întrebări şi-l rugase pe Alistair să-i ofere răspunsurile?

Restaurantul acela era frumos, elegant şi micuţ, decorat cu pomişori artizanali şi fântâni arteziene. Gândindu-se la toate acestea, Mickey începu să tremure îngrozită. Alistair Graham era bine cunoscut pentru manierele lui şi reputaţia că avea buzunare mari şi braţe scurte în afaceri, iar dacă plătea masa într-un restaurant

atât de scump, însemna că nu dorea numai să-i mulţumesc pentru ce-i spusese. Nu, Alistair urmărea mult mai multe, dar va avea grijă ca el să nu afle nimic.

— Ce se întâmplă, Mickey, ce vrea Alistair de la tine? Ce a vrut să spună cu pontul pe care i l-ai vândut? Grant înseamnă mult pentru el dacă îţi oferă un prânz acolo.

Cuvintele lui Rob îi întăriră convingerile, dar nu putea admite nimic pentru a nu-i arăta cât de îngrijorată este. El fusese foarte tăcut de când plecase Alistair şi Mickey încercase să găsească replicile potrivite în ora care trecuse. Trebuia să găsească nişte răspunsuri satisfăcătoare.

Acum se aflau în maşină şi se întoarse repede spre el pentru a-i răspunde liniştită:

— L-am întâlnit pe Grant în avionul care m-a adus din America. Am stat chiar lângă el, dar nu mi-am dat seama de unde-l cunosc, aşa că l-am sunat pe Alistair ca să aflu cine este. Alistair nu ştia că el a venit în Anglia şi a fost încântat de informaţia pe care i-am dat-o… asta a fost tot.

— Oh, nu mă păcăli, iubito, trebuie să fie mai mult decât atât. Ai devenit îngrijorată când Alistair i-a pomenit numele. Rob porni motorul şi urmă o pauză în conversaţie care o enervă şi mai mult. Căută cu disperare o explicaţie pentru îngrijorarea ei.

— Ei bine, a fost mai mult decât o simplă întâlnire. Nu am căzut de acord cu domnul Grant asupra unui lucru, dar nu i-am spus acest lucru lui Alistair pentru ca el să nu facă săpături. Oare o va crede? Mickey aşteptă răspunsul lui cu respiraţia întretăiată.

— Oh, asta era? Ciudat, eu am crezut că sunt mult mai multe la mijloc.

— Oh, haide Rob, ce ar putea fi? Abia dacă îl cunosc pe acel bărbat. Auzise tonul lui neîncrezător, dar îl ignoră pentru a nu-i mai oferi şi alte explicaţii.

Rob o bătu uşor pe umăr în timp ce-i privea figura neliniştită.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, Mickey, dar e ceva la mijloc şi vreau să-mi promiţi un lucru.

— Ce? întrebă ea în şoaptă.

— Că vei fi foarte atentă. Am auzit şi eu despre Keir Grant şi, ca să fiu sincer, nu erau lucruri bune. Nu e un bărbat pe care-l poţi înşela. E periculos, Mickey… foarte, foarte periculos.

— Ştiu, şopti ea. Ştiu.

Pentru o clipă o cuprinse dorinţa de a-i spune totul lui Rob, dar îşi reveni repede. Intrase singură în această încurcătură şi tot aşa trebuia să scape din ea. Oricum nu avea de ce să-şi facă griji şi nici să se înfioare de teamă: Keir îi promisese fotografiile după ce îndeplinea partea ei din aranjament şi până acum nu avusese motive să se îndoiască de sinceritatea lui. Avea la fel de multe de pierdut ca şi ea dacă aranjamentul devenea public.

Aplecându-se, sărută uşor obrazul lui Rob, lăsându-l s-o ţină puţin în braţe înainte de a porni la drum.

— Îţi mulţumesc, Rob, pentru grija ta şi pentru că mă conduci la restaurant. Te voi suna mâine ca să aranjăm următoarea şedinţă de fotografii.

Ştia că el dorea să-i pună o mie de întrebări, dar, ca să fie sinceră cu ea însăşi, n-ar mai fi reuşit să-i ofere răspunsuri liniştitoare. Ieşind repede din maşină, porni pe trotuar şi se întoarse pentru a-i face cu mâna lui Rob, care pleca.

— Ei bine, ce surpriză!

Vocea joasă şi adâncă o făcu să-şi piardă echilibrul. Mickey se întoarse şi-l privi pe bărbatul înalt care stătea rezemat de unul dintre stâlpii de piatră ai terasei.

— Tu?

— Eu, replică el pe un ton ciudat de aspru.

Plecând de lângă stâlp, coborî scările pentru a ajunge lângă ea şi Mickey realiză că e foarte furios… dar de ce? Ce era atât de grav încât să-i strângă buzele şi să aducă străluciri întunecate în ochii lui care urmăreau maşina lui Rob? Confuzia o făcu să se enerveze teribil.

— Ce… ce cauţi aici?

Vocea ei caldă rupse vraja care îl stăpânea şi el îi privi buzele înainte de a răspunde.

— Alistair Graham m-a sunat pentru a mă ruga să iau prânzul cu el.

Alistair! Alistair îl invitase şi pe el la prânz, dar ei nu-i spusese. Le întinsese o cursă şi ea fusese atât de proastă încât se prinsese în ea. Ce naiba trebuia să facă?

— Mi-am dat seama că şi tu te afli aici din acelaşi motiv.

— Da, reuşi ea să răspundă printre buzele strânse. Dacă nu ar fi fost atât de ameţită şi terorizată, ar fi reuşit să găsească o soluţie pentru a ieşi din această situaţie. Însă, în acest moment, nu mai putea gândi limpede.

— Ei bine, se pare că domnul Graham al tău bănuieşte ceva, un lucru legat de noi amândoi, nu-i aşa?

— Da.

— Şi tu nu i-ai spus nimic?

— Nu… în afară de faptul că te-am întâlnit în avionul care m-a adus acasă. Ştia că nu avea cum să nege asta, dar nu avea de gând să-i spună mai multe.

— Înţeleg. Ei bine, se pare că domnul Graham umblă după o poveste, aşa că hai să mergem, domnişoară James… să nu-l dezamăgim.

Făcând un pas înainte, o apucă încurajator de cot, dar Mickey refuză să se mişte, înfigându-se în călcâie şi rezistând eforturilor lui.

— Ce vrei să spui cu „să nu-l dezamăgim”?

— Oh, nimic din ce te-ar afecta pe tine… crede-mă, îi răspunse el sincer.

— Să te cred? Glumeşti, zise ea făcând o mişcare rapidă şi eliberându-şi braţul. Uite ce e, domnule Grant, suntem băgaţi amândoi în treaba asta şi vreau să ştiu ce intenţionezi să-i spui, continuă ea privindu-l fix.

— Ca să fiu sincer, cât mai puţin posibil şi absolut nimic despre înţelegerea noastră.

Realizând că nu se vor mişca din loc până când nu-i va oferi o explicaţie, el se rezemă din nou de peretele de piatră şi continuă:

— Mickey, ştiu foarte bine ce fel de om este Graham, am întâlnit mulţi ca el în decursul anilor, aşa că nu ai de ce

să-ţi faci griji că-i voi spune mai multe decât vreau eu să ştie.

— Mm…

— Mickey, n-am de gând să-ţi fac rău, crede-mă.

Îl credea, cu toate că era ciudat. Rămaseră unul lângă altul, ţinându-se de mână şi făcând un schimb invizibil de sentimente, după care ea se desprinse de mâinile lui şi începu să urce scările, iar el o urmă repede. O depăşi şi-i deschise larg uşa, zâmbindu-i încurajator înainte de-a o lua de braţ pentru a intra împreună. Simţind că Mickey tremură, se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Nu-ţi face griji, totul va fi bine. Îţi promit.

Privindu-l, Mickey îi zâmbi uşor drept mulţumire, fiind nevoită să admită în sinea ei că numai atingerea lui o făcuse să tremure, şi nu temerile pe care le avea.

— Vai, vai, ce surpriză… Keir şi micuţa lui „menajeră”!

Tonul amuzat avu un efect straniu şi părea un jet de apă rece aruncat peste ea. Mickey o privi oripilată pe femeia care se afla foarte aproape de ea.

— Angela, ce mai faci? întrebă Keir nepăsător.

— Oh, bine, mulţumesc, Keir. Şi tu, domnişoară James, cum te simţi astăzi?

Tonul Angelei Baddley era zeflemitor şi ochii ei fixau obrazul palid al lui Mickey, dar aceasta refuză să-i dea satisfacţie şi-i răspunse cu răceală:

— Foarte bine, mulţumesc, domnişoară Baddley.

Groaza o paraliza încet, încet, dar ştia că nu trebuie să arate acest lucru. Trebuia să-şi reamintească faptul că aici se afla şi Alistair, care îi aştepta… şi care, probabil, îi urmărea!

Conştientă de faptul că primul ei atac fusese ignorat, femeia continuă. Privind faţa lui Mickey cu o îngrijorare prefăcută, spuse cu grijă:

— Credeam că acest loc e mult mai presus de aspiraţiile tale, domnişoară James. Vreau să spun, nu te simţi stânjenită de tot acest lux? Ridicând o mână graţioasă, arătă foaierul frumos decorat cu mobilă veche şi

tapiserii scumpe, iar Mickey intră în alertă. Nu avea de gând să accepte aceste insulte din partea unei femei prefăcute. O fixă cu mândrie pe Angela şi ignoră murmurul îngrijorat al lui Keir.

— De fapt, nu mă simt deloc stingherită în acest local, domnişoară Baddley, dar se vede clar că tu eşti. Îmi imaginez că toţi clienţii acestui restaurant sunt persoane manierate… ceea ce nu se poate spune şi despre tine.

— De ce, tu… Furioasă, blonda făcu un pas înainte, dar Mickey ridică o mână ca s-o oprească.

— Nu, domnişoară Baddley, te sfătuiesc să nu încerci din nou figura aceea. Poate că ai reuşit o dată, dar nu-ţi va mai merge. Chiar dacă nu ridică deloc vocea, hotărârea din tonul ei o puse la punct pe cealaltă femeie.

— Keir, doar n-o laşi să mă trateze în acest fel, nu-i aşa? îi ceru ea privindu-l rugător, dar el oftă indiferent şi o privi pe Mickey plin de admiraţie.

— Ei bine, Angela, tu ai început.

— Aşadar, continui să-i iei apărarea?

— Ţi-am vorbit cu sinceritate după incidentul acela şi nu găsesc niciun motiv întemeiat ca să mă răzgândesc. Acum, te rog să ne scuzi, pentru că altfel vom întârzia la o întâlnire.

Vocea lui rece o făcu pe Angela să se înroşească în timp ce se strâmba şi în momentul în care el îi întoarse spatele, ea îl opri apucându-i braţul cu o mână. Cu coada ochiului, Mickey văzu cum erau urmăriţi de câteva persoane şi se rugă disperată să nu urmeze o scenă.

— Să nu crezi că scapi atât de uşor! M-ai auzit? Nu am de gând să fiu o proastă în faţa ta şi a târâturii pe care o numeşti „menajeră”. Vei regreta asta, Keir Grant, şi ea la fel. Vocea plină de răutate a femeii o făcu pe Mickey să se înfioare şi rămase încremenită lângă Keir.

— Te-am auzit, Angela, ca şi cea mai mare parte a persoanelor din acest restaurant, dar acum ascultă-mă tu pe mine. Dacă mai ridici vreun deget împotriva lui Mickey, totul va deveni problema mea de a te distruge… ai înţeles?

Nu era niciun dubiu că vorbea serios şi Mickey era

uimită. Apoi Keir o luă de braţ şi o conduse până în faţa barului, ignorând privirile curioase ale celor aflaţi la mesele apropiate de locul scenei. Numai din rigiditatea braţului lui îşi putea da seama de furia care îl stăpânea.

Întoarse încet capul şi privi peste umăr, dar n-o mai zări pe blonda înaltă şi oftă uşurată că incidentul luase sfârşit. Ameninţările Angelei fuseseră probabil numai bravadă, rezultatul mândriei rănite şi al furiei nestăpânite, însă, totuşi, nu-i plăcea faptul că avea acum un duşman atât de înverşunat.

Capitolul 8

Alistair se afla la o masă retrasă, de lângă fereastră, şi Mickey simţi o ciudată satisfacţie când văzu neplăcerea cauzată de faptul că ei traversau împreună salonul. Era clar, aşa cum crezuse şi ea, că el nu-i spusese în mod deliberat de prezenţa lui Keir, deoarece dorea să fie în avantaj surprinzând-o. Oricum, nu se putea citi nimic pe faţa lui atunci când Mickey făcu prezentările, înainte de a se retrage un pas în timp ce bărbaţii îşi dădeau mâinile cu prietenie, cu toate că ea îi vedea mai mult ca pe doi bătăuşi care se încălzeau pentru luptă.

Se aşezară cu toţii la masă, conversând politicos şi Mickey era încordată din cauza nervozităţii. Îşi aducea mereu aminte de cuvintele aspre ale Angelei, dar motivul real pentru care se afla aici o trezi repede la realitate. Ce va spune Alistair? Ce fel de întrebări le va pune şi ce răspunsuri aştepta? Nu era un prost şi ea nu era sigură că Keir va reuşi să-l păcălească, dar ea? Nu ştia să mintă, aşa că habar nu avea cum va reuşi să nu dezvăluie nimic din ciudata lor relaţie.

Panica începuse să pună stăpânire pe ea şi o făcea să tremure în timp ce-şi lua paharul pentru a sorbi din vinul alb şi rece. Privind în sus, întâlni ochii lui Keir, care îi transmiteau un mesaj tăcut. „Ai încredere în mine”, îi spusese el în faţa restaurantului şi ea ştia că avea încredere în el, chiar dacă acest lucru i se părea straniu. îl credea şi se ruga ca el să reuşească să-i scoată pe amândoi din această situaţie delicată.

Îndreptându-şi atenţia spre bărbatul mai în vârstă, Keir îl fixă cu hotărâre şi Mickey realiză că prima rundă era pe punctul de a începe.

— Trebuie să spun că am fost surprins, şi mai mult decât intrigat de telefonul pe care mi l-aţi dat de dimineaţă, domnule Graham; nu mi-am dat seama că ştie cineva de faptul că mă aflu în Anglia, în afară de câţiva prieteni foarte discreţi. Cum aţi aflat?

Era întrebarea la care se gândise Mickey încă de când se aşezaseră la masă.

— Mickey mi-a spus, însă indirect, răspunse el deranjat.

— Indirect? îmi pare rău, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Mickey simţi privirile lui albastre, dar refuză să le întâlnească, privind tot în pahar, ca şi când găsise bule de aur în lichidul rece.

— Evident că aţi impresionat-o pe parcursul zborului, domnule Grant, dar habar nu avea cine sunteţi. M-a sunat pe mine ca să mă întrebe dacă ştiu ceva despre dumneavoastră.

— Înţeleg. Înseamnă că nu m-ai recunoscut, Mickey?

Era imposibil să ignore întrebarea lui directă şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui când răspunse cu sinceritate:

— Nu, habar nu aveam cine eşti când ne-am întâlnit în avion.

— Dar ai aflat mai târziu, zise el încet, cu o oarecare răceală, ca şi când ar fi considerat curiozitatea ei drept exagerată.

— Oh, da, replică ea încercând să se apere de ceea ce sugera el. Am aflat totul mult mai târziu. În niciun caz nu-şi va cere scuze pentru felul în care acţionase, pentru curiozitatea ei, când numai comportamentul lui răutăcios o făcuse să urmeze această cale.

— Totul despre mine… mm, sunt flatat că am generat un asemenea interes, zise el zeflemitor şi ea privi repede în altă parte pentru că obrajii îi erau roşii de nelinişte. Ştia că fusese normal să arate un asemenea interes pentru el

deoarece o atrăsese, dar nu dorea să recunoască acest lucru.

— De fapt, cred că Mickey a exagerat când a spus că a aflat totul despre dumneavoastră, domnule Grant. Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu prea multe despre dumneavoastră. Se pare că sunteţi un bărbat misterios.

Vocea lui Alistair îi atrase imediat atenţia lui Mickey şi o făcu să-şi amintească exact cine era duşmanul, cel puţin pentru moment.

— Nu sunt un bărbat misterios, domnule Graham, vă pot asigura de asta… sunt numai o persoană căreia nu-i place să se amestece nimeni în treburile lui personale. Rezemându-se de spătarul scaunului, Keir susţinu privirile lui Alistair.

— Ei bine, e clar că aţi reuşit. Haideţi să fim sinceri, domnule Grant, din clipa în care Mickey mi-a menţionat prezenţa dumneavoastră, am făcut multe săpături, dar nu am găsit absolut nimic despre viaţa dumneavoastră de dinainte de a pune bazele companiei K.G. E destul de mult de-atunci, desigur, dar sunt hotărât să aflu tot ce pot.

— Înţeleg. Ei bine, ce anume vreţi să ştiţi?

— Oh, doar nişte detalii obişnuite, plus câteva idei despre planurile de viitor pentru companie şi personale. Se pare că aveţi mai multe prietene drăguţe, însă, din câte ştiu, nu v-aţi căsătorit niciodată, nu?

— Nu.

— Aţi avut vreun motiv?

— Nimic neobişnuit, încă nu am găsit persoana potrivită, însă voi avea grijă de asta.

Voi avea grijă de asta! Mickey reuşi să nu repete uimitoarele lui cuvinte. Dacă Alistair ar avea vreo idee despre ceea ce voia Keir să spună, atunci ar scrie imediat povestea anului!

— Înţeleg, dar cred că v-aţi făcut deja nişte planuri, nu?

— Oh, da, domnule Graham, de fapt aş putea spune că totul va fi aranjat când voi găsi femeia potrivită. Acum, ca să ne întoarcem la subiect, ce anume doriţi să aflaţi?

Keir conducea conversaţia liniştit şi Mickey descoperi că putea respira normal. Până acum interviul decursese bine şi spera că experienţa lui va da roade şi când Alistair va începe să exercite presiuni.

— Ei bine, haideţi s-o luăm de la început. Unde v-aţi născut, familia şi aşa mai departe. Se pare că nu aţi divulgat niciodată aceste lucruri.

— Şi credeţi că asta îi va interesa pe cititorii ziarului? Keir se îndoia, însă Alistair se grăbi să-l asigure:

— Da, sigur că da.

— Ei bine, dacă sunteţi atât de curios, domnule Graham, nu găsesc nimic interesant de povestit despre copilăria mea. Am crescut ca majoritatea copiilor născuţi într-un cartier mărginaş din San Francisco. Tatăl meu asigura veniturile familiei muncind în docuri, dar, în majoritatea cazurilor venea băut acasă. Mama mea a făcut tot ce a putut, dar nu ne-a fost uşor. Am fost doi copii la părinţi, eu şi o soră mai mică, şi presupun că acest lucru a doborât-o în final pe mama. A fugit cu un alt bărbat când eu aveam treisprezece ani şi n-o pot învinovăţi. Apoi… ei bine, totul a depins de mine.

Vocea lui era lipsită de emoţie şi Mickey realiză că îşi dorea să afle foarte multe despre băieţelul părăsit care a devenit bărbat.

— Dar ce ai făcut? Cum te-ai descurcat? întrebă ea în şoaptă, punând coatele pe masă pentru a-i studia mai bine faţa.

— În orice fel am putut. A trebuit să renunţ la şcoală. Tata a început să bea din ce în ce mai mult şi trebuia să existe o persoană care să aibă grijă de Karen. Am făcut orice pentru a câştiga bani ca să-şi urmeze studiile şi apoi… ei bine, apoi şi-a găsit o slujbă departe de oraşul natal, tata a murit şi eu am fost eliberat de orice responsabilitate.

Când vorbi de sora lui, vocea adâncă avea ceva ciudat şi Mickey îşi dori să ştie mai multe. Unde era ea acum? O mai vizita? Oare ea realizase la câte renunţase fratele ei pentru a o sprijini? Multe întrebări îi stăteau pe

buze, dar se stăpâni când îi văzu figura, dându-şi seama că nu trebuia să-i mai pună vreo întrebare, nu în faţa lui Alistair.

— Apoi am lucrat ca muncitor în docuri. Nu găseam altceva ca tânăr care nu-şi terminase nici măcar şcoala şi am muncit din greu, economisind fiecare bănuţ până când am reuşit să-mi cumpăr o barcă.

— Şi aşa aţi avut prima şansă de a salva pe cineva, nu-i aşa? îl întrerupse Alistair. Am citit rapoarte despre asta şi, din câte mi-am dat seama, a fost o operaţiune destul de dificilă.

Vocea lui era mai mult decât respectuoasă şi asta o surprinse pe Mickey. Alistair îi judeca destul de aspru pe oameni şi numai câteva persoane se bucurau de admiraţia lui; faptul că Keir Grant se afla în această elită o uimea.

Keir făcu o pauză în care umplu paharele cu vin, ca şi când căuta răspunsul potrivit. Când vorbi, tonul lui era normal, dar arăta o oarecare emoţie pe care Mickey o simţea clocotind în inima lui.

— Presupun că puteţi spune despre această primă operaţiune că a fost primul lucru norocos din viaţa mea. Am auzit la radioemiţător că o navă s-a lovit de stâncile aflate la câţiva kilometri est de locul pe unde navigam. Nu ştiu ce m-a făcut să mă îndrept într-acolo… Dumnezeu ştie, nu era o vreme frumoasă şi n-avea rost să mă aventurez în valurile mari, dar asta am făcut. La locul accidentului se aflau deja multe echipaje şi a trebuit să stăm la distanţă, însă am putut vedea că abordaseră lucrurile prost. Nu aveau cum să urnească nava din loc, era prea bine înfiptă în stânci şi nu puteau s-o tragă din locul în care se aflau. Am rămas acolo timp de două zile, urmărind operaţiunile prin radio până când s-a hotărât să se facă tot posibilul pentru a salva măcar încărcătura. În acel moment am transmis companiei planul meu şi propunerea de a conduce operaţiunea. Au crezut că sunt nebun şi au refuzat să mă asculte, dar am reuşit să-i conving în final.

— Dar sunt sigură că a fost foarte periculos, nu-i aşa? Vreau să spun că dacă greşeai, pierdeai totul: vasul tău,

echipajul… viaţa! Aplecându-se, Mickey îl privi întrebându-se dacă mai exista vreun bărbat care să ia o asemenea decizie.

— Puteam, dar n-am pierdut nimic. Oh, nu mă înţelege greşit, a fost cea mai grea hotărâre pe care am luat-o vreodată, miza era mare, dar am câştigat.

— Nu ştiu cum ai reuşit. Cuvintele ei erau şoptite, un murmur mai mult pentru sine decât pentru bărbatul din faţa ei, dar el o auzi şi-i zâmbi sumbru înainte de a spune liniştit:

— Da, probabil că nu ştii, dar habar nu ai cum e să fii un nimeni, să nu ai nimic. Eu ştiu… am fost în situaţia aceea şi nu mi-a plăcut. Aceea a fost şansa mea de a ieşi din anonimat… şansa de a câştiga o avere.

— Şi aţi câştigat.

Vocea lui Alistair întrerupse ceea ce devenise o conversaţie între patru ochi şi o făcu pe Mickey să încremenească, amintindu-şi unde se aflau. Se lăsase impresionată de povestirea lui şi nu se mai concentrase asupra situaţiei delicate în care se afla.

— Da, am fost plătit foarte bine; cu ceea ce am câştigat am pus bazele companiei de salvare şi am muncit din greu timp de mai mulţi ani de zile pentru a deveni cea mai mare companie de acest gen din lume.

Vocea lui avea un ton satisfăcut, care o făcu pe Mickey să-l aprecieze. Construise singur o companie de miliarde de dolari, din nimic… un lucru pe care nu-l putea realiza orice bărbat.

Chelnerul veni pentru a le lua comanda şi Mickey văzu neliniştea pe care o simţea Alistair din cauza acestei întreruperi. Dobândise deja destule informaţii despre Keir, dar era departe de a fi mulţumit. Nimic din ceea ce-i spusese acesta până acum nu justifica vizita lui în Anglia şi tocmai acest lucru intriga mintea curioasă a lui Alistair.

Chelnerul plecă şi Alistair se aplecă zâmbind spre tânărul bărbat, nelăsând să se vadă nimic din curiozitatea care îl măcina.

— Ei bine, m-aţi ajutat foarte mult, domnule Grant,

mi-aţi oferit multe detalii pe care nu le cunoşteam, dar sunt foarte interesat de motivele pentru care vă aflaţi acum în Anglia.

— Afaceri, îi răspunse scurt Keir.

— Vă pot întreba ce fel de afaceri?

— Afaceri navale, desigur. Uite ce e, domnule Graham, am sentimentul că ştiţi deja anumite amănunte.

— Ei bine, n-aş putea spune asta. Să zicem numai că am anumite bănuieli în legătură cu un mare eveniment, replică Alistair cu grijă şi Mickey se întrebă cât de suspicios era. Îşi împreună degetele în poală. Următoarele minute erau cruciale.

— Aveţi dreptate, se întâmplă ceva, dar e un lucru confidenţial. Ascultaţi, domnule Graham, vă voi furniza anumite informaţii numai dacă mă asiguraţi că nu le dezvăluiţi până când nu aveţi permisiunea mea. Aţi înţeles?

— Da, desigur… e foarte bine, dacă îmi oferiţi exclusivitatea.

Alistair îşi dăduse acordul fără a ezita. Aplecându-se, îl privi atent pe bărbatul de lângă el şi Mickey simţi sum i se opreşte respiraţia când se întrebă ce avea de gând să-i spună Keir.

— Aţi auzit de compania navală Lancaster, nu-i aşa? spuse în şoaptă Keir.

— Da… cine n-a auzit de ea? întrebă sec Alistair.

— Eu, de exemplu, interveni Mickey pentru a linişti atmosfera.

— N-ai auzit de ei? Ei bine, ca să-ţi explic, compania Lancaster e una dintre cele mai mari corporaţii navale din lume. Are resurse imense. Vreţi să spuneţi că veţi face afaceri cu ei? întrebă Alistair întorcându-se spre Keir pentru a-l privi surprins când acesta încuviinţă. Cum asta? Credeam că John Lancaster are controlul total al companiei.

— Aşa este… în acest moment. Oricum, a venit timpul ca el să renunţe la anumite responsabilităţi şi eu negociez pentru partenenat.

— Înţeleg, şi asta va fi…?

— În câteva săptămâni şi numai dacă nu intervine ceva. După întâlnire, mă voi asigura ca dumneata să obţii exclusivitatea informaţiilor.

Alistair zâmbi mulţumit înainte de a ridica paharul pentru a toasta fericit. Mickey i se alătură, respirând uşurată. El avea o ştire pe care o considera importantă şi era mulţumit că reuşise să obţină exclusivitatea!

* * *

O oră mai târziu, Mickey stătea pe marginea terasei privind satisfăcută peluza frumos tunsă. Alistair era tot înăuntru, plătind nota şi rămăsese împreună cu Keir. Privindu-l, îi zâmbi cald, uşurată că interviul decursese normal.

— Totul a fost bine… te-ai descurcat de minune cu Alistair şi l-ai lăsat să se creadă fericit.

— Sper.

Vocea lui nu era la fel de veselă ca a ei şi o făcu să se înfioare.

— Înseamnă că nu ştii dacă te-a crezut? îl întrebă ea.

— Oh, ba da, a crezut tot ce i-am spus în legătură cu afacerea. Oricum, i-am spus adevărul. Însă acest domn Graham al tău nu e un prost, şi, ca să fiu sincer, cred că bănuieşte încă ceva.

— Nu este „domnul Graham al meu” şi cred că greşeşti. Ce poate să ştie?

— E o întrebare bună şi una la care probabil eşti în măsură să-mi răspunzi. Ce naiba i-ai mai spus? o chestionă el cu asprime.

— Eu? Nu i-am spus nimic, absolut nimic, îl asigură ea, nervoasă.

— În afară de faptul că am venit în Anglia, fapt care l-a făcut curios? Haide, Mickey, trebuie să-i fi spus mai mult decât atât.

— Nu i-am spus nimic. Crede-mă, Keir. L-am sunat doar ca să-l întreb cine eşti şi, ei bine… a fost de-ajuns.

— De-ajuns? A fost prea mult. Dumnezeule, femeie, cum ai putut fi atât de proastă încât să-l contactezi tocmai

pe Graham?

— Proastă, eu? Uite ce e, şobolan rău şi şantajist! Dacă nu ai fi apărut la mine acasă în acea dimineaţă şi dacă nu m-ai fi şantajat, nu l-aş fi sunat niciodată. Mulţumirea ei dispăruse, fiind înlocuită de irascibilitate. Dacă vrei să învinovăţeşti pe cineva pentru toate astea, încearcă să te priveşti în oglindă şi îl vei vedea pe făptaş.

— Şi presupun că tu nu ai nimic de-a face cu toate astea, că eşti complet nevinovată, ca toate femeile, de altfel. Vocea lui era sarcastică, însă Mickey era prea furioasă ca să-l audă.

— Sigur că da. Tu eşti cel care are colecţia de fotografii, Keir Grant, cel care m-a făcut să acţionez astfel. Ca să fiu sinceră, nu l-aş fi întrebat niciodată pe Alistair despre tine.

— Probabil că am recurs până la urmă la şantaj, domnişoară James, dar tu ai fost cea care m-a împins la asta.

— Eu? Clătină din cap şi scăpă de degetele lui, tremurând de nervi.

— Da, tu. Chiar dacă atingerea fizică dispăruse, el continua să o fixeze cu ochii. Hai să fim sinceri, da? M-ai făcut să te şantajez când m-ai spionat în avion. Dacă nu te-ai fi amestecat în treburile mele, nu s-ar fi întâmplat nimic, nu? Singură te-ai băgat în bucluc, nu-i aşa?

O privea supărat şi Mickey nu-l putea contrazice. Desigur, avea dreptate, foarte mare dreptate… dar nu voia să recunoască asta. Dacă n-ar fi fost atât de curioasă, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ei bine? spuse el cu asprime şi ea realiză, privindu-l, că nu are cum să scape fără a-i da un răspuns.

— Da… dar… începu ea, fiind întreruptă brusc.

— Niciun dar. Dacă nu-ţi vârai nasul în treburile mele, ne-am fi continuat liniştiţi viaţa, nu crezi?

— Ba da, îi aruncă ea printre dinţii încleştaţi. Dacă mai aştepta ceva, vreo scuză din partea ei, putea aştepta la nesfârşit! întorcându-i spatele, ea se îndreptă furioasă spre parcarea goală. El era cel mai detestabil bărbat, cel mai

nesuferit…

— Oh, haide, Mickey, lasă asta, n-ai de ce să te înfurii.

Vocea lui caldă devenise ironică acum şi deloc supărată, aşa cum fusese mai înainte, era evident că dorea să aplaneze acest conflict şi ea reuşi să nu-şi muşte buzele. De ce întotdeauna când dorea să scape de el, Keir intervenea pentru a o opri? Era sigură că exista

O cale pentru a-l face să dispară.

Pentru o clipă se gândi la toate posibilităţile, una mai încântătoare decât alta!

— Ei bine, ce alegi atunci… otrava sau spânzurătoarea?

Întrebarea lui amuzată o făcu să tresară şi-l privi îngrozită. Oare

I se citea totul pe faţă? Aşa trebuia să fie; oricum, nu mai avea de gând să-l lase s-o tulbure. Abordând un zâmbet fals, îi răspunse pe un ton dulceag:

— Se pare că te tentează amândouă, dragă domnule Grant. Personal cred că meriţi ceva mai bun, mai deosebit… ceva care te va face să oferi un punctaj perfect!

Îi întoarse spatele şi coborî treptele auzind cum Keir râde spre ciator.

Mickey suspină de plăcere când ajunse în cada plină cu apă parfumată. Îşi puse un prosop sub ceafă şi închise ochii, simţind că începe să se relaxeze.

Ce zi! I se părea ciudat că n-o luase razna. Totuşi, se terminase, cel puţin acum; în ciuda cuvintelor pe care i le spusese Keir în parcare, era convinsă că Alistair fusese mulţumit de povestea pe care o aflase. Probabil că ar fi trebuit să accepte s-o conducă acasă numai pentru a verifica, dar stătuse prea mult în compania lui şi a lui Grant, încât preferase să mintă că Rob promisese că vine s-o ia.

Târâitul telefonului din dormitorul ei o trezi la realitate şi ieşi cu greu din apa care o relaxa. Învelindu-se într-un prosop, trecu repede prin hol şi lăsă urme ude pe carpetă.

— Bună, sunt Michaela James.

Prinse unul din colţurile prosopului şi îşi şterse repede părul ud, tremurând uşor când picăturile se scurseră pe umerii ei.

— Mickey, Keir la telefon.

Surprinzătorul anunţ o făcu să tresară şi rămase fără cuvinte cu receptorul la ureche.

— Alo, mai eşti acolo?

— Da, îmi pare rău, abia am ieşit din baie şi mă ştergeam cu prosopul.

— Ce privelişte, murmură el făcând-o să se înfierbânte. Ai ajuns bine acasă? Te-a condus prietenul tău?

El accentuă puţin cuvântul „prieten” şi acest lucru o enervă, făcând-o să-i răspundă cam aspru.

— Rob, numele lui este Rob, şi da, după cum auzi, am ajuns cu bine acasă.

— El se mai află acolo? Vocea lui era răutăcoasă şi ea îi răspunse repede.

— Nu, sigur că nu! Doar ţi-am spus că eram în baie. De ce? Mickey privi perplexă receptorul pe care-l ţinea în mână, întrebân du-se de ce naiba o chestiona în legătură cu asta. Nu era treaba lui dacă Rob sau încă o duzină de bărbaţi se aflau lângă ea; era casa ei, nu-i aşa? Gândul acesta o trezi din visare şi iritarea pe care o simţise pe parcursul prânzului reveni în forţă. De ce vrei să ştii cine este aici? Doar nu plănuieşti să-mi faci o mică vizită, împreună cu un fotograf, nu-i aşa?

— Nicidecum. Am deja o minunată colecţie de fotografii… ar fi o pierdere de timp. Nu, eram doar curios, replică el liniştit.

— Ei bine, ştii foarte bine unde te duce curiozitatea, nu-i aşa, domnule Grant? zise ea repede şi auzi râsul lui, asemănător cu cel pe care-l auzise la plecarea din restaurant.

— Ştiu, într-adevăr.

— Şi?

— Şi te rog să-mi accepţi scuzele pentru… interesul

meu. Ah, uitam să-ţi spun ceva. În ceea ce mă priveşte, poţi împărţi baia cu cine doreşti şi, după cum ai spus, asta nu e treaba nimănui.

În minte i se învârteau zeci de răspunsuri, dar Mickey se luptă cu ele, preferând să-i vorbească pe tonul pe care-l merita. Să împartă baia, într-adevăr!

— Uite ce e, Keir, stau aici şi am îngheţat deja, aşa că ai face mai bine să-mi spui de ce m-ai sunat, îi ceru ea nervoasă.

— Da, desigur. Toate urmele de ironie dispăruseră din vocea lui, înlocuite de un ton profesional, de care Mickey era mulţumită. Putea face faţă acestui Keir Grant cu alură de afacerist mult mai bine decât străinului fermecător care se arăta uneori.

— Trebuie să mă întorc în America pentru câteva zile, poate o săptămână, ceea ce înseamnă că următorul weekend e anulat. Putem să reluăm aranjamentul săptămâna următoare, sau eşti ocupată?

— Nu, e-n regulă, nu-i nicio problemă. Când pleci? îl întrebă ea politicos, fericită că acum se afla pe un teren mai sigur.

— În seara asta, peste o oră. S-ar putea să întârzii la întoarcere, aşa că îl voi anunţa pe portar de venirea ta, dar dacă vrei să scrii numărul meu de telefon, vei putea lua legătura cu mine în caz că intervine ceva. Cel care îţi va răspunde ştie întotdeauna cum să ia legătura cu mine. Notezi?

— Stai puţin. Punând receptorul pe umăr, Mickey luă stiloul de pe birou şi deschise carnetul de lângă telefon. Poţi să mi-l spui. Scrise repede numărul pe colţul unei pagini.

— L-ai scris?

— Da, mulţumesc. Din punctul ei de vedere, era puţin probabil că va avea nevoie să-l sune, dar presupunea că era mai bine să aibă numărul.

— Bine, ne vedem atunci… şi, Mickey…

— Ce este?

— Încearcă să nu-mi duci prea mult dorul, da?

— Oh, nu-ţi face griji, nu există niciun pericol să se întâmple asta, îi aruncă ea surprinsă şi puse receptorul în furcă. Luând agenda, privi numărul lui şi o lipi de inima ei. Îi va fi dor de el! Glumea… nu-i aşa?

Capitolul 9

Dumnezeule, cât de obosit era! rezemându-se de spătarul banchetei din taxi, Keir închise ochii şi îşi reaminti evenimentele din ultimele săptămâni. Avusese loc o operaţiune mare, probabil cea mai importantă din istoria companiei şi avusese succes pe plan financiar. Chiar dacă îl costase enorm să trimită trei echipe, profiturile fuseseră considerabile şi era satisfăcut că treaba mersese bine, însă acest lucru nu putea alunga oboseala care îl moleşise complet.

Taxiul trecu de porţi şi ajunse în faţa clădirii unde locuia, şi se strădui să deschidă ochii în timp ce căuta în buzunar bani pentru a plăti cursa. Coborî repede din taxi şi respiră aerul răcoros de septembrie, bucuros că ajunsese în sfârşit acasă. Acum avea nevoie numai de puţină linişte, de câteva ore în care să se relaxeze. Urcă repede şi ajunse la uşa apartamentului, de unde auzi muzică. Se îndreptă repede spre bucătărie şi rămase în pragul uşii.

Urcată pe un scaun, Mickey încerca să ia un platou de pe raftul de sus al dulapului, dar nu avea succes. Mâinile ei nu ajungeau până acolo şi ea se opri mormăind o înjurătură. Avea nevoie de un scaun mai înalt şi privi repede în jur, rămânând surprinsă să-l vadă pe bărbatul înalt care o privea tăcut. Pentru o clipă uită unde se află şi făcu un pas înapoi, suspinând alarmată când piciorul îi căzu în gol.

— Mickey! El se mişcă repede şi o prinse chiar înainte de a cădea ca o plăcintă pe podea.

— Ohhh!

— A fost o prostie să faci aşa ceva. Te puteai răni destul de rău!

Vocea lui controlată o uimea şi încercă să scape de îmbrăţişarea lui, dar el nu-i dădu drumul. Ea îl privi neliniştită.

— Dacă nu veneai pe furiş… Cuvintele i se opriră când văzu îngrijorarea de pe faţa lui.

— M-ai speriat foarte rău, iubito.

— Chiar aşa? Vocea ei era o şoaptă dulce care răspundea blândeţii lui. Îmi pare rău.

— Eşti sigură? Cred că ar fi mai bine să-mi arăţi asta.

Încet, cu grijă, ochii lui treceau peste faţa ei palidă, atât de strălucitori încât respiraţia ei se opri. Apoi el se aplecă uşor şi-i sărută părul, obrajii, bărbia, cu buzele fierbinţi care o făceau să nu poată rezista atingerilor lor seducătoare. Trupul lui masiv era lipit de al ei, parfumul masculin îi intra în nări, făcând-o să nu se mai poată controla şi să aştepte nerăbdătoare sărutul lui care o umplea de ardoare.

Întorcându-şi repede capul, încercă să pună capăt acestei torturi care o ameţea, dar văzu cu coada ochiului biletul scris de ea şi rămas lipit pe frigider de la vizita Angelei. Acest lucru o făcu să revină la realitate, să-şi amintească motivul pentru care se afla aici şi să se smulgă din braţele lui. Rămase cu spatele la el pentru a nu-i vedea figura probabil uimită. Începuse să-şi piardă complet controlul sub mângâierile lui şi acest lucru o făcea să simtă plăcere în braţele lui şi să accepte tot ce îi oferea el.

Urmă un moment de tăcere adâncă, interminabilă, apoi auzi paşii lui care se îndreptau spre uşă, unde se opriră, şi ea îşi ţinu respiraţia pentru a auzi cuvintele lui aspre rostite cu răutate.

— Îmi pare rău, Mickey. N-am vrut să te supăr. Eu… eu… La naiba, mi-a fost dor de tine!

Cuvintele lui erau uimitoare şi o făcură să încremenească. Îi fusese dor de ea! Acest bărbat rece, controlat şi puternic spunea că-i fusese dor de ea! Sângele îi fierbea şi inima îi bătea cu putere când se întoarse zâmbindu-i fericită.

— Keir…

Bucătăria era goală… el plecase şi ea realiză supărată că tocmai pierduse clipa preţioasă; prima şi probabil singura şansă pe care-o avusese să treacă de

armura lui pentru a ajunge la bărbatul care se afla înăuntru. Regreta amarnic ratarea şi îi dădură lacrimile în timp ce privea biletul de pe frigider. Nu avea nevoie să-l citească, ştia prea bine ce scrisese acolo cu cerneală roşie: zero. Aceasta era nota pe care i-o dăduse ea Angelei, dar acum acest punctaj era valabil şi pentru ea.

* * *

După o oră de frământări, Mickey ştia că nu are cum să petreacă tot weekendul fără a avea o explicaţie despre comportamentul lui ciudat de mai devreme. Nu putea face faţă emoţiilor pentru a fi o bucătăreasă perfectă, când cuvintele lui surprinzătoare îi reveneau ca un ecou în urechi. Adunându-şi tot curajul care-i mai rămăsese, se grăbi să iasă din cameră şi ajunse la uşa biroului, oprindu-se o clipă înainte de a bate.

— Da?

Respirând adânc pentru a se linişti, intră repede şi privi muntele de foi aranjate pe biroul lui în timp ce simţea cum teama începe s-o terorizeze. În timp ce ea stătuse îngrijorată şi panicată în bucătărie, el lucrase liniştit. Nu părea o acţiune normală din partea unui bărbat care tocmai îi făcuse o asemenea mărturisire… poate că se înşelase şi că auzise greşit cuvintele lui, poate…

— Da, ce s-a întâmplat? Sunt foarte ocupat.

Dezinteresul rece din vocea lui era tot ce-i trebuia pentru a rezolva misterul şi reuşi să vorbească pe un ton liniştit, întrebându-l calmă:

— Keir, în legătură cu ce mi-ai spus mai devreme în bucătărie, ai vorbit serios?

— Ce am spus?

Nu avea de gând să-i uşureze situaţia, însă Mickey refuză să-l asculte şi continuă:

— Când mi-ai spus că ţi-a fost dor de mine… aşa a fost?

Urmă o clipă de linişte, după care el vorbi pe un ton calm şi puţin ironic:

— Sigur că mi-a fost dor de tine; oricum, trebuie să-ţi aminteşti unde am fost în această săptămână.

— Unde ai fost… ce vrei să spui? îngheţă treptat şi corpul începu să-i tremure.

— Oh, haide, nu eşti chiar atât de naivă, Mickey, nu pot crede asta. M-am aflat la bordul unui vas de salvare în ultimele zile, împreună cu un echipaj format numai din bărbaţi. Sunt un om normal şi sănătos care, desigur, a simţit lipsa unei femei…

— Şi s-a întâmplat ca eu să-ţi fiu la îndemână, cel mai apropiat corp pe care-l puteai strânge în braţe! Asta a fost?

Gheaţa se topea sub flăcările furiei care o mistuia. Dumnezeule, ce proastă fusese! în timp ce stătea în bucătărie imaginându-şi că lui îi fusese dor de ea, adevărul era că el ar fi strâns în braţe prima femeie pe care-o întâlnea.

— La ce te gândeşti? Ridicându-se, Keir traversă camera şi îşi turnă un pahar de whisky, sorbind lichidul chihlimbariu în timp ce o privea şi Mickey se simţi dezgustată.

— La ce mă gândesc? îţi voi spune ce gândesc… cred că eşti un şobolan! Data viitoare când vei avea nevoie de „compania” unei femei, du-te şi găseşte-o pe una dintre prietenele tale pentru a te juca şi lasă-mă pe mine în pace… ai auzit?

Ţipetele ei făceau geamurile să zbârnâie, dar lui Mickey nu-i păsa. Se întoarse pe călcâie fără a mai aştepta vreun cuvânt, ieşi din cameră şi trânti cu putere uşa în urma ei, auzind totuşi sunetul paharului de whisky pe care el îl aruncase cu forţă în perete.

Ajunse repede în bucătărie, respirând greu, iar supărarea o sufoca. Dintre toţi oamenii stupizi, dintre toţi imbecilii, ea era cea mai proastă. Habar nu avea ce crezuse că înseamnă cuvintele lui, dar el nu le dăduse interpretarea pe care o înţelesese ea. Însă era bine… foarte, foarte bine. În ultimele săptămâni se zbătuse să găsească o denumire pentru „relaţia” lor specială şi începuse să-şi imagineze lucruri care nu existau în realitate. Lăsase atracţia fizică pe care o simţeau unul faţă

de celălalt să devină un lucru mai important decât era în realitate. Nu, în loc să fie supărată pe el, ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare; el adusese relaţia dintre ei în limitele prezente şi de acum încolo se va mulţumi să rămână unde-i era locul. În continuare, toate relaţiile cu şantajistul american vor fi reci şi cât mai indiferente posibil.

Calmă, foarte demnă, Mickey se întoarse şi bătu la uşa biroului înainte de-a intra. Keir stătea la fereastră, cu spatele la ea, şi Mickey îşi drese vocea cu delicateţe pentru a-l înştiinţa de prezenţa ei.

— Da, ce este, Mickey?

Vocea lui tulburată o sperie… nu era rece, ci lipsită de sentimente, şi porni îngrijorată spre el. Nicio emoţie, niciun sentiment… asta se hotărâse să-i arate şi asta va face de acum încolo.

— Am venit să aflu mai multe detalii despre invitata ta. Mi-e teamă că încă nu mi-ai spus nimic despre ea.

Tonul profesional al vocii ei era perfect, făcându-l să înţeleagă clar felul în care se hotărâse să se poarte, fără a oferi vreo explicaţie despre scena precedentă şi simţi cum roşeşte de plăcere când văzu surpriza de pe faţa lui. Era clar că se aşteptase ca ea să se întoarcă pentru a spune mai multe despre ceea ce se întâmplase în bucătărie, dar se înşelase. Din punctul ei de vedere nu se întâmplase nimic între ei. îl privi calmă cum traversa camera pentru a se aşeza la birou şi îi era greu să-şi ascundă amuzamentul în faţa dezamăgirii lui. Dacă avea impresia că o putea dezarma lăsând-o să stea în picioare, putea să lase lucrurile aşa, deoarece nu-i păsa.

Privind în jur, se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă uşă, refuzând să rămână în picioare în faţa biroului lui, ca o şcolăriţă care aştepta să fie certată. Pantofii ei călcaseră pe ceva ascuţit de pe covor şi se aplecă ridicând cu grijă câteva cioburi de pahar pe care le aruncă în coşul de gunoi.

— Mi-am scăpat paharul din mână, zise el în şoaptă şi Mickey făcu un mare efort pentru a nu ridica decât o sprânceană spre petele de whisky ce murdăriseră tapetul

satinat. Cum putea cineva să „scape” un pahar de perete, nu înţelegea. Totuşi, asta era problema lui şi ea îşi reluă locul fără a face vreun comentariu, cu toate că se abţinu foarte greu. Îi va fi dificil să rămână impasibilă în faţa lui pe tot parcursul acestor zile, dacă el continua cu minciunile.

Realizând spre ce se îndreaptă gândurile ei, Keir îi dădu o foaie de hârtie şi spuse ferm:

— Cred că de aici vei afla tot ce vrei să ştii. Mickey abia reuşi să nu chicotească. Tot ce dorea să ştie era scris acolo: oaspetele era Jennifer Lancaster, o blondă cu ochi albaştri în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, care era clar că avea un punctaj apropiat de cel al Angelei. Oare el chiar credea că o va putea caracteriza pe această femeie citind cifrele înşirate acolo? Aşa se părea, dar dacă nu doreau să repete acel fiasco, ea trebuia să ştie mai multe înainte de a se hotărî cum să organizeze weekendul.

— Ei bine?

Privind în sus, Mickey uită să-şi ferească ochii de ai lui. Oricum, se pare că nu avusese prea mult succes cu felul în care se hotărâse să se comporte.

— Se pare că nu eşti mulţumită, nu? Ce vrei să mai ştii despre ea? întrebă el cu asprime.

— Ca să fiu sinceră, multe. Ce fel de persoană este, care sunt pasiunile ei, ce o interesează? Dacă vrei să te ajut trebuie să-mi dezvălui mai multe lucruri decât un simplu punctaj.

Pentru o clipă avu impresia că el nu-i va răspunde, dar Keir se răzgândi şi se rezemă mai bine de spătarul scaunului când spuse:

— Din câte ştiu este o femeie caldă, are mulţi prieteni şi e implicată în câteva proiecte comunitare. Face parte din multe comitete: la casele de orfani, la spitale… lucruri de genul ăsta.

— Asta înseamnă că nu are o slujbă, nu?

— Nu, e fata lui John Lancaster, magnatul vapoarelor. Nu are de ce să muncească.

— John Lancaster? Numele îi spunea ceva şi îşi

reaminti repede în ce împrejurări îl auzise. Nu cumva ai vorbit despre el la prânz? Nu el este cel care va negocia asocierea cu tine?

— Ba da.

— Aşadar, o alianţă cu fiica lui ar fi…

— Numai un atu, Mickey. Nimic mai mult. Nu am lăsat niciodată sentimentele să-mi influenţeze munca, sau invers, şi n-am intenţia s-o fac acum. Dacă o voi alege pe Jennifer va fi numai pentru că o consider perfectă pentru a-mi deveni soţie, şi nu pentru vreun alt motiv.

— Desigur.

Nu avea nevoie să audă convingerea din vocea lui pentru a-l crede; era clar că sentimentele aveau un rol secundar în viaţa acestui bărbat şi ar fi o prostie să se gândească la faptul că i-ar influenţa deciziile.

— Acum, ca hobby-uri, cred că aveţi ceva în comun. Jennifer e o bucătăreasă bună, şi din câte am aflat îi place să gătească.

— Oh, asta e bine, dar nu crezi că asta mă face să nu am ce căuta aici? Dacă e o bucătăreasă atât de bună, poate va dori să-ţi gătească ea însăşi, nu?

— Nu, i-am explicat diferit lucrurile. În curând va fi ziua ei şi i-am spus că o aşteaptă o surpriză în acest weekend… tu.

— Eu? Mickey se sperie.

— Da, tu. M-am gândit că o poţi învăţa multe pe Jennifer; vor fi două zile în care va afla tot felul de secrete şi, în acelaşi timp, tu îi poţi face o caracterizare precisă.

— Şi tu crezi că ea va crede? Va crede că pentru asta sunt eu aici? Se îndoia că ideea lui era bună; era sigură că o femeie care avea averea lui Jennifer Lancaster aştepta un cadou mult mai impresionant decât câteva lecţii de gătit.

— Sigur că va crede şi va fi încântată. Trebuie să-ţi aminteşti, Mickey, că ea n-are niciun motiv să se îndoiască de ceva, nu mă vede într-un mod atât de detestabil cum mă vezi tu. Jennifer va crede tot ce-i voi spune, fără a cere explicaţii.

— Mm… mormăi ea şi îşi muşcă buza pentru a nu comenta cuvintele lui. Biata fată era cam prostuţă dacă nu se îndoia de acest şobolan cu două feţe!

— Aşa că mergi pe calea asta, dă-i câteva lecţii, vrei?

De ce nu? Dacă el credea că va merge, ce rost avea să-l oprească? Ridicându-se, îşi aranjă rochia verde pe curbele frumoase ale trupului şi încuviinţă.

— Da, voi face asta dacă tu crezi că merge. Oricum, nu aş putea înrăutăţi lucrurile, ca data trecută, nu? Şi când totul va fi spus şi rezolvat, ne vom apropia de sfârşitul înţelegerii noastre, nu-i aşa?

Plecă încet din cameră, întrebându-se de ce acest gând nu o făcea să se simtă mai bine, aşa cum ar fi trebuit!

Capitolul 10

— Michaela James! Cea care scrie pentru ziarul Recorder! Oh.

Keir, de ce nu mi-ai spus cine va fi aici?

— Pentru că nu ar mai fi fost o surpriză, Jennifer. Înseamnă că eşti încântată?

— Încântată? E minunat! Reţetele ei sunt fantastice, de fapt cumpăr acel ziar numai pentru ele. Oh, nu înţeleg cum ai reuşit să aranjezi asta pentru mine, Keir. Când ai întâlnit-o?

— Acum câteva săptămâni, răspunse el calm, cu o expresie ciudată în ochii albaştri.

— Ei bine, mi se pare extraordinar. E cel mai minunat cadou pe care mi-l puteai face.

Ridicându-se, Jennifer îl îmbrăţişă scurt înainte de a ieşi în hol.

Mickey făcea ultimele pregătiri când intrară ei şi după ce aranjă şi ultimul şervet de damasc, se întoarse pentru a-i privi. Keir o ţinea de un cot pe blonda înaltă şi nu văzu expresia ei amuzată. Jennifer era o copie fidelă a Angelei şi, pentru o clipă, Mickey se întrebă dacă el nu se săturase de această combinaţie şi dacă nu-şi dorea o roşcată sau o brunetă.

Cu toate astea, nu trebuia să se intereseze de gusturile lui şi porni spre ei zâmbind politicos în timp ce

murmura:

— Bună seara.

— Domnişoară James. Oh, sunt atât de fericită să vă cunosc!

Bucuria din vocea blondei o uimi pe Mickey şi-l privi repede pe

Keir pentru a cere o explicaţie.

— I-am spus lui Jennifer despre „surpriză” şi s-a dovedit a fi una dintre cele mai mari admiratoare ale tale. Mi-a vorbit foarte frumos despre tine, e încântată să te cunoască.

Tonul lui era sec, după cum observă Mickey şi realiză cu un nod în gât că el abia reuşea să admită că există cineva în lumea asta care o găsea interesantă şi deşteaptă. Îi întinse mâna lui Jennifer Lancaster şi o strânse cu o căldură mai mare decât intenţionase.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnişoară Lancaster.

— Oh, te rog, spune-mi Jennifer, replică ea repede şi-i strânse mâna cu bucurie.

Ajungând mai aproape de ea, Mickey realiză că era mai frumoasă decât crezuse, avea o piele sidefie, ochi albaştri plin de căldură şi, din fericire, nimic din ostilitatea veninoasă a Angelei.

— Nici nu-ţi pot spune cât de fericită am fost când Keir mi-a spus ce mi-a pregătit. Cum a reuşit să te convingă?

— Poate fi foarte insistent când vrea neapărat ceva, replică uşor Mickey, cu o ironie care fusese cu siguranţă auzită de bărbatul din apropiere.

— Oh, ai descoperit şi tu asta? replică Jennifer râzând. E o parte integrantă a farmecului lui, nu crezi?

— Mm, presupun că se poate numi aşa, zise ea cu asprime. Farmec, într-adevăr! Din punctul ei de vedere, bărbatul acesta avea farmecul şarpelui cu clopoţei care abia aşteaptă să te omoare! Oricum, acum nu era momentul să se gândească la punctele lui rele, lista era prea lungă. Ei bine, te voi lăsa să te aranjezi, Jennifer, în

timp ce eu voi continua pregătirea cinei. Cred că vom începe lecţiile mâine, înainte de prânz, murmură ea politicos.

— Oh, trebuie să aştept atât de mult? Ca să fiu sinceră, Mickey, ar fi un sacrilegiu să risipim toate aceste ore. Ce-ar fi să încep să te ajut chiar acum?

— Ei bine… Neştiind ce să facă, Mickey îl privi pe Keir pentru a-i cere un sfat, dar el nici nu le băga în seamă. Se hotărî să fie de acord. Dacă nu-i va plăcea asta, nu era problema ei, nu?

— Sigur că mă poţi ajuta dacă vrei, Jennifer, dar trebuie să-ţi spun că nu voi pregăti nimic spectaculos în această seară. Vino în bucătărie când eşti gata.

— Oh, sunt gata.

Ridicând mânecile rochiei scumpe, Jennifer se apropie de aragaz.

— Nu te superi, nu, dragule? îl întrebă ea pe Keir, care rămase liniştit, ascultând conversaţia lor.

— Nu, sigur că nu. Distracţie plăcută, replică el şi ceva din acea voce adâncă o făcu pe Mickey să se întoarcă pentru a-l privi. Trebuia să fie mulţumit că ele se înţelegeau atât de bine, nu? Cu cât găsea mai repede persoana potrivită pentru el, cu atât va scăpa mai repede de prezenţa lui şi el de a ei. Atunci, de ce era sigură că în ochii lui era tristeţe şi nu bucurie? Acest lucru o îngrijora şi se grăbi să se apuce de treabă pentru a nu se mai gândi, temându-se că va afla răspunsul.

* * *

— E minunat, Jennifer, l-ai prăjit perfect. Acum, dacă desparţi peştele în două şi îi scoţi oasele, va fi aproape gata.

Cele două femei munceau împreună de mai bine de o oră, şi Mickey, care la început fusese neliniştită, rămase impresionată de abilitatea şi entuziasmul lui Jennifer şi începu s-o înveţe câteva trucuri speciale care aveau darul de a transforma un meniu simplu într-unul grandios. Reţeta pentru peşte era unul dintre ele: puţin sos proaspăt, ouă şi unt, nişte mirodenii picante pentru a nu-l face prea

greu. Ridică grijulie tigaia grea de pe aragaz şi se asigură că totul era bine făcut.

Jennifer aranjase deja peştele pe un platou mare, foarte frumos şi, la indicaţiile lui Mickey, turnă sosul peste el şi apoi ornă totul cu pătrunjel proaspăt.

— E încântător. îl pot duce eu pe masă? Ridicând platoul, Jennifer porni încet spre sufragerie şi-l aşeză pe masă, după care se opri pentru a studia felul în care era aranjată aceasta. Când se întoarse lângă Mickey era uimită şi avea o sprânceană ridicată. O privea pe profesoara ei care aranja salata pe un platou ale cărui margini erau ornate cu crochete calde, frumos mirositoare.

— De ce sunt numai două tacâmuri pe masă, Mickey? Pleci undeva?

— De ce? Nu, dar credeam că vreţi să rămâneţi singuri.

— Oh, deloc! în niciun caz nu te voi lăsa să mănânci la bucătărie. Nu fi ridicolă! Trebuie să mănânci cu noi... nu-i aşa, Keir?

Jennifer privi peste umărul ei, către bărbatul care rămăsese în pragul uşii, ascultând.

— Sigur că da, murmură el şi Mikey îşi dori să audă măcar puţin din nota lui ironică. Oricum, nu avea de gând să accepte invitaţia; una era să se joace de-a profesoara, şi alta să se prefacă în faţa lor că totul e în ordine.

Ridicând capul îl privi hotărâtă pe bărbatul din spatele ei şi replică:

— Mulţumesc, dar prefer să nu fac asta. Sunt sigură că aveţi multe de discutat între patru ochi.

— Nu are rost să protestezi, pentru că nu vom accepta un refuz, nu-i aşa, dragule? Acum, odihneşte-te puţin pe un scaun în timp ce eu voi mai aşeza un tacâm. Găsesc totul aici?

— E... eu... da, în dulapul de lângă frigider.

Nu prea mai putea face nimic, în afară de o scenă, aşa că se aşeză încet pe un scaun şi îşi scoase şorţul care-i acoperea frumoasa rochie verde, îngrijorată de faptul că Keir se aşezase deja pe scaunul din faţa ei. Privindu-l cu

ochi plini de scuze, îi şopti:

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Uită de asta, Mickey. Nu are nicio importanţă.

Keir luă farfuriile şi Mickey se hotărî să-l urmeze în sufragerie, ţinând cont de cuvintele lui şi nelăsând acest eveniment neaşteptat s-o supere. Începu să surâdă.

— Ce e atât de amuzant?

Întrebarea îi atrase atenţia spre bărbatul de lângă ea şi îl privi amuzată ieşind din bucătărie.

— Mă întreb ce-ar spune Angela dacă ar vedea-o pe angajata ta stând la masa mare din sufragerie.

Figura lui deveni mai blândă în timp ce o studia, dar mai păstra încă amintirea neplăcută a invitatei lui.

— Ca să fiu sincer, nu mă interesează ce crede Angela.

— Asta înseamnă că ai eliminat-o deja?

— Am eliminat-o din clipa în care te-a lovit, Mickey. Chiar atunci.

— Înseamnă că nu mai ai nevoie de părerea mea, nu?

— Pentru a o scoate din competiţie? Nu. Ca să fiu sincer, am fost de acord cu nota pe care i-ai dat-o, cu toate că n-ai fost prea explicită, replică el în timp ce-şi amintea biletul scris cu cerneală roşie, pe care ea îl lipise pe frigider, un mare zero. Voi fi la fel de fericit dacă şi data viitoare îmi vei furniza nota la fel de discret.

— Desigur. De fapt, intenţionam să-ţi las un bilet pe birou, dar când m-am dus acolo am găsit-o pe Angela, aşa că l-am lipit pe frigider.

— Ce căuta Angela în biroul meu? El era tulburat, dar Mickey nu-l putea lămuri.

— Nu ştiu exact. Spunea ceva de o comandă la taxi, dar n-am auzit-o folosind telefonul.

— E ciudat, ştia că o voi conduce eu acasă. Pe faţa lui se putea citi o oarecare supărare, dar se controlă la intrarea în sufragerie a lui Jennifer.

— Gata, cred că am adus tot. Cum e peştele?

Jennifer aşeză repede tacâmul pe masă şi se aşeză pentru a se servi.

— Delicios. Eşti o bucătăreasă bună, Mickey, zise Keir.

Complimentul era sincer şi ea era plăcut impresionată că-l auzea spunând asta. Dar nu putea să-şi aroge singură tot meritul, aşa că spuse zâmbind.

— De fapt, Jennifer l-a pregătit aproape singură.

— Aiurea! Tot ce-am făcut a fost să-ţi urmez instrucţiunile, Mickey. Ca să fiu sinceră, Keir, ea a făcut ca totul să pară foarte simplu şi sunt sigură că dacă ai de gând să mănânci decent trebuie să iei câteva lecţii de la ea.

— Mm, pare o idee interesantă. Ce zici de asta, Mickey? Crezi că aş fi un elev bun? Ce notă mi-ai da?

Mickey îl privi peste masă şi realiză că gândul lui nu era la mâncare. Urmă un moment de tăcere şi camera îngheţă în aşteptarea răspunsului, lăsându-le timp să vorbească din priviri.

Un geamăt de durere o făcu pe Mickey s-o privească pe femeia de lângă ea care avea ochii măriţi din cauza convulsiilor.

— Repede, Keir, adu nişte apă. I-a rămas ceva în gât. Se grăbi să ocolească masa şi o bătu pe ceafă.

— E un os, un os de peşte. Biata Jennifer abia putea vorbi printre accesele de sufocare şi Mickey o auzi cu greu.

— Ce s-a întâmplat?

Cu paharul în mână, Keir ajunse lângă frumoasa blondă şi i-l oferi.

— Un os de peşte, răspunse Mickey în locul ei.

— Un os de peşte! La naiba, femeie, nu ştii că trebuie să scoţi toate oasele când găteşti peşte?! Neliniştea îi făcea vocea aspră şi o privi atât de supărat încât Mickey nu încercă să-i explice că Jennifer făcuse asta. Era prea îngrijorată pentru Jennifer care avea dureri şi-l ignoră total, aplecându-se spre ea.

— Înghite apa încet. Vezi dacă osul se mişcă din loc.

Ţinând paharul cu apă la buzele lui Jennifer, o urmări cum înghite cu greutate, dar era clar din lacrimile care

apăruseră în ochii ei albaştri că remediul acesta nu avusese succes. Chiar dacă acum nu mai era speriată, Jennifer avea dureri. îl privi pe Keir cu ochi la fel de îngrijoraţi că ai lui şi Mickey hotărî repede.

— Vrei să scoţi maşina sport din garaj? Cred că e mai bine s-o ducem la spital. Nu trebuie să riscăm nimic, osul poate să se înfigă şi mai tare.

— Desigur, şi eu cred că e cea mai bună soluţie.

Furia lui de mai devreme dispăruse, dar privi figura neliniştită a lui Mickey cu ochi plini de răceală. Ştia că o învinuieşte pe ea pentru acest accident, dar îl lăsă în pace; oricum tot o învinuia mereu de câte ceva aşa că nu era un lucru nou sau ciudat.

— Oh, nu... Jennifer încercă să protesteze, dar nu reuşi decât să-i convingă şi mai mult că trebuie s-o ducă la spital şi Mickey se grăbi să găsească nişte jachete în timp ce Keir îşi punea haina.

— Aşteaptă aici. Vorbim mai târziu.

Nici te rog, nici mulţumesc. Îi dădea ordine şi pleca fără a mai privi înapoi. Ea rămase pe trepte privind maşina care se îndepărta.

Cum îndrăznea să-i dea ordine ca unui lacheu? îl va aştepta, dar numai pentru a-i spune ce credea despre comportamentul lui şi intră în clădire ajungând repede în apartament şi trântind uşa cu piciorul.

Dacă o va mai întreba ce notă îi dădea... sigur că i-o va oferi! Chiar şi un zero ar fi prea mult!

* * *

Căscând, Mickey se trezi din somn şi încercă să se întindă, dar gâtul şi umerii o dureau foarte rău. Camera era întunecată şi se ridică pentru a ajunge la veioza din apropiere, fericită că măcar lumina îi putea alunga temerile.

Îi era frig, în ciuda faptului că se schimbase într-o rochie de casă din velur şi începu să-şi frece energic braţele cu mâinile pentru a-şi pune sângele în mişcare. Avea nevoie de o cană fierbinte de ceai pentru a se încălzi şi a-l putea înfrunta pe blestematul de american, care,

judecând după ora înaintată, trebuia să se întoarcă.

Ridicându-se, porni spre uşă, dar se opri când auzi voci pe hol şi realiză că probabil de aceea se trezise. Probabil că se întorseseră, Jennifer era bine, şi se linişti în timp ce se grăbi s-o vadă pe biata femeie. Lui Keir Grant nu avea să-i spună decât lucruri neplăcute.

Deschise uşa larg şi Mickey se opri o clipă pentru a se întreba de ce nu aprinseseră lumina pe hol, dar, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se trezi într-un coşmar, ca şi când nici nu se trezise din somn.

— Cine e?

— Dumnezeu ştie, dar nu sta aşa, prinde-o înainte să ţipe!

Două voci, doi oameni, două umbre negre în întuneric… doi străini. Mickey făcu câţiva paşi înapoi, căutând să se sprijine de ceva, simţindu-se slăbită şi terorizată.

— Oh, nu, nu vei face asta. Prinde-o, Terry, se duce la telefon!

Una din siluete ajunse lângă ea şi-o prinse cu putere, nedându-i drumul când protestă printre degetele încleştate pe buzele ei.

— Lasă-mă în pace!

Încercă să scape de braţele acelui bărbat, dar el o strângea atât de tare încât ei îi venea să urle de durere. Forţând-o să meargă înapoi, o împinse cu brutalitate pe canapea şi scoase firul telefonului din priză înainte de a traversa camera pentru a discuta cu însoţitorul lui.

— Ce facem acum?

Vocea era tânără, speriată, şi Mickey îşi întoarse privirile spre cel care vorbea, realizând că după statură şi constituţie, nu era decât un băieţandru.

— Vom face exact ce ne-am planificat, asta vom face… doar că acum ne vom şi distra, nu-i aşa, dragă?

Stomacul lui Mickey se contractă în timp ce înţelegea sensul acelor cuvinte. Ochii i se măriră îngroziţi când celălalt bărbat se îndreptă spre ea şi se aşeză pe canapea foarte aproape încât îi simţea mirosul de sudoare şi

mizerie. Îi cercetă repede faţa căutând disperată un semn care să-i dea speranţa că el nu vorbise serios, dar nu vedea decât ochii lui înflăcăraţi care o priveau ca pe un animal încolţit şi ea realiză că nu-i poate oferi nimic care să-l facă să se răzgândească.

Dar trebuia să încerce, să facă ceva, să-şi pună creierul amorţit în mişcare pentru a găsi o cale de scăpare.

— Ce vrei? Vocea ei era atât de stranie încât îi fu greu s-o recunoască.

— Să vreau? Ei bine, nu prea multe, dragă. Ceva bani, nişte bijuterii... puţină distracţie. Aplecându-se, îşi îndreptă mâna spre nasturii rochiei şi îi descheie pentru a privi decolteul prin care se vedea pielea ei mătăsoasă, cu o expresie care pe Mickey o îngrozi.

Mickey deschise gura şi încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată decât un sunet abia auzit pentru că mâna lui aspră îi acoperea deja gura. Aplecându-şi capul, el începu să-i vorbească pe un ton molatic, care o înfricoşa şi mai mult.

— Dacă ţipi acum, acesta va fi ultimul sunet pe care îl vei scoate.

Apoi simţi ceva rece şi tare pe pielea fină a gâtului ei şi începu să tremure de frică.

— Acum, Terry, du-te şi vezi ce găseşti în timp ce eu o voi cunoaşte mai bine pe tânăra doamnă, ordonă el fără a-şi lua ochii de la pieptul ei descoperit. Mickey se strădui să nu se mişte, să nu-şi apuce marginile rochiei pentru a se acoperi, pentru a nu-l forţa să folosească lama ascuţită de metal.

— Dar...

— Fă ce ţi-am spus! Şi nu te grăbi, fiule... ai destul timp.

Tânărul ieşi supărat din cameră şi Mickey simţi că-şi pierde orice speranţă. Acum rămăsese singură cu acel monstru şi realiză dintr-odată că ar fi preferat ca el să folosească acel cuţit ascuţit, decât să-şi pună planul în aplicare. Dacă ar putea găsi ceva care să-l oprească... să facă ceva, dar îi era imposibil să gândească, aşa cum

trupul îi era încremenit de groază.

El se apropie mai mult, punându-i cuţitul pe obraz şi vârându-şi mâna în decolteul ei şi zgâriindu-i sânii cu mâinile lui aspre. Lacrimi disperate curgeau pe obrajii ei la această atingere brutală.

— Mickey! Ce naiba faci cu uşa deschisă?

Keir stătea în pragul uşii, cu faţa supărată şi ochii i se îndreptară uimiţi spre scena care se desfăşura în faţa lui: lacrimi, teroare, mâinile unui bărbat pe trupul ei, cuţitul… o furie sălbatică îi cuprinse trăsăturile şi Mickey realiză că nu-l văzuse niciodată în asemenea hal.

— Las-o în pace! Vocea lui era joasă, rece, şi ea îl simţi pe monstru ezitând. Se văzu o mişcare în hol, băiatul era acolo, o siluetă subţire în lumina candelabrului, şi Mickey simţi că-i revine curajul pentru a ţipa cu toată puterea:

— Keir! Ai grijă!

El se dădu instinctiv la o parte, evitând la timp lovitura îndreptată spre capul lui, dar căzând în genunchi din cauză că-i nimerise umărul. Băiatul se dădu înapoi pentru a-l lovi cu picioarele şi Mickey se simţi mai liberă pentru o clipă. Lovi mâna bărbatului care-i ţinea cuţitul lângă faţă şi traversă camera pentru a-i trage un picior băiatului, care se rostogoli pe hol şi se izbi de un perete, atât de violent încât abia reuşi să mai respire.

— Dumnezeule, femeie, ce faci? Keir o privea uimit din genunchi, foarte uluit de perfecţiunea loviturii ei. Ea surâse înfierbântată.

— Am centura neagră la judo… abia mi-am amintit.

Cineva se mişcă în cameră şi amândoi îl priviră pe celălalt musafir nepoftit care era acum în picioare şi strângea cu disperare cuţitul în mână. Keir se ridică încet şi se pregăti pentru un atac asemănător cu cel al felinelor.

— Al tău sau al meu? îl întrebă politicoasă Mickey, neluându-şi ochii de la bărbatul speriat de apariţia lui Keir.

— Oh, al meu, te rog lasă-mă pe mine.

Vocea lui adâncă, era tulburată, dezvăluindu-i sentimentele aşa cum nu ar fi reuşit s-o facă o mie de

cuvinte. Stând nemişcată, Mickey îl privi atent cum îl încolţeşte pe acel bărbat.

Urmă un moment de adevărat box american, se auzi zgomotul oaselor rupte şi apoi linişte, iar Mickey nu îndrăznea să verifice cine este învingătorul.

Auzi prin cameră paşi care se îndreptau spre ea şi ridică repede capul pentru a întâlni tulburată doi ochi albaştri… bucuria ei nu avea margini.

Capitolul 11

— Şi se va face bine, cu siguranţă?

— Sigur că da, domnule Grant, a fost numai speriată, atâta tot. Nu este rănită fizic. Din ceea ce mi-aţi spus, aţi ajuns tocmai la timp pentru a o salva de la… ei bine, pentru ca planurile hoţilor să nu meargă mai departe.

Keir îşi încleştă dinţii reamintindu-şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă ajungea puţin mai târziu.

— Ei bine, am fost jos pentru a vedea ce face portarul. A fost norocos… dacă poţi spune asta văzându-i capul spart! Dar, ca să fim sinceri, în momentul în care cei doi au intrat pe uşile deschise, nu a putut face prea multe. Poliţia a constatat ce căutau hoţii?

Keir oftă, nerăbdător să plece şi răspunse repede:

— Bani, cărţi de credit, bijuterii… ca de obicei.

— Mm, înţeleg. Simţind că era prea insistent, doctorul se îndreptă spre uşă, adăugând: Nu uitaţi, sunaţi-mă dacă aveţi impresia că aveţi nevoie de mine, dar i-am dat deja un calmant, aşa că va adormi şi se va simţi mai bine.

— Desigur. Mulţumesc, doctore.

Keir îl conduse afară şi închise repede uşa. Nu era niciun semn că aceasta fusese forţată, aşa că se părea că Mickey nu închisese uşa cum trebuie când se întorsese în apartament.

— Keir?

Mickey îl striga din dormitor şi părea îngrozită, iar Keir se grăbi s-o liniştească.

— Totul e-n regulă, iubito, sunt aici.

Trecu repede prin hol şi încercă să-şi stăpânească

emoţiile înainte de a intra în cameră. Mickey stătea rezemată de un teanc de perne şi părul negru îi înconjura cu buclele lui faţa ca de alabastru. Ochii ei erau imenşi şi umbriţi de amintirea atacatorilor, iar Keir simţi o mare dorinţă de-a o strânge în braţe şi a-i goni pentru totdeauna acea amintire.

— Au plecat cu toţii? întrebă ea liniştită, chiar prea liniştită, îşi spuse el studiindu-i faţa.

— Da.

Ajungând aproape de ea, o privi îngrijorat. Calmul ei nu era natural, ci mai degrabă rezultatul şocului. Acest lucru îl nelinişti.

— Presupun că poliţia se va întoarce de dimineaţă.

— Da, vor ca tu să dai o declaraţie.

— Da, am auzit, răspunse ea dezinteresată.

Chiar şi prin uşa închisă a dormitorului, Mickey auzise refuzul furios al lui Keir care le spunea poliţiştilor că nu-i va lăsa s-o deranjeze în această seară. Căută cu disperare să spună ceva pentru a nu se mai gândi la ceea ce simţea.

— Ce face Jennifer? Au reuşit să-i scoată osul?

— E bine, sau va fi după ce se va odihni în această noapte. Din fericire osul nu era prea tare înfipt şi nu le-a fost greu să-l scoată, cu toate că am impresia că ea nu va putea cânta în baie câteva zile.

— Nu, sunt sigură. Mickey făcu un efort imens pentru a zâmbi slab şi-i întâlni ochii, înainte ca el să-şi ferească repede faţa de privirile ei.

— Mi-a explicat, de asemenea, că am greşit când te-am învinuit pentru acel accident, deoarece ea a fost cea care a pregătit peştele pentru a fi adus la masă, aşa că se pare că-ţi datorez scuze, Mickey.

— N-are importanţă, murmură ea încet.

Se întâmplaseră atât de multe în ultimele ore, încât nu se mai putea gândi la acel incident şi furia îi dispăruse complet. Cu toate astea, fusese drăguţ din partea lui Jennifer să recunoască faptul că ea era singura vinovată. Îi spuse cu sinceritate:

— E o fată bună, Keir. Îmi place foarte mult de ea. Oh, ştiu că nu pot spune asta pentru că am stat prea puţin împreună cu ea, dar am găsit-o foarte plăcută, şi foarte frumoasă. Sunt sigură că vei găsi cu greu o persoană mai potrivită decât Jennifer Lancaster.

— Da, sunt sigur că ai dreptate, răspunse el întâlnindu-i privirea şi Mickey se întrebă de ce constatarea lui îi provoca atâta durere.

Jennifer era tot ce-şi dorea el: era calmă, frumoasă, fermecătoare, bună şi prietenoasă… soţia perfectă. Găsirea ei trebuia să fie răspunsul la toate speranţele şi visele lui, sfârşitul înţelegerii care o ţinea legată de Keir Grant. Dar, într-un fel ciudat, durerea îi copleşea inima şi nu bucuria, şi Mickey privi repede în altă parte, înainte ca el să-i poată citi sentimentele, dar era prea târziu.

— Ce s-a întâmplat, Mickey? Te simţi bine? Keir se aşează repede pe marginea patului şi o privi intens. Eşti sigură că nu eşti rănită? Acel bărbat nu a… nu a…

— Nu, n-am nimic, răspunse ea repede. Nu avea cum să-i explice durerea ei.

— Eşti sigură? Aplecându-se, Keir îi luă mâinile reci şi le mângâie blând.

— Da, şopti ea.

— Mickey, uită-te la mine, iubito, spuse el blând.

— Nu pot.

— De ce?

Urmă o tăcere lungă în care luptă cu sentimentele care o copleşeau din ce în ce mai mult şi îi dădu un răspuns pe care el l-ar putea înţelege.

— Eu… eu… oh, Keir! Mă simt atât de murdară, atât de ruşinată!

Cuvintele o înecau şi Keir oftă adânc în timp ce o lua în braţe pentru a o strânge cu putere, ca şi când ar fi dorit să-i smulgă durerea din inimă.

Plânse mult timp, respirând adânc, scuturată de frisoane şi, în tot acest timp el o ţinu în braţe fără să spună nimic. Apoi încet, încet, suspinele dispărură şi Keir ridică o mână pentru a-i mângâia încet părul, îndepărtându-l cu

blândeţe de pe obrajii ei umezi şi înfierbântaţi. Mickey rămase uimită când simţi că el tremură şi dori să-i privească faţa tulburată.

— Keir, şopti ea, ce este?

— Ce este? Oh, Dumnezeule, Mickey, când l-am văzut ce îţi făcea am vrut să-l omor.

Cuvintele lui erau sincere şi când Mickey îl privi, văzu că toată masca lui se spulberase, lăsându-l extrem de vulnerabil. Ea îl îmbrăţişă pentru a-i oferi acelaşi confort pe care-l găsise ea în braţele lui, dorind să-i ia durerea, aşa cum încercase el.

Gândul acesta îi dădu puterea şi curajul de a înfrunta problemele legate de starea emoţională în care se aflau amândoi. Dar nu mai conta nimic, nimic în afară de faptul că el era aici şi suferea, iar ea întoarse capul pentru a-şi lipi buzele de ale lui.

Răspunsul lui veni imediat, spontan şi sentimentele îi ieşiră la iveală fără a le mai putea controla. Ea îl săruta şi el îi răspundea, iar sărutul armonios îi pasiona din ce în ce mai mult. El o lăsă uşor pe teancul de perne şi începu să-i sărute insistent obrajii, bărbia, ochii şi părul, ca şi când dorea să-i acopere fiecare milimetru al pielii cu săruturi. Mâinile lui îi mângâiau gâtul şi umerii, şi Mickey simţi cum se înfierbântă la fiecare atingere a lui. Sărutările şi mângâierile lui o ardeau şi o făceau să-şi arcuiască trupul fără ruşine, pentru a ajunge din ce în ce mai aproape de al lui.

Apoi, dintr-odată, în mod ciudat, toate aceste senzaţii începură să dispară, fiind înlocuite de o epuizare totală care-i făcea braţele, capul şi întreg corpul să fie greu, ca şi când încerca să înoate în ape foarte adânci. Încă mai putea simţi atingerea mâinilor lui, dar îi era imposibil să-i mai răspundă, imposibil să-şi mai ţină ochii deschişi.

— Mickey, iubito, ce s-a întâmplat? Simţind oboseala trupului ei, Keir se ridică puţin şi îngrijorarea îl făcu să pară disperat. Scumpa mea, revino-ţi. Te simţi bine? Mickey, vorbeşte-mi! La naiba!

Trăgând-o spre el, îi apăsă capul pe umărul lui în

timp ce privea ochii ei închişi, nevenindu-i să creadă că sărutările lui produseseră o asemenea reacţie.

Forţându-se să deschidă ochii, Mickey îl privi în timp ce-i zâmbea adormită.

— Îmi pare rău, nu-mi pot ţine ochii deschişi. Cred că de vină e pastila pe care mi-a dat-o doctorul. Îmi pare rău, mormăi ea înainte de a închide din nou ochii.

Privind faţa ei liniştită, Keir chicoti uşor, ştiind că abia după câteva ore o va mai putea săruta pe Frumoasa Adormită.

Câteva ore mai târziu, Mickey se trezi în lumina slabă care trecea prin draperii, simţindu-se ciudat de mulţumită şi fericită. Cele câteva ore de somn îi făcuseră bine.

Se întinse alene sub căldura cuverturilor şi trupul ei se lipi de ceva, iar ea îngheţă în timp ce inima îi bătea disperată. Întinse încet mâna pentru a explora ceea ce nu îndrăznea să privească şi fu prinsă repede în braţe bine cunoscute.

— Bună dimineaţa.

Vocea lui Keir se auzi de pe pernă şi ea întoarse capul pentru a privi ochii lui albaştri, întrebându-se de ce i se părea atât de normal să-l găsească întins lângă ea.

— Bună dimineaţa.

Pentru o clipă se priviră fix şi Mickey simţi cum roşeşte când îi văzu expresia feţei. O privea cu mare tandreţe, arătându-i cât de mult ţine la ea.

Întinzând mâna, îşi plimbă un deget de-a lungul obrazului ei înainte de a urmări linia buzelor. Mickey simţi cum inima începe să-i bată cu putere şi cum sângele i se transformă în lavă fierbinte.

— Nu-ţi aminteşti ce făceam azi-noapte înainte ca tu să adormi? o întrebă el cu blândeţe.

— Ba da, şopti ea, îngrijorată că ar putea vorbi prea tare şi vraja s-ar putea risipi, împreună cu el.

— Ei bine, unul dintre principiile mele respectate cu stricteţe, domnişoară James, este că nu las niciodată un lucru neterminat.

— Chiar aşa? Ei bine, cred că e un lucru bun.

— Bine. Aplecându-se spre ea, se opri gândindu-se la ceva şi apoi zâmbi. Ştii, cred că acesta este probabil primul moment din relaţia noastră în care eşti de acord cu mine.

— Da? Mişcându-se uşor ajunse mai aproape de el, simţind cum trupul lui tresare la această atingere. Ridică o mână şi-i mângâie obrajii, simţindu-i barba în palma fină. Probabil, domnule Grant, ar fi trebuit să pui întrebările altfel.

— Mm, aşa crezi? întorcând capul, îi sărută palma şi atingerea lui îi trezi imediat simţurile. Ei bine, domnişoară James, ce zici de următoarea? Pot să te sărut?

— Da, te rog.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, mai întâi uşor, urmărind conturul gurii ei până când Mickey simţi că explodează de dorinţă. Apoi el o sărută puternic, apăsat, ca şi când era cuprins de o pasiune sălbatică ce îl făcea să tremure la fel ca aseară.

Mâinile lui treceau repede peste trupul ei şi îi provocau o reacţie furtunoasă care îi trezea pasiunea, făcând-o să se agaţe cu disperare de el. Apoi Keir îi îndepărtă repede cămaşa de noapte şi privi o clipă sânii ei frumoşi care arătau foarte palizi în lumina dumineţii.

— Eşti atât de frumoasă, atât de frumoasă, murmură el cu o voce tremurândă. Îşi aplecă uşor capul şi îi sărută pe fiecare în parte, transmiţând văpăi în trupul ei. Clătinându-şi capul pe perne, ea îi şoptea neîncetat numele, într-o agonie plină de ardoare. Ridicând mâinile, începu să-i mângâie uşor spatele, simţind cum muşchii lui se încordează, făcându-l să se apropie din ce în ce mai mult de ea.

Apoi totul deveni mişcare, atingere, senzaţie; trup lângă trup, până în momentul în care trebuia să devină o singură fiinţă, dar ea îl simţi ezitând în clipa când el realiză pentru prima dată că ea nu se oferise niciodată unui bărbat.

— Mickey?

Încercând din răsputeri să se controleze, Keir o privi în ochi, incapabil să găsească un alt cuvânt potrivit pentru a se exprima. Ea îşi ridică şoldurile pentru a-i oferi încuviinţarea. Pentru o clipă simţi numai durere, muşchii i se încleştară, pentru ca apoi să se relaxeze. Agăţându-se de Keir, se trezi în mijlocul unui extaz pe culmile căruia numai el o putea aduce. Simţi cum tot trupul îi tremură de fericire.

Mai târziu, privind capul lui care se odihnea pe umărul ei, ştia că nu mai putea nega ceea ce simte, că nu mai putea ascunde nimic şi că nu va reuşi niciodată să-şi schimbe sentimentele… îl iubea, acum şi pentru totdeauna. îl iubea pe americanul care o şantaja!

Stând la biroul lui, Keir privi hârtiile înşirate pe suprafaţa de mahon lustruit a acestuia. Trecu repede cu privirea de la documentele lui la fotografiile îmbrăţişărilor lor pasionate şi se simţi din nou cuprins de dorinţă. Cu toate că făcuse dragoste cu Mickey ore întregi, încă mai voia s-o ţină în braţe, simţind o dorinţă insaţiabilă să-i mângâie trupul minunat; strânse pozele şi le puse în plicul lor încercând să-şi astâmpere pasiunea.

Se uită o clipă la plic şi apoi scoase una dintre fotografii pentru a o aşeza în sertarul de sus al biroului. Luând pachetul ieşi din cameră şi se îndreptă spre bucătărie, unde Mickey spăla vasele. Punând uşor plicul pe masă, o cuprinse repede în braţe, ţinând-o cu spatele lipit de trupul lui.

— Oh!

Mickey se speriase, dar simţind barba lui pe obrazul ei se relaxă imediat şi se sprijini de corpul lui puternic. Întorcând capul, îl sărută uşor pe gât şi pulsul lui se acceleră imediat la atingerea ei.

— Câtă treabă mai ai? o întrebă el în şoaptă.

— Termin în câteva minute… de ce?

— Ei bine, mi se pare o pierdere de timp să te am aici şi să te las să-ţi petreci tot timpul în bucătărie. Ca să fiu sincer, avem multe lucruri încântătoare de făcut în loc de

spălatul vaselor, murmură el mângâindu-i gâtul şi simţind răspunsul ei înfiorat.

— Keir Grant, ţi-ai dat seama că te gândeşti numai la un singur lucru?

— Mmmm… Sărută uşor gâtul şi umerii ei până când Mickey simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Keir, opreşte-te, şopti ea încercând să se agaţe cu disperare de ultima urmă de raţiune care-i mai rămăsese.

— De ce aş face asta? Au trecut ani de când te-am sărutat şi poliţia ne-a deranjat toată dimineaţa. Cred că merit o recompensă pentru răbdarea mea.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută uşor şi se îndepărtă repede pentru că pasiunea o asedia din nou. Traversând bucătăria, se aşeză pe un scaun şi începu să-şi privească mâinile care se odihneau pe marginea mesei, căutând vorbele prin care să-i explice ceea ce simţea şi a-i pune întrebările la care dorea să afle răspunsuri.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Rezemându-se de dulap, Keir o studie calm.

— Keir… uite, totul s-a întâmplat atât de repede, a fost atât de neaşteptat, şi eu…

— Regreţi ceva, îţi doreşti să nu se fi întâmplat?

Tonul lui era rece şi ochii albaştri îngheţaţi, iar ea se grăbi să-l asigure:

— Nu, e singurul lucru pe care nu-l regret… nu regret nimic. îl privi stăruitor, ca el să-i poată vedea ochii sinceri. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să strice noile şi preţioasele sentimente care-i legau, printr-o neînţelegere prostească.

— Îmi pare bine.

El luă un scaun şi se aşeză în faţa ei, mângâindu-i mâna subţire.

— Spune-mi ce te deranjează, atunci, Mickey, zise el în şoaptă şi blândeţea tonului lui îi dădu curajul de a continua.

— Vreau să ştiu ce se va întâmpla în continuare. Dacă pentru tine a fost numai o simplă aventură, aş vrea să-mi spui asta.

Furtuna din ochii ei căprui îl impresionă şi se aplecă pentru a-i săruta buzele înainte de a vorbi.

— Mickey, nu mă pricep la cuvinte şi nu-mi pot exprima prea bine sentimentele, dar îţi pot spune că ceea ce am trăit noi împreună a fost cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi nu am de gând să-l pierd.

— Nu?

— Nu. Nu eşti o aventură pentru mine, Mickey, eşti o fiinţă deosebită. Ştiu că relaţia noastră nu a început prea bine, dar vreau să te fac să uiţi tot ce a fost neplăcut. Cred că asta te va ajuta.

Împingând plicul pe masă, Keir puse mâna ei peste el şi o acoperi cu a lui, după care spuse:

— Vreau ca tu să ai aceste fotografii… eu nu mai am nevoie de ele.

Privind plicul, ochii lui Mickey se umplură de lacrimi de fericire, realizând cât de mult se schimbaseră sentimentele lui faţă de ea. Acum n-o mai privea ca pe o ameninţare, era o persoană în care putea avea încredere şi poate, doar poate, în viitorul apropiat această încredere se va transforma în ce îşi dorea cel mai mult… în dragoste.

Petrecură restul zilei într-o atmosferă plăcută şi fericită pe care Mickey ştia că şi-o va aminti mereu. Keir era foarte atent, refuzând s-o lase să muncească prea mult şi Mickey realiză că-i place să fie alintată.

Capitolul 12

Lumină difuză, muzică încântătoare, bărbatul pe care-l iubea… ce-şi mai putea dori o femeie? Nimic mai mult, în afară de încă zece minute în care visul să se termine.

Mormăind, Mickey se întoarse pe partea cealaltă şi apăsă cu o mână butonul radioului pentru a pune capăt vocii ascuţite care o trezea din visare. Avusese de făcut două demonstraţii de pregătire a cinei care se terminaseră târziu şi astfel se încheiase şi seria de fotografii, simţindu-se epuizată. Dar totuşi, existau unele compensaţii, cu toate că se trezise atât de devreme. Keir venea s-o ia la ora nouă şi dacă nu cobora din pat nu va reuşi să fie gata până

atunci. Dând cuvertura la o parte, se ridică şi plecă spre baie.

Douăzeci de minute mai târziu terminase duşul, se îmbrăcase şi îşi alungase somnul, aflându-se acum în bucătărie şi pregătind un ceai, gândindu-se la săptămâna care trecuse; şapte zile scurte care îi schimbaseră complet viaţa. Se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt încât se ciupise de multe ori ca să se asigure că nu visează, că nu-şi imagina nimic din felul în care se dezvolta relaţia lor în care pasiunea minunată îi făcea să fie foarte apropiaţi unul de altul.

Însă nu, nu visa. Trebuia numai să închidă ochii pentru a-l vedea pe Keir în sute de ipostaze, impresionant şi real. îl vedea râzând în parcul însorit şi sărutând-o sub copaci cu tandreţe; aplecându-se spre ea cu o figură serioasă când îi explica ceva despre afacerile lui; îmbrăţişând-o cu putere într-una din serile fericite; iubind-o cu tandreţe, dar nu şi spunându-i cuvintele pentru care ea ar fi dat orice să le audă. Numai dacă i-ar spune c-o iubeşte şi ce planuri are în legătură cu relaţia lor, atunci i-ar fi fost mult mai bine. Pentru ea era simplu: îl iubea mai mult decât crezuse că va putea iubi vreodată şi dorea să-şi petreacă tot restul vieţii împreună cu el, ca soţia lui. Era adevărat că de câte ori îi vorbea sau făcea planuri, ea era inclusă mereu, ca şi când făcea parte din viitorul lui, dar ar fi fost altceva să-l audă spunându-i asta clar. Niciodată nu-i vorbise despre căsătorie sau despre o legătură mai stabilă. De ce nu-i spunea nici că abandonase proiectul lui, deşi nici nu-i cerea să mai verifice o candidată în weekendul următor. Se îndoia că ar mai putea face faţă la asta, datorită sentimentelor pe care le avea acum pentru el. Probabil că făcea o prostie aşteptând o declaraţie de dragoste din partea lui atât de devreme, nu trecuse decât o săptămână de când relaţia lor devenise serioasă. Oricum, după tot ce-i spusese şi după cum se comportase Keir, deducea că iubirea e un sentiment nou pentru el, un lucru pe care abia acum îl întâlnea şi încerca să se acomodeze.

Târâitul telefonului îi alungă gândurile şi luă apa de

pe foc pentru că fierbea deja, iar apoi se grăbi să răspundă, întrebându-se cine ar putea-o suna atât de devreme dacă nu Keir. Acest gând îi făcu pulsul să se accelereze şi ridică receptorul aşteptând să audă vocea lui adâncă.

— Mickey?

Vocea era diferită, mai subţire ca a lui Keir, şi nu reuşi s-o recunoască.

— Da, cine e?

— Alistair.

Alistair! Numele acesta o făcu să se înfioare şi simţi cum tremură din tot corpul. Ce naiba dorea Alistair la o oră atât de matinală?

— Alistair, ce surpri…

— Să lăsăm politeţurile, da, Mickey? Vreau să ştiu ce naiba pui la cale.

Era profund uimită de brutalitatea lui şi de acea voce supărată care o lăsă fără replică.

— Ei bine? insistă el. Ceva era în neregulă, dar ea habar nu avea ce-l supărase. Nu mai vorbise cu el de când luaseră prânzul împreună cu Keir, în urmă cu câteva săptămâni.

— Îmi pare rău, Alistair, dar mi-e teamă că nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea cu hotărâre.

— Oh, haide, iubito, nu face pe inocenta cu mine. Mi-ai promis că îmi vei spune tot ce ştii. Am crezut că loialitatea pentru ziarul la care lucrezi te va opri să furnizezi povestea altui cotidian, de exemplu Chronide.

Vocea lui plină de răutate o agasa şi fu tentată de a-i închide telefonul, dar trebuia să afle despre ce vorbeşte pentru că era convinsă că lui nu-i plăcuse ceea ce citise acolo şi că o învinovăţea pe ea pentru asta.

— Alistair, crede-mă că habar n-am despre ce vorbeşti, aşa că te rog să-mi spui totul. Se chinui să-i vorbească liniştit şi cu grijă, cu toate că-i era foarte greu. Urmă un moment de ezitare, ca şi când el îşi cântărea cuvintele, apoi îi răspunse pe cel mai agresiv ton al lui.

— A apărut un articol în Chronide, azi dimineaţă,

despre prietenul tău, Keir Grant, despre felul cum folosea nişte punctaje pentru a-şi alege soţia perfectă. Vrei să-mi spui că nu tu le-ai vândut pontul?

Cuvintele se auziseră foarte clar şi stăruiau sâcâitoare în mintea ei; Mickey se agăţă cu mâna liberă de spătarul celui mai apropiat scaun când camera începu să se învârtească cu ea. Nu putea fi adevărat, conversaţia aceasta era doar un coşmar! Se agăţă de această speranţă şi încercă să se convingă că aşa era. Era sigură că dacă nu se mişcă, dacă nu vorbeşte şi dacă nu respiră, totul va dispărea şi se va trezi din acest vis oribil.

— Mickey, Mickey! Ce s-a întâmplat… Mickey? Vocea lui Alistair era îngrijorată acum, dar ea nu auzi, în timp ce încerca din răsputeri să revină la presupusa ei realitate. După câteva minute, el întrerupse legătura şi o lăsă singură în liniştea care-o înconjura.

Nu ştia cât timp rămăsese acolo nemişcată, dar trecu destul până când auzi tonul din receptor, care îi deblocă mintea înspăimântată. Puse încet receptorul în furcă şi se îndreptă spre fereastră cu picioarele tremurânde, unde încercă să gândească şi să înţeleagă ceea ce i se spusese.

Cum descoperise acel ziar toate detaliile? Cine le spusese? Cine văzuse notiţele lui Keir şi le transformase într-o poveste îngrozitoare? Ea credea că existau numai doi oameni care ştiau asta, Keir şi… ea. Ce se va întâmpla când Keir va auzi? Va crede şi el, ca şi Alistair, că ea e vinovată?

Gândul acesta o înspăimântă şi Mickey ştia că nu avea timp de pierdut; trebuia să ajungă la Keir, să-i vorbească, să-l facă s-o creadă că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva… dar putea? încrederea nu era pentru el decât un sentiment nou şi foarte fragil care putea fi distrus imediat. Dacă nu-l va putea face s-o creadă? Dacă acea puţină şi preţioasă încredere pe care i-o arătase când îi dăduse pozele înapoi se risipise deja? însă trebuia să încerce să-l facă s-o creadă că-l iubeşte prea mult pentru a-l răni.

Alergă repede spre uşa de la intrare, dar telefonul sună din nou înainte ca ea să ajungă acolo. Ştia din instinct

cine o suna. Ridică receptorul şi aşteptă să audă vocea lui, pentru a trăi un nou coşmar.

— De ce, Mickey, de ce ai făcut asta? Nu era furios, numai atât de trist încât o făcu să lăcrimeze.

— Keir, nu eu le-am spus, nu eu.

— Oh, haide, Mickey, ce rost mai are să minţi acum? Chiar dacă faptele nu vorbesc de la sine, am fost la ziar şi ei mi-au spus că informaţiile au venit de la tine.

Cuvintele lui îi tăiară respiraţia şi o loviră asemenea unui pumn.

— Nu eu le-am spus, Keir, sincer, nu eu, nu eu. Se îndoia că el o asculta.

— Am avut încredere în tine, Mickey, ştii asta, nu? Am avut cu adevărat încredere în tine, erai prima femeie onestă pe care o cunoşteam, dar m-am înşelat, nu-i aşa? Eşti la fel ca celelalte, ţi-au aflat preţul şi te-au putut cumpăra. Ei bine, sper că a meritat, Mickey, sper că te-au plătit bine. Sper că a fost o sumă mai mare decât treizeci de arginţi.

El întrerupse legătura şi în acel moment Mickey se simţi zdrobită de durere.

Cum putea crede că ea a făcut un lucru atât de oribil, după tot ce trăiseră împreună în săptămâna care trecuse? Cum putea crede că era capabilă de o asemenea răutate şi că banii o cumpăraseră? Era sigură că el ştie cât de mult îl iubeşte, că ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-l rănească. Da, undeva în inima lui trebuia să ştie că era o greşeală, că ea nu era în stare să facă aşa ceva. Problema lui era că încăpăţânarea nu-l lăsa să se gândească la asta, dar ea îl va obliga; îl va face s-o asculte, să caute să descopere cine vânduse această poveste ziarului şi cine îi folosise numele drept acoperire.

Luându-şi cheile, fugi până la maşină şi porni cu viteză spre blocul lui, ca şi cum toţi demonii se aflau pe urmele ei. Opri la baza treptelor de la intrare şi ajunse înăuntru alergând. Ajunse la uşa apartamentului cu respiraţia întretăiată şi începu să bată cu disperare, ascultând ecoul bufniturilor în holul gol. Era stăpânită de o

furie sălbatică. Cum îndrăznea s-o ignore, cum îndrăznea să refuze să-i răspundă după ce-şi riscase viaţa pentru a ajunge aici în cel mai scurt timp?

Ridicând clapeta pe unde se primea corespondenţa începu să ţipe:

— Keir, deschide uşa asta blestemată!

Urmă o linişte care îi încordă şi mai mult nervii. Apoi auzi o voce în spatele ei şi se sperie cumplit.

— A plecat.

— Cum? întorcându-se, Mickey îl privi pe portarul care abia coborâse din lift.

— Domnul Grant… a plecat cu puţin timp înainte. Aţi alergat pe lângă mine şi nu am apucat să vă spun.

— Ce vrei să spui? E plecat la cumpărături? Teroarea rece şi ascuţită punea stăpânire pe ea şi o făcea să se simtă slabă, dar reuşi să-şi păstreze controlul.

— Oh, nu, s-a întors acasă, în America. A plecat… oh, acum douăzeci de minute sau mai mult, părea destul de grăbit, dacă pot spune aşa, probabil dorea să prindă avionul care pleacă la ora zece. Bărbatul îşi privi ceasul înainte să constate: Nu, nu mai aveţi cum să-l prindeţi, a plecat deja.

Mickey ştia că portarul are dreptate.

Nu putea dormi, era ora trei dimineaţa, se simţea epuizată fizic şi mental, dar nu reuşea să-şi închidă pleoapele. De câte ori încercase să închidă ochii şi să-şi elibereze mintea, aceleaşi cuvinte i se învârteau prin cap făcând-o să se trezească; el a plecat, el a plecat… îi repeta mereu vocea ei interioară. Dădu cuvertura la o parte şi se îndreptă spre bucătărie.

Deschise frigiderul şi luă laptele pentru a-l încălzi, zâmbind amar. Lapte cald, vechiul remediu pentru insomnii… se îndoia că-i va fi de folos. În ultimele trei zile care trecuseră de la plecarea lui Keir, sentimentele o copleşeau, durerea se amesteca încet cu deznădejdea, apoi supărarea şi din nou tristeţea.

Dacă el ar fi aşteptat, dacă ar fi avut destulă

încredere în ea ca să rămână acolo pentru a-i putea explica, pentru a-l face să creadă că e nevinovată. Dar el nu făcuse asta şi era în zadar să-şi dorească altceva. Mickey ştia din instinct că dacă ar fi avut şansa de a-l putea convinge, ar fi reuşit, l-ar fi făcut să realizeze cât de mult îl iubea şi cât de mult o iubea şi el. La naiba! însă acum el era foarte departe, nu-l putea găsi şi nu avea cum să-i vorbească…

Ochii ei se îndreptară spre telefon şi încercă să facă ceea ce-i trecuse prin minte în ultimele zile. îl va suna încontinuu până când el va fi de acord s-o asculte, până când îl va convinge care era adevărul. îl iubea şi nu avea de gând să-l lase să dispară din viaţa ei, fără a face tot posibilul să-l păstreze.

Ajunse înapoi în dormitor şi căută cu disperare printre hârtiile de pe noptieră pentru a găsi foaia pe care scrisese numărul lui, dar nu reuşi s-o găsească acolo. Trase sertarul şi vărsă conţinutul lui pe pat, căutând repede prin lenjerie până când îl găsi. Desfăcu încet bucata de hârtie şi începu să tremure, cuprinsă de febră. Îşi rezemă capul de peretele rece şi respiră adânc pentru a-şi regăsi calmul pierdut. Ridicând receptorul, începu să formeze numerele cu atenţie, aşteptând să aibă legătura cu vreun străin.

Auzi mai multe interferenţe şi apoi ţârâitul ciudat al unui telefon, iar Mickey simţi cum îi transpiră palmele din cauza tensiunii.

Acum, când venise această clipă, mintea i se golise complet şi toate cuvintele minunate pe care le pregătise dispăruseră. Oh, Dumnezeule, ce-i putea spune?

— Alo! Keir Grant la telefon.

Vocea lui adâncă, încântătoare, era atât de clară încât Mickey avu impresia că se află lângă el şi lacrimile îi înceţoşară ochii.

— Cine e?

Tonul lui era nerăbdător şi Mickey ştia că trebuie să răspundă, trebuia să găsească acele cuvinte care vor avea darul să-l convingă de adevăr. Deschise gura pentru a-şi

începe fraza când auzi o voce feminină foarte aproape de receptor.

— Nu întârzia prea mult, Keir. Ţi-am pregătit baia.

— Bine, vin imediat.

Vocea lui se îndepărtă când întoarse capul pentru a răspunde şi Mickey şi-l imagină dintr-odată împreună cu o altă femeie care probabil îşi petrecea seara împreună cu el. Gândul acesta o copleşi şi durerea n-o lăsă să vorbească. Urmă o pauză şi apoi el închise, iar Mickey puse uşor receptorul în furcă şi coborî în bucătărie.

Sigurul gând care o menţinuse pe linia de plutire în ultimele zile fusese că el o iubeşte. Dar acum, după ce auzise acea voce de femeie, nu mai era sigură. Ce putea face singur cu o femeie la ora şapte seara (atâta trebuia să fie acolo), cu o femeie care îi pregătea baia? Fusese o proastă când crezuse tot ce-i spusese el! Fusese numai o altă cucerire a lui, un alt trup de femeie?

Îşi punea sute de întrebări în timp ce simţi mirosul de lapte ars din bucătărie. Întorcând capul, Mickey văzu cum lichidul alb curge pe aragaz. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi frisoanele îi scuturau tot trupul; plângea pentru laptele stricat… şi pentru dragostea ei pierdută.

Capitolul 13

Vremea frumoasă a verii târzii dispăru aproape peste noapte, înlocuită de o vreme rece, cu nori grei care oglindeau întocmai sentimentele din inima ei.

Când plecase Keir, Mickey fusese devastată, dar păstrase speranţa că el se va reîntoarce într-o zi. Acum, cu amintirea acelui telefon, acea mică rază de soare se spulberase şi fusese constrânsă să accepte că totul a fost un vis frumos şi prostesc. Era clar că el n-o iubise niciodată. O folosise doar, se jucase cu sentimentele pe care ea i le oferise necondiţionat. Faptul că-i dăduse fotografiile înapoi nu însemna nimic. Fusese o proastă când acceptase să se complice cu un om ca el, o proastă iresponsabilă; dar nu reuşise să se stăpânească atunci când întreg trupul ei îl dorea aşa cum nu dorise pe nimeni, niciodată.

Singurul mod în care se putea opri să se gândească la toate acestea era să muncească şi îşi umplu zilele şi serile cu asta până când ajunse la epuizare, un lucru pe care Rob îl observase privindu-i faţa obosită.

Trecuseră zece zile de la plecarea lui Keir şi de atunci ea nu dormise nici măcar zece ore, iar acest lucru se vedea din paloarea feţei şi tremurul mâinilor. Rob nu-i spusese nimic la început şi când ridică supărat hârtiile de pe genunchii ei, îi prinse mâinile reci în ale lui.

— Spune-mi, Mickey, zise el blând şi ea realiză că trebuie să i se destăinuiască.

Strângându-i mâinile, ea începu să-i vorbească, cu furie la început, iar apoi mai liniştită şi uimită parcă de acest calm.

— Şi Grant a crezut că tu ai făcut asta, că tu ai vândut povestea ziarului?

— Da, abia dacă reuşi ea să şoptească.

— Atunci e un prost! Dumnezeule, Mickey, cum a putut crede aşa ceva?

— Presupun că era logic; numai noi ştiam de acele planuri şi când Chronide a confirmat povestea, vina a căzut asupra mea.

— Nu mai căuta scuze pentru el, Mickey, spuse Rob cu asprime. Dacă te iubea ar fi ştiut că nu puteai face aşa ceva.

Cuvintele lui susţineau ceea ce gândea ea şi lacrimile începură să-i curgă necontrolate pe faţă. Dacă Keir ar fi iubit-o cu adevărat, dacă ar fi ţinut la ea aşa cum ţinea ea, atunci ar fi avut încredere în ea, ştiind că n-ar fi făcut nimic ca să-l trădeze.

Rob o îmbrăţişă şi ea îl lăsă, simţind că e prea slabă ca să riposteze. Apoi el o îndepărtă uşor şi îi mângâie obrazul cu un deget.

— Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să faci faţă situaţiei, zise el blând şi ea încuviinţă.

— Da, ştiu, dar încă mă mai doare. îl iubesc, Rob, îl iubesc foarte mult.

Faţa lui Rob deveni tristă şi-i întoarse repede spatele,

dar nu înainte ca ea să vadă asta şi Mickey realiză un lucru pe care până acum îl bănuise doar: Rob o iubea. Ridică puţin capul în dorinţa de a-l linişti, dar renunţă.

Nu-i putea oferi nimic, absolut nimic pentru a-l face să nu mai sufere atât de mult. Rob o iubea, iar ea era îndrăgostită de Keir… ce situaţie teribilă!

Camera era cuprinsă de linişte şi Rob o privi fix, fără a-şi arăta sentimentele.

— Ce vei face acum, iubito?

— Ce vrei să spui?

Mickey îl privi uimită, neînţelegând ce vrea să spună.

— Ei bine, ai de gând să lupţi pentru a-l aduce înapoi?

— Să-l aduc înapoi?… Nu, nu cred, răspunse ea râzând amar. După tot ce s-a întâmplat, se pare că nu a ţinut niciodată la mine; totul a fost numai o iluzie.

Îi spusese totul lui Rob, în afară de telefonul ei disperat pe care-l dăduse acasă la Keir, lucru prea dureros pentru a fi menţionat.

— Dar n-ai de gând să descoperi cine ţi-a folosit numele? Nu vrei să ştii cine a făcut asta?

— Nu m-am gândit niciodată, dar dacă tot ai adus vorba, da, aş vrea să ştiu cine mă urăşte atât de mult încât să facă un astfel de lucru. Nervozitatea îi punea sângele în mişcare şi o făcea să se trezească la viaţă. Toată durerea ei se concentra acum asupra persoanei care oferise povestea ziarului şi acum îşi dorea cu adevărat să-i afle identitatea.

— Cum aş putea afla, Rob? Sunt sigură că dacă-i sun voi primi răspunsul care i-a fost dat şi lui Keir.

— Mai sunt şi alte căi… lasă-mă să dau câteva telefoane şi vom vedea ce voi afla.

— Desigur. Poţi face asta în timp ce pregătesc ceva de băut.

Trecu destul timp, în care el dădu mai multe telefoane, înainte de a se întoarce în bucătărie.

— Ei bine?

— Nu există nicio dovadă, desigur, dar se zvoneşte că e implicată o anume Angela Baddley. Numele acesta îţi

spune ceva?

Mickey încuviinţă, incapabilă să vorbească în timp ce în minte avea mai multe imagini: Angela stând la biroul lui Keir în acea dimineaţă; Angela la restaurant, aruncându-le ameninţări de răzbunare; Angela era cea care o ura suficient de mult pentru a face asta. Totul se lega.

— Acum ai aflat, ai de gând să-i spui lui Keir? o întrebă Rob.

Urmă un moment de ezitare în care inima ei se umplu de speranţă, înainte de a-şi aminti totul şi a răspunde:

— Nu. Vezi tu, Rob, ai avut dreptate mai devreme, dacă m-ar fi iubit nu ar fi fost nevoie să-i spună altcineva adevărul, nu? Ştia că nu aş fi făcut niciodată vreun lucru care să-l rănească.

Angela învinsese, făcuse ceea ce spusese, dar Mickey nu găsea în inima ei puterea s-o urască. Poate că Angela aprinsese numai o scânteie, dar neîncrederea lui Keir a făcut focul să ardă cu vâlvătăi.

Era foarte obosit şi iritat. Zborul fusese întârziat de două ori, o dată din cauza ceţii din San Francisco, şi acum nu se ştia de ce nu putea ateriza. El nu dorise să facă această călătorie, dar fusese nevoit din cauză că se cerea o persoană competentă, un manager. Tot ce-şi dorea acum era să ajungă cât mai repede în apartamentul lui. În ultimele săptămâni îşi ţinuse cu greu firea, dar acum nervii lui nu mai rezistau şi-i venea să urle. Trebuia să fie departe de lume cel puţin pentru câteva ore şi să gândească, să se liniştească, să doarmă şi, poate, să reuşească să alunge neliniştea care pusese stăpânire pe el şi-l stăpânea ziua şi noaptea.

Trecu repede prin mulţime şi ajunse la ieşire în timp ce căuta în buzunar pachetul de ţigări, înjurând printre dinţi când descoperi că e gol. Nu mai fumase de ani de zile, dar în ultimul timp începuse să aprindă ţigară de la ţigară, în încercarea inconştientă de a-şi linişti nervii. Nu avea cum să se liniştească în această seară dacă nu fuma o

ţigară şi se îndreptă spre un magazin pentru a-şi cumpăra o duzină de pachete. Când plăti, ochii lui căzură pe un poster lucios care era lipit pe perete şi faţa îi deveni lividă. Ezită puţin şi apoi făcu un pas spre el pentru a atinge cu mâna hârtia lucioasă pe care era imprimată o figură cunoscută.

— Arată minunat, nu-i aşa?

Vocea care venea chiar de lângă el îl făcu să se întoarcă pentru a privi un omuleţ scund şi bătrân.

— Soţia mea a preparat multe dintre reţetele ei extraordinare. A fost fericită când a găsit acest poster în ziarul de ieri şi a făcut o copie pentru a o trimite surorii sale. Am mai încercat să cumpăr, dar se vânduseră toate şi se pare că am avut noroc să-l pot pune aici, nu-i aşa? Doar ăsta mi-a mai rămas.

Aplecându-se, omuleţul scoase un ziar de sub tejghea şi Keir se feri ca şi când hârtia împăturită l-ar fi muşcat.

— Uite! Am văzut prima…

— Îţi dau zece dolari pe el zise repede Keir în timp ce scotea banii din portofel şi-i arunca pe tejghea.

— Zece dolari! Pentru un ziar? Bărbatul îl privea ca pe un nebun şi Keir supralicită:

— Douăzeci.

— S-a făcut.

Bătrânelul luă repede banii şi-i ascunse în timp ce Keir se ducea la casă pentru a plăti restul cumpărăturilor. Traversă pardoseala de marmură şi se aşeză pe un scaun în sala de aşteptare a aeroportului pentru a deschide la mijloc ziarul cu mâini care îi tremurau de emoţie. Privi fix poza lui Mickey. Şi încet, încet, un sentiment calm, plin de înţelegere îl cuprinse.

De săptămâni întregi, din acea dimineaţă în care deschisese ziarul şi-şi văzuse povestea acolo, încercase să şi-o scoată pe Mickey din minte, dar acum, văzând figura atât de bine cunoscută, ştia că nu reuşise. Nu avea cum să uite amintirile legate de ea şi fusese un prost când crezuse asta, la fel de prost ca atunci când plecase precipitat din Londra. Trebuia să rămână acolo, s-o vadă, să-i vorbească

şi să afle exact ce a făcut-o să acţioneze aşa. Se simţea atât de rău şi era iritat din singurul motiv că lăsase acea treabă neterminată… dar lucrurile nu vor rămâne aşa mult timp. O va găsi pe domnişoara Michaela James şi va vorbi cu ea, o va face să-i explice ce a fost în capul ei, iar dacă va fi nevoie o va obliga.

Deschise paginile ziarului şi ajunse la coloana cu prezentarea ei, privind morocănos toate realizările lui Mickey din ultimul timp, după care zâmbi uşor. Se ridică, rupse paginile ziarului, îl aruncă la gunoi şi se îndreptă spre ieşire.

Domnişoara Michaela James va mai avea ceva de rezolvat, un lucru fără nicio legătură cu mâncărurile ei!

— Ei bine, cred că asta e tot. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat. Mickey îşi îndreptă îngrijorată una dintre şuviţele negre de păr care îi căzeau pe faţă şi le zâmbi celor două femei în vârstă.

— Oh, noi vă mulţumimm, domnişoară James, a fost o demonstraţie atât de interesantă. Sufleul acesta e… ei bine, ce pot spune? Delicios!

— Mă bucur că v-a făcut plăcere să mă asistaţi.

Închizând portbagajul, Mickey se aşeză pe scaunul de la volanul şi strânse repede mâinile celor două femei, după care porni motorul. Dumnezeule, de obosită era! Demonstraţia durase mai mult decât prevăzuse, dar îi fusese greu să plece când toţi cei aflaţi acolo doriseră să-i pună întrebări. Acum totul se terminase şi peste o jumătate de oră va ajunge acasă.

Se îndreptă încet spre stradă şi aproape opri maşina când un taxi intră val-vârtej pe poartă. Acesta încetini pentru a trece pe lângă ea şi Mickey îl privi curioasă, iar ochii i se măriră de groază când îl recunoscu pe bărbatul care stătea pe bancheta din spate. Capul i se învârtea şi avu impresia că lumea se prăbuşeşte.

— Mickey!

Vocea lui Keir n-o aduse la realitate şi Mickey simţi că leşină când stomacul i se strânse de emoţie. Panica o

făcu să apese pe acceleraţie şi plecă în forţă spre şosea. Inima îi bătea cu putere, gura i se uscase şi se gândea la un singur lucru… trebuia să scape de el!

Era mulţumită că se afla printre maşinile din trafic şi privea mereu în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă e urmărită, dar nu era niciun taxi în urma ei şi acest lucru o îngrijoră. Lui nu-i stătea în fire s-o lase să scape atât de uşor, nu, cu siguranţă… atunci ce naiba punea la cale?

Apoi adevărul o înmărmuri; de ce trebuia s-o urmeze cu viteză pentru a trezi suspiciunile poliţiştilor când ştia foarte bine unde locuieşte şi unde lucrează? O va găsi atunci când va dori. Era un gând care o enerva şi mai mult şi Mickey opri maşina pentru a se putea gândi cum să-l evite.

Desigur, fusese o prostie să fugă când îl văzuse, dar reacţionase din instinct. Dacă ar fi ştiut adevăratul motiv pentru care venise el, atunci poate că s-ar fi descurcat. Totuşi, de ce i-ar păsa? Plecase din viaţa ei în urmă cu două luni şi, în niciun caz, nu-l va lăsa să se întoarcă, nu avea de gând să fie atât de proastă încât să-şi piardă iarăşi capul! Privi încă o dată în oglindă şi intră din nou în trafic pentru a ajunge în oraş, foarte sigură de hotărârile ei. Se va ascunde cum va putea până la plecarea lui şi el nu va reuşi s-o găsească… niciodată!

— Vrei să spui că n-o poţi găsi? La naiba, omule, nu putea să dispară; e o bucătăreasă, nu un criminal. Trebuie să fie undeva, caută mai bine!

Rezemându-se cu coatele de birou, Keir privi telefonul. Îi plătea acestui detectiv o avere pentru a o găsi pe Mickey şi el ce-i oferea? Nimic! Din ceea ce-i spusese, ea dispăruse de pe faţa pământului şi dacă n-ar mai fi existat coloana ei din ziar, ar fi fost convins că i se întâmplase ceva. Dar nu, această femeie ciudată se ascundea de el şi problema era că n-o putea găsi!

Traversă camera, îşi turnă un pahar de whisky şi-l bău încet în timp ce privea pe fereastră. Încercase totul şi pusese întrebări tuturor celor la care se gândise că-l pot

ajuta: fusese la ea acasă, la mătuşa ei, la ziar, la agenţie, chiar şi la prietenul ei blestemat, fotograful Rob, dar nu căpătase nicio informaţie despre locul unde se afla. Nimeni nu părea să ştie unde se află, sau nimeni nu voia să-i dea această informaţie. Ar fi trebuit s-o urmărească în momentul în care o întâlnise. Atunci avusese şansa perfectă pentru a o face să-i explice totul; nu putea crede nici acum că fugise la vederea lui! Acum, ei bine, probabil că trebuia s-o dea în urmărire generală pentru a o găsi.

Gândul acesta îl supăra, dar îşi dădu seama care era singura soluţie. Aşezând paharul pe tavă, traversă camera, deschise sertarul de sus al biroului şi scoase bucata dreptunghiulară de hârtie pe care o privi fix câteva secunde. Asta o va face să apară imediat, n-avea nicio îndoială, dar întrebarea era: oare îl va ierta vreodată?

Era o mizăextrem de mare, dar îşi dădea seama că asta era singura soluţie.

Capitolul 14

Oprind maşina, Mickey privi în jur pentru a vedea dacă se află cineva prin preajmă şi se linişti când văzu că nu era nimeni pe acolo. Strada era goală şi liniştită în lumina cenuşie a dimineţii şi ea oftă uşurată când băgă maşina în garaj. Scoţând cheile din buzunar, ajunse la uşa din faţă şi se opri când bucuria întoarcerii acasă o copleşi.

Era fericiră că se întorsese aici, că-şi revedea propriile lucruri şi încuie repede uşa casei în urma ei. Timp de cinci zile se simţise ca o fugară, se mutase dintr-un hotel în altul, îngrozită de gândul de a sta în casa mătuşii Ruth. îl cunoştea foarte bine pe Keir şi ştia că e hotărât s-o găsească şi cât detesta să fie păcălit. Până acum reuşise să-l evite, dar stând singură în holul casei sale, se întrebă de ce această realizare nu-i dădea nicio satisfacţie.

Alungând repede acest gând, adună scrisorile şi ziarele de pe podea şi le privi repede, mormăind supărată când văzu ediţia de azi dimineaţă a ziarului Chronicle. Aruncă totul pe măsuţa din hol, gândindu-se că va avea timp mai târziu să le răsfoiască şi privi în jur oftând.

Într-o zi, într-o minunată zi când totul se va sfârşi, va

redecora holul, dându-i o alură modernă… într-o zi în care va avea timp.

Ajungând în bucătărie, îşi făcu un ceai, sorbind din el în timp ce se uita prin ziar la titluri şi nu la ce scria în articole, până când o poză îi atrase atenţia şi se opri. Poza aceea alb-negru i se părea cunoscută şi privi mai bine pagina ziarului înainte de a-şi da seama ce vede şi a începe să tremure.

Era un cuplu care se săruta, corpurile le erau strâns înlănţuite într-o îmbrăţişare pasionată… poza ei şi a lui Keir! Pentru o clipă nu mai reuşi să vadă în faţa ochilor din cauza groazei care o cuprinse şi se chinui să se concentreze pentru a citi rândurile de dedesubt:

„Oare e adevărat? Un punctaj total de zece pentru Keir Grant şi uimitoarea Michaela James, care pare mai pasionată de îmbrăţişare decât de mâncărurile ei. Ah, ei bine, ştiţi vorba: calea spre inima unui bărbat…”

Teroarea o făcea să tremure puternic. Cum a ajuns poza acolo? Cine le-o dăduse? Mai rău, câţi oameni apucaseră s-o vadă? Ultima oară când o văzuse, această fotografie era în plic şi Keir i-o dăduse ei.

O suspiciune oribilă o cuprinse, o suspiciune care o făcu să alerge până în dormitor pentru a deschide dulapul unde pusese fotografiile în urmă cu câteva săptămâni. Scoase plicul şi împrăştie pozele pe pat, căutând-o pe cea care era tipărită în ziar.

Nu era acolo şi Mickey îşi dădu seama acum de ce se întorsese el, ştia ce planuri are. Îi promisese că va publica fotografiile dacă îl înşală şi acum făcuse asta. Ajunseseră la acelaşi final urât şi fusese o mare proastă când crezuse că totul va fi altfel. Acel Keir Grant pe care crezuse că-l iubeşte nu era decât un bărbat dezgustător, un străin rău care făcea necazuri oricărei persoane care îi stătea în cale. O folosise de la început până la sfârşit… o folosise, n-o iubise niciodată. Luând fotografiile, le rupse în sute de bucăţi.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în valuri fierbinţi, usturătoare, dar ea nu le mai simţea, fiind copleşită de

imensa durere pe care o simţea trăgând concluzia finală că el nu ţinuse deloc la ea. Gândul acesta o întrista enorm şi se transforma uşor într-o furie sălbatică; furie pentru prostia ei, pentru ce-i făcuse Keir, şi realiză că nu mai putea trăi fără să-i spună ce gândea despre faptele lui.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, se îndepărtă de pat şi se opri la un gând ciudat; strânse bucăţile fotografiilor şi le puse înapoi în plicul lor. Ţinea mult la ele, dar acum nu mai aveau nicio semnificaţie, la fel ca şi bărbatul care i le dăduse. I le va da înapoi, îi va da toate bucăţelele… i le va înapoia şi va rupe orice legătură între ei.

Traficul dimineţii era aglomerat şi Mickey conduse foarte atent, nedorind să aibă un accident înainte de a-i vorbi lui Keir, înainte de a-i putea spune ce fiinţă mârşavă se dovedise a fi. Parcând maşina în faţa blocului lui, intră şi bătu la uşa apartamentului, fără a schiţa vreun zâmbet când aceasta se deschise repede.

— Mickey!

Uimit, Keir nu făcea decât s-o privească fix, trezindu-se abia când ea îi vorbi.

— Nu te voi întreba de ce ai făcut asta, Keir, nu mai are niciun rost… oricum, mă avertizaseşi. Vreau doar să spun că n-am crezut niciodată că ai putea fi atât de rău încât să faci aşa ceva. Eşti demn de dispreţ, Keir Grant, ştii asta? Te dispreţuiesc şi e păcat, deoarece am crezut la un moment dat că eşti bărbatul cu care doresc să-mi petrec întreaga viaţă, dar apoi am realizat cât de proastă sunt, nu-i aşa? Acum, ei bine, sunt foarte bucuroasă că ai publicat acea fotografie; înseamnă că totul s-a terminat. Ai făcut cel mai rău lucru posibil, aşa că nu mai ai nimic de împărţit cu mine şi mai vreau să-ţi spun încă ceva… pleacă din viaţa mea, Keir, n-am nevoie de tine, pleacă pentru totdeauna!

Întorcându-se să plece, îi aruncă plicul şi privi cum fragmentele de fotografii cad la picioarele lui ca nişte confeti. Apoi, privindu-i încă o dată faţa, constată cu tristeţe:

— Le poţi păstra şi pe acestea, sunt la fel de neînsemnate ca tine.

Cuvintele ei îl uimeau prin tristeţea şi supărarea cu care erau exprimate şi pentru o clipă nu reuşi decât s-o urmărească plecând de-a lungul coridorului spre lift. Apoi îşi reveni: ea pleca, după tot ceea ce făcuse pentru a o regăsi şi el stătea împietrit, privind-o!

— Mickey! Vino înapoi, mormăi el, dar ea îl ignoră şi intră în lift apăsând butonul pentru parter. El făcu o cursă nebunească pe scări şi ajunse jos fără să-i pese că purta numai un halat scurt pe care-l îmbrăcase după ce făcuse duş. Femeia asta blestemată voia să-l păcălească din nou!

Ieşind din lift, Mickey se îndreptă spre ieşire destul de ameţită după ce furia dispăruse. Se simţea goală pe dinăuntru, ca şi când cineva îi luase o parte din suflet şi-l pusese la păstrare, şi pentru o clipă se întrebă cum va reuşi să trăiască fără Keir…

— Mickey, opreşte-te!

Strigătul disperat o făcu să asculte şi privi repede peste umăr la bărbatul înalt care ajunsese la baza scărilor. Realiză abia acum în ce era îmbrăcat… ceva foarte sumar, în orice caz. Halatul scurt, maroniu, se deschisese, dezvelindu-i pieptul bronzat şi picioarele puternice, iar Mickey se înroşi când le privi. Îi întoarse spatele, refuzând să se certe cu el în mijlocul holului, mai ales pentru că era aproape dezbrăcat.

— Am spus să te opreşti.

Cum îndrăznea? Cine se credea ca să-i arunce ordine după tot ce-i spusese? întorcându-se, îi strigă furioasă:

— Nu-mi pasă de ceea ce spui, şi să nu îndrăzneşti să ţipi la mine!

— Voi ţipa dacă e nevoie, femeie încăpăţânată. Vreau să-ţi vorbesc. Întinse mâna şi o apucă de umăr.

Mickey reacţionă instinctiv, ca rezultat al anilor de antrenamente la judo şi îl aruncă repede, urmărind îngrozită cum el cădea pe podea şi rămânea nemişcat. Dumnezeule, ce făcuse? Oare îl omorâse? Căzând în genunchi, îşi trecu o mână pe obrazul lui, apoi pe gât

pentru a vedea dacă mai are puls şi se linişti când îl simţi.

Aplecându-se, îşi puse capul pe pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era stinsă şi tremura din cauza căzăturii şi ea îi mângâie îngrozită obrazul.

— Taci… îţi vei reveni într-o clipă. Încearcă să respiri normal. Ai… ai căzut.

— Am căzut... El începu să-şi amintească ce se întâmplase şi Mickey aşteptă să-l vadă furios, dar acest lucru nu se întâmplă. Ridicându-se, o trase spre el şi începu să râdă cu poftă.

— Diavoliţo, tu m-ai aruncat la podea, nu-i aşa?

Căzătura îl afectase mai mult decât crezuse ea din moment ce reacţiona astfel şi, trăgându-se înapoi, Mickey îl privi alarmată, inima începu să-i bată cu putere când văzu expresia ochilor lui albaştri, însă o ignoră repede. Trebuia să-l ducă la doctor; pardoseala era din marmură şi el se lovise zdravăn. Era normal să se poarte atât de straniu.

— Uite ce e, Keir, cred că ar trebui…

— Oh! Un strigăt ascuţit se auzi din hol şi o făcu să tresară şi să se apropie de Keir ca pentru a-l proteja. Întorcând capul văzu două femei mai în vârstă care intrau pe uşă şi îşi dădu seama după expresia lor, cum trebuia să fi arătat ei, întinşi amândoi pe jos, o femeie şi un bărbat aproape dezbrăcat. Roşi de ruşine şi se îndepărtă repede de el, nepăsându-i că atunci când se ridicase îi atinsese bărbia cu cotul. Trebuia să plece.

— Mickey!

El părea atât de neajutorat zăcând acolo şi ochii îi erau atât de tulburi, încât ea ezită o clipă. Era tot ce-şi dorea Keir. Apucând-o de mână, se ridică încet, îşi strânse mai bine halatul care abia dacă-l mai acoperea şi gândi repede. Cele două femei erau la lift, cu spatele la ei. Strângându-i cu putere degetele ei într-ale lui, îi spuse în şoaptă.

— Vrei să mă ajuţi să ajung în apartament? Nu cred că ele ar vrea să împartă liftul cu mine.

Cum ar fi putut să-l refuze? Cu obrajii încă roşii de ruşine, Mickey încuviinţă şi-l lăsă să-şi pună un braţ pe umerii ei pentru a-l ajuta să urce pe scări. Deschise uşa apartamentului şi îl conduse înăuntru, neştiind unde să-l ducă, când el îi spuse abia auzit:

— Cred că ar fi mai bine să mă întind, nu?

Părea încă slăbit şi în loc să-l refuze, îl ajută să ajungă în dormitor şi să se întindă pe patul imens. El închise ochii şi îşi trecu o mână pe frunte ca şi când l-ar fi durut capul, iar ea se aplecă neliniştită spre el.

— Keir, nu crezi că ar fi mai bine să chem doctorul?

Keir întinse o mână şi o trase cu putere lângă el, lipindu-i trupul de al lui. Privindu-l, Mickey nu zări nicio urmă de durere în ochii lui înflăcăraţi şi realiză că o păcălise… încă o dată.

— Lasă-mă în pace! La naiba, lasă-mă în pace!

Se zbătu încercând să scape din braţele lui, dar Keir n-avea de gând să-i dea drumul şi o strângea din ce în ce mai tare ca s-o facă să nu se mai mişte, iar ea realiză încetul cu încetul că mişcările ei provocau o reacţie greşită. îl privi cu ochii ei căprui, plini de lacrimi.

— Nu face asta, Keir, şopti ea pierdută.

— Ce să nu fac? El îi vorbea cu blândeţe în timp ce-i scotea ochelarii pentru a-i săruta pleoapele închise şi a nu mai vedea expresia lor, care îl îngrozea.

— Nu mă face să te doresc.

— Aş putea?

Privind-o, el îi aşteptă răspunsul cu o încordare pe care ea n-o înţelegea şi îşi întoarse capul, nesuportând să vadă triumful din ochii lui în timp ce-i răspundea:

— Da.

Cuvântul semăna mai mult cu un oftat. Aplecându-se spre ea, o sărută uşor pe buze. Mickey avu o ezitare, un moment în care-şi aminti tot ce-i făcuse el şi cât de mult îl ura, după care căzu sub vraja buzelor lui.

Sărutul era tandru, ciudat de afectuos şi când se sfârşi, Keir îi privi figura impresionată şi spuse în şoaptă, ca şi când făcuse o descoperire uimitoare:

— Te iubesc.

Cuvintele lui tăiară respiraţia lui Mickey şi pentru o clipă nu reuşi decât să-i privească surprinsă chipul atrăgător. O iubea! Chiar îi spusese c-o iubea… dar oare îl putea crede?

Îi studie cu atenţie expresia, căutând cu disperare ceva care s-o asigure că speranţele ei erau întemeiate şi găsi ceea ce căuta; găsi ceva în linia molatecă a buzelor lui, în strălucirea ochilor lui albaştri. O iubea, îi mărturisise asta şi acum nu se mai îndoia de el.

Îi cuprinse gâtul cu mâinile şi îl trase spre ea pentru a-l săruta cu tandreţe. Cu toate că Mickey avea să-i pună sute de întrebări la care aştepta răspuns, în acest moment nu mai conta niciuna. O iubea, sentimentul era reciproc, şi ea simţea că îşi poate construi viaţa pe această mărturisire.

Îl săruta cu toată pasiunea pe care o păstrase în inima ei de-a lungul săptămânilor de singurătate şi totul dispăru ca prin farmec, pentru a lăsa loc dragostei lor care se împlinea.

Făcură dragoste furtunos: mâini, buze, trupuri, atingeri… intense şi disperate, ca şi când aceasta era singura soluţie ca durerea lor să dispară. Mickey îi striga numele şi el îl striga pe al ei. Mai târziu, stând cu faţa pe umărul lui, Keir ştia că găsise tot ce căutase până acum şi-i sărută cu adoraţie pleoapele.

Deschizând ochii, Mickey îl privi mult timp, apoi îşi ridică uşor capul şi-i mângâie obrazul cu un deget în timp ce şoptea:

— Te iubesc, Keir, pentru totdeauna. Cuvintele ei îl emoţionară profund şi-i umplură ochii albaştri de lacrimi care-i erau străine. El o strânse cu putere în braţe şi o ţinu acolo fără să spună nimic, o legăna uşor în timp ce încerca să se controleze. Când vorbi, tonul îi era plin de dragoste.

— Nu merit să mă iubeşti, Mickey, după tot ce ţi-am făcut.

Mickey realiză că venise vremea să discute, trebuia să clarifice vechile neînţelegeri şi temeri care îi

îndepărtaseră săptămâni întregi. Ridicându-se într-un cot, ea îl privi şi şopti:

— Nu eu am oferit povestea ziarului, Keir.

— Ştiu, zise el privind-o intens.

— Ştii! De unde? întrebă ea privindu-l uimită.

— Aseară mi-am dat seama. Stăteam aici şi încercam să-mi ordonez gândurile, când am realizat că tu nu ai fi putut să faci un lucru atât de urât. Asta m-a pus pe gânduri. M-am întrebat: dacă n-ai făcut-o tu, atunci cine?

— Şi ai reuşit să afli? întrebă ea.

— Da, răspunse el supărat. Oh, da, o dată ce mi-am spus că am făcut o prostie gândindu-mă că tu m-ai trădat mi-am dat seama foarte repede cine a fost… Angela?

Mickey încuviinţă, prea impresionată pentru a putea vorbi.

Aplecându-se, el o sărută cu blândeţe.

— Îmi pare rău, Mickey. Dacă aş fi fost mai raţional la momentul potrivit, aş fi ştiut că tu nu puteai face aşa ceva, dar când am deschis ziarul şi am văzut articolul, am simţit că înnebunesc. Vezi tu, iubito, toată viaţa am învăţat să nu am încredere în nimeni, mai ales în femei, de aceea… El se opri, incapabil să-şi găsească vorbele potrivite.

— De aceea a fost normal să crezi că eu te-am trădat, termină ea propoziţia, nedorind să mai audă durerea din vocea lui.

— Da, aşa este. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, dar n-am întâlnit pe nimeni care să-ţi semene; o femeie bună, tandră, grijulie şi toate astea nu pentru ce ar fi putut obţine. Lucrul acesta m-a uimit.

Mickey îl mângâie uşor pe mână şi simţi cum el o strânge cu putere înainte de a continua.

— Toată viaţa am văzut femei care ar fi făcut orice pentru bani, începând cu mama mea. A plecat pentru că i s-a oferit ceva mai bun, el era un tip cu un venit mai mare decât avea tata şi pe ea nici n-a interesat-o că ne părăseşte, nu i-a păsat ce se va întâmpla cu noi. A avut o şansă şi a profitat de ea. Şi apoi mai e şi Karen.

— Sora ta?

— Da, sora mea. El o strânse şi mai tare de mână şi Mickey se stăpâni cu greu să nu ţipe de durere. Sora mea… sora de care am avut grijă atâţia ani. Ştii ce a făcut? Ştii, Mickey?

— Nu.

— S-a vândut oricărui bărbat care a dorit-o. E prostituată, Mickey, o prostituată blestemată.

Cuvintele lui erau aspre şi Mickey îşi rezemă capul de umărul lui, dorindu-şi să găsească o cale de a-i alunga durerea. Rănile erau adânci, vechi, şi, din vocea lui se simţea că şi durerea era mare, dar Mickey ştia că le poate vindeca, că poate alunga durerea prin dragostea ei. îl sărută uşor pe umăr şi simţi cum muşchii lui se contractă la această atingere blândă.

— Acum totul s-a terminat, Keir. Eu nu te voi face să suferi. Te iubesc prea mult.

Vocea ei era caldă şi sinceră, convingătoare şi, privind-o, el zâmbi ca şi când toată gheaţa care-i înconjurase inima în toţi acei ani lungi de singurătate se topea.

— Da, ştiu că nu vei face asta. Îmi pare rău de poza apărută în ziar, dar eram disperat, Mickey. Am scormonit tot oraşul şi n-am putut să dau de tine.

— Da, am făcut o treabă bună, nu?

— Foarte bună, fu el de acord pe un ton supărat. Dar ştiam că acea poză te va face să vii imediat înapoi.

— De ce ai păstrat-o, Keir? Nu aveai destulă încredere în mine ca să mi le dai pe toate? în acele zile simţeai că ai încredere, dar apoi…

— Oh, nu, n-a fost aşa. Ca să fiu sincer, după noaptea pe care am petrecut-o împreună ştiam că nu voi mai putea niciodată să le folosesc împotriva ta. A fost doar un impuls, am vrut să am un lucru care să-mi amintească de tine atunci când nu te aflai aici.

Vocea lui era foarte sinceră şi el zâmbi.

— Dacă am fi discutat mai devreme, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, nu?

Îşi aminti dintr-odată de telefonul pe care-l dăduse în

America şi de vocea feminină pe care-o auzise, iar gelozia puse stăpânire pe ea, făcând-o să spună repede.

— Te-am sunat într-o seară.

— În America? M-ai sunat? Dar…

— Ai răspuns, dar am auzit apoi o voce de femeie; spunea că ţi-a pregătit baia… am crezut că ai găsit pe altcineva.

Îi dezvăluise totul şi îl privea aşteptând un răspuns, liniştindu-se când îl văzu zâmbind.

— Altcineva? Oh, Mickey, prostuţo, era menajera. Cum crezi că ar mai putea exista altcineva? Tu, doamnă, eşti tare încăpăţânată!

— Crezi? îl întrebă ea, tachinându-l.

— Ştiu asta. Oh, ştiu că m-ai atras încă de la început, dar am luptat împotriva acestui lucru. Când privesc înapoi, cred că am fost pe jumătate îndrăgostit de tine încă de la primul sărut. Acest lucru m-a debusolat total. M-ai făcut să fiu nehotărât, incapabil să iau o decizie… lucru ce nu mi se mai întâmplase până atunci. Tot ce ştiu e că m-ai făcut să mă simt apărat în preajma ta şi vinovat ca naiba pentru toată neliniştea pe care ţi-am cauzat-o.

— Bine, zise ea râzând. Meriţi să suferi; mi-am făcut o mie de griji din cauza ta şi din cauza a ceea ce începeam să simt pentru tine.

— Oh, am suferit, crede-mă, mai ales când l-am văzut pe tipul acela, Rob, care te-a adus cu maşina. Dumnezeu ştie cum am reuşit să nu-l lovesc când l-am văzut sărutându-te!

— Şi eu care credeam că eşti supărat pentru că am apărut din senin şi că eram ultima persoană pe care doreai s-o vezi, şopti ea.

— Nici vorbă, zise el râzând oarecum ironic. Nu, eram bine prins în mrejele tale încă de atunci, dar eram prea încăpăţânat ca să recunosc. Acum, nu mai am de gând să fac aceeaşi prostie. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci de lângă mine, Mickey. Vreau să ne căsătorim… dacă mă vrei şi tu.

Vocea lui încânta urechile lui Mickey, care îşi dorise

de foarte mult timp să-l audă spunându-i asta. Se lipi de trupul lui cald şi îi mângâie uşor pieptul puternic.

— Oh, sigur că te vreau! Cred că e necesar din moment ce mătuşa Ruth a văzut poza compromiţătoare în ziar. Poate că e bătrână, dar poate fi foarte autoritară când vrea ceva.

Keir chicoti.

— Sper că ăsta nu e singurul motiv, iubito.

— Nu, nu este. Te iubesc, Keir, mai mult decât aş putea spune, dar eşti sigur, foarte sigur, că eu sunt cea pe care o doreşti?

Nu era niciun dubiu privind invitaţia din ochii ei şi, zâmbind, Keir îi răspunse sărutându-i gâtul delicat, umerii şi tot trupul înfierbântat. El o privi apoi adânc în ochi şi spuse:

— Sunt sigur, Mickey, foarte sigur. Nu va mai exista nimeni în afară de tine. Am calculat punctajul final şi e perfect. Şi apoi o sărută cu pasiune.

Sfârşit

* * *